

Visul lui Cârliq

Banditul „Cârliq“, tovarăşul lui Munteanu, înainte de a fi prins, a visat trei pâini şi bani de aur.

Munteanu-i prins, băgat în lanşuri, jelit de scumpa-i dulcinee,
Care deplânge azi cu lacrimi, sfârşitul tristei epopee,
A mult iubitului ibovnic, cu care soarta a fost prea crudă,
Şi împreună cu „maestrul“, fu prins şi fiorosul Dudă.
Azi zac bandiţii la răcoare, la umezeală şi la frig,
Doar unul singur rămăsese neprins, tovarăşul Cârliq,
Acesta n'are nici o teamă, să fie dat curând de gât,
Dar într-o noapte avu, se zice, un vis teribil de urât.

Visul lui Cârliq

Mi se-arată că stam cu Stere, cu trădătorul, la tocmeală,
Pe-o bancă (de-acuzat) furată de la o curte martială.
Vrea să mă'nscie în partidul antidinastic, trădător,
Ca, împreună cu Madgearu, cu Lupu şi-alţi de teapa lor,
Iar eu cu Dudă, cu Munteanu, bandiţi din cei ce te'nşioară,
Să dăm de gât pe Brătianu, să facem răzmeriţă 'n ţară.
Avea „Cârliq“ la cea care jandarmi în viaţă au ucis,
Zicând că asta-i şi principiul ce în programul lor stă 'nscris.

Am refuzat cu scârbă târgul, privindu-l dârz de jos în sus,
Căci eu, de şi-s tâlhar de codru, dar trădător de ţară nu-s.
Atunci a scos trei poli de aur, ca să cumpere cu bani;
Erau din aurul ce ruşii ni l-au furat acum opt ani.
Când i-am văzut, am plâns din suflet şi i-am strigat în faţă chiar:
— Te ştiu strein de neam şi ţară, dar n'am crezut să fii tâlhar!
Eu sunt bandit, dar mi-este scârbă de trădători şi de mîşei,
Părtaşi la jaful ţărei mele, averea şi sudoarea ei!

Şi am plecat scârbit spre casă. Mergând, zăresc în a mea cale,
Treii pâini ca păcura de negre; trei pâini din cele integrale.
Privind la ele, crude, cocă, însă ca pietrele de tari,
Mi-am zis: aceasta-i oare hrana şi pâinea României-Mari?
Dar un brutar cu ceafa lată, c'o burtă mare de Moşoi,
Sarcastic îmi rânji în faţă şi-mi spuse acru: — Ce ştîi voi?
— Primarul nostru să trăiască, iar grija ta e prea banală,
Căci astă-zi cea mai bună hrană, e pâinea zisă integrală,
Ce-o preparăm din călţi, din pleavă, coceni, cărbuni şi coji de mac,
Tot lucruri d'alea hrănitoare, ce face bine la stomac.
Unde mai pui că se mai pune, a d'eseaori în aluat,
Tărâţe de ovăz şi pae şi chiar de grâu adevărat!..

Când m'am trezit din visul ăsta, mi-am zis: — păi ăsta nu-i vis bun!
Şi chiar așa a fost. că seara, de vrei să credeți ce vă spun,
Când să mă duc şi eu spre casă, îngândurat, posac şi trist,
Mi-au pus cârliqul, fără veste, un comisar şi un vardist.

Banditul Cârliq
n. conf. Mardelaşu

Imprumutul

— Schiţă dialogată —

Estera — Ascultă dragă, i-ai răspuns Georgetei?

Sandu — Drace! am uitat.

Estera — Răspunde-î te rog; sunt peste opt zile de când ți-a trimis invitația.

Sandu — Tu te duci la balul ei costumat?

Estera — Mai întrebi, de vreme ce eu am făcut să te invite că să vezi cât de frumoasă am să fiu.

Sandu — Că vei fi frumoasă şi chiar cea mai frumoasă femeie din bal, nu mă îndoiesc. In ce te costu-mezi?

Estera — În tiroleză. Si tu?

Sandu — O! eu nu mă duc.

Estera — Ce însemnează asta?

Sandu — Înseamnă pur şi simplu că nu mă duc.

Estera — E urât din partea ta. Şi de ce nu te duci?

Sandu — Fiindcă n'am să fiu la Bucureşti. Ascultă, îmi place să fiu sincer; sunt nevoit să părăsesc cât-va timp Capitala; sunt curăţat şi mi-

Naţionalistii

— Eu sunt bulgar verde!

— Ei, şi eu sunt ovreiu roşu, pen-trucă toată ziua stau la soare şi mă coc ca o... pătăgică.

zeria sau mai de grabă strămtorarea la Bucureşti e tot ce poate fi mai penibil; am câţi-va prieteni în provincie la cari voi parazita cât-va timp. În definitiv, n'am nici un scrupul în privinţa aceasta. Sunt oameni foarte bogaţi cari se plictisesc de moarte în oraşelul lor; am să-i distrez şi pace bună.

Estera — Vorbeşti serios?

Sandu — Fireşte, Nu ți-am spus că sunt curăţat.

Estera — Cum se face asta?

Sandu — Am înghiţit un hap la bursă şi am pierdut peste cinci zeci de mii de lei.

Estera — Dar n'ai să stai toată viaţa în provincie?

Sandu — Fireşte că nu; voi sta doar câte-va săptămâni până ce tata îmi va plăti pensia trimestrială.

Estera — Vai, dragă, dar e îngrozitor cea ce spui. Ascultă, făgăduieşte-mi că n'ai să te superi. Imi făgăduieşti?...

Sandu — Da.

Estera — (în şoaptă cu o voce drăgăstoasă).

— Vrei să te împrumut eu cu ceva?

Sandu — (sărind în sus). Se poate una ca asta. Ai înebunit! Atâta îmi mai lipsea.

Estera — O! nu aveam intenţia să te jignesc. Propunerea mea, de altfel îmi pare foarte firească şi fac cea ce ai face şi tu în locul meu.

Sandu — (îmbrăţişînd-o). Eşti tot ce poate fi mai bună, dar nu e acelaş lucru.

Estera — Ce copilărie! Ne iubim, nu e așa, şi tot ce-i al meu, nu-i şi al tău şi vice-versa?

Sandu — Adică vrei să spui că tot ce-i al meu e şi al tău, atât; căci nu

pot să primesc ce e al bărbatului tău. Cu toate că în definitiv mi-ai relua banii mei fiind că în combinația asta de bursă Moritz, pardon, voiam să zic bărbatul tău, a câștigat destule parale.

Estera — Adevărat să fie? Nu te înțeleg.

Sandu — Ce să-ți spun. Am vândut niște acțiuni pe care el m'a sfătuit să le vând și tot el le-a răscumpărat...

Estera — Se vede că de-aceia mi-a făcut cadou un colier de perle.

Sandu — Poți să-mi mulțumești mie, fiindcă eu ți l'am dat. Nu-mi pare rău (se îmbrățișează).

Estera — Am răs, dar în fond îmi pare rău; te asigur că faci rău că te jefezi de mine, „între noi lucrul acesta n'are nici o importanță și apoi n'ar fi de cât, un împrumut.

Sandu — Nu, nu, îți mulțumesc, dar nu pot să primesc. Și apoi nu sunt încă așa de curățat, tot mai am câte-va mișoare... În sfârșit am vorbit prea mult de toate afacerile astea bănci... Deci, ia spune-mi sora ta se duce la bal?

Estera — Da. Și când te gândești că și-a procurat un costum pentru o nimica toată. Pe când al meu mă costă cam mult... De fapt nici nu l'am plătit încă și mă cam stingherește.

Sandu — Ce spui?

Estera — Da. Mai ales că am depășit în anul acesta bugetul meu și în privința asta nu e de glumit cu bărbatul meu. Nu pot să-l mai tapez, cu atât mai mult cu cât mi-a cumpărat un colier, (foarte demnă). Nu prea ar fi delicat.

Sandu — Nu văd de ce.

Estera — Pa da, fiindcă s'ar supăra și apoi când e vorba de parale, bărbatul meu e turc. A! dacă n'ai fi curățat.

Sandu — O! dragă, există în totdeauna un mijloc de a rânduî lucrurile. De altfel nu vreau să te văd supărată pentru un fleac. Răspunde-mi sincer, cât îți trebuie? Iartă-mă că-ți vorbesc cu atâta brutalitate de chestiunile astea, dar trebuie. Și apoi fiindcă ne iubim, ceia ce-mi aparține mie nu-i și-al tău. Inchipuște-ți apoi că suntem însurați și că sunt mai generos, de cât soțul tău...

Estera — Și în definitiv nu e decât un împrumut.

Sandu — Firește.

Estera — De cât poți dispune acum?

Sandu — De două mii.

Estera — (plângând) O! dragul meu mă scapi dintr-o mare încurcătură.

(Sărutări, mulțumiri etc. etc.).

II Cronica edilitară

(Ce nu se mai văzuse)

*Tămbălău pe Mihai Bravu
Lume multă strânsă 'n loc, —
Co la urs eșiți de-a valma,
Unii numai în cojoc.*

Fiecare se îndeamnă.

*„Vreau să văd cu ochii mei!”
Zice-o babă ce se 'ncearcă
A răzbi printre femei.*

*„Asta nu le e de-a bună!”
Face-un moș cu barba sură;
„Inchinați-vă, tăicuță”
Zice-un popă din trăsura.*

*Valuri, valuri tot mai dese
Se grupează, se adună;
Văd și gineri, văd și soacre,
Stând de vorbă împreună.*

*Curios, străbat mulțimea,
Dar rămân și eu de lemn;
Prea-i surprinzător tabloul
Și momentul prea solemn.*

*Cu un târn tocit, în mână,
In mijlocul tuturor,
Văd cum mătură șoseaua
Un bătrân măturător!*

Dinpoet

P. S. În ultimul moment aflăm că măturătorul în chestie a fost destituit pentru neexecutare de ordin. În loc să se prezinte pe strada Mihai-Vodă, nemerise pe șoseaua Mihai Bravu.

Cam ce-i lipsea chelului

(De vorbă cu „nea Dobre” vardistul)

Citind în ziare, cum că: „D-nul colonel Mihai Iosep de Montemira a fost numit comandant șef al sergenților de oraș din întreaga țară”, post proaspăt înființat am căutat să am imediat o convorbire cu vardistul din post. Lucru foarte ușor în aparență, însă foarte greu de adus la îndeplini-

nire, deoarece cu toate eforturile depuse nu-mi aminteam să fi văzut un asemenea exemplar în mahalaua mea. Consultându-mi familia, inclusiv mama soacră, singura soluție găsită fu să trec drumul la nea Mitică Ciubeică, cârciumar cu grătar și firmă la șopron, pe șos. Mihai Bravu. Între bându-l unde pot găsi ceace caut, dânsul îmi răspunse: „De, știu și eu! La mine, pe lângă dascăli, cismari, bărbieri și groparii cimitirului, mai bea în orele de serviciu și vardistul care păzește pe Gramont. Caută-l și dumneata pe al nostru pe la Bariera Rahovei. Acelaș răspuns și la Dane, Moldoveanu, Oprea, (Tonei, Costică, Lovin, Incurecă lume, Jelea și ceilalți cârciumari întrebați.

Mă uit în harta Bucureștilor să văd dacă nu cumva șos. Mihai Bravu aparține comunei Pantelimon, — de unde! Caut chilașele de la percepție, — pe ele: Comuna București. Întreb factorul, care îmi aducea jurnalul de săptămâna trecută. Imi răspunde și el: tot București. Întreb pe oltean că de ce vinde 5 lei zarzavatul de supă? „Păi așa merge în București! Va să zică tot București sunt și la noi, dar vardist de stradă, ioc. Sau poate unde la noi e șosea?... ”

O iau agale spre centru, în speranță că tot voi găsi unul, cel puțin dacă nu la Palatul Regal, dar la Poliția Capitalei, sigur. În drum, lângă calea Moșilor, îl văd pe „nea Dobre” — cum mi-l recomandă d-l Vasile tungiul — un om înalt și cumsecade:

— Bună ziua, domnule sergent.

— Bună!

— Am citit că acum aveți și un comandant șef.

— Comandant? Păi... pe noi, care cum se scoală, ne comandă.

— Da, dar d. colonel de Montemira...

— Nu mai mă Monte miră nimic, domnule!

— În tot cazul, acum sunteți mai tari pe piață.

— Înțepeniți! (Afară era un ger de crăpau pietrele).

— Asta înseamnă că guvernul se interesează, creind acest post.

Recomandăm cititorilor noua invenție: deacum înaintea
nu-și va mai rupe nimeni gâtul prin munți.

M'am amoretat de natură!

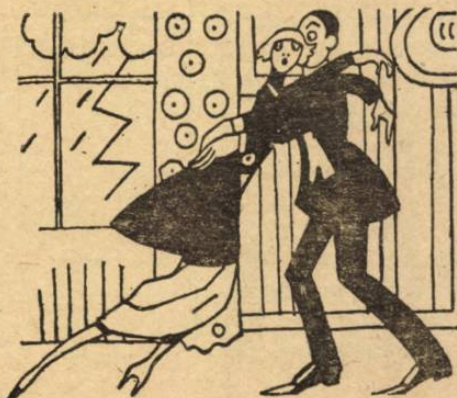
Iubesc toate manifestările naturii. Iubesc soarele pentru că trebuie să ne așezăm la umbră.

Iubesc ploaia care le silește să mai ridice rochițele.

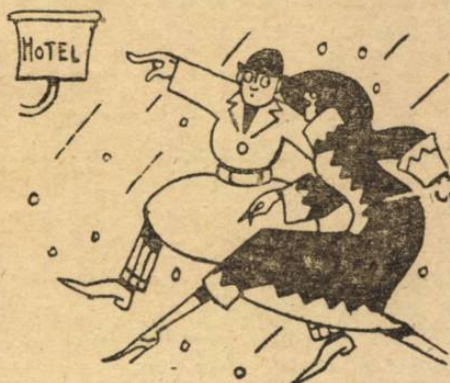
Iubesc vântul care-mi este un bun și îndrăzneț tovarăș.

Iubesc trăznetele pentru că le produce frică.

Iubesc luna care-mi permite să fac tot felul de comparații.

Iubesc și grîndina care le obligă să accepte nu importă ce adăpost.

— Rezon. Dar ăsta nu e un post de.. post, ci e un post de.. dulce.

— Cu ocazia asta, poate vă mărește și numărul.

— Poate, însă numărul... orelor de serviciu!

— Și leafa.

— Da, se aude că ne-o vor da în băncuțe!

— În tot cazul „Corpul” dumneavoastră va progresa mult.

— Adică cum?

— Ca mâine primiți și pe general Moșiu ca comandant suprem.

— La noi înghite sarmaua!

— Păi, ce mi-e chifteaua, ce mi-e sarmaua? tot tocătură.

— Cam ai dreptate.

Convorbirea fu întreruptă de unul din marele număr de șefi, care îi trimise la vre-o douăzeci de adrese în oraș.

— Păi, postul cui îl lași?

— Il iau cu mine. Ori unde m'aș afla, tot în post sunt. O mie și ceva pe lună... nu e o leafă de post? Și dispăru pe ușe, în timp ce d-l Vasile tutungiul îmi repeta pentru a zecea oară: „Ce om cumsecade!”.

C. Timidu

Din fundul rărunchilor.

Sfârșitul unui... început

Scumpă domnișoară,

Și cum nu ar fi scumpă, când Cinematograful costă 40 lei, un loc; tramvaiul 5 lei, porția; prăjitura 7 lei, bucata; iar trăsura, până... hăt, dincolo de Arcul de triumf, 50 de lei cursa).

Am revăzut azi scrisorile primite în curs de trei ani. O adevărată peltă de culori, din a căror recitare, abia acum înțeleg că nu am fost decât o găscă, pe care ai dus-o cu grăunțele la cuibar.

Fără să fiu pretențios, chiar dacă nu aș fi decât un modest văcsuitor de ghețe (fie el și pe calea Moșilor), constat că tot ce mi-ai îndrugat în acest timp nu valorează nici cât o cutie de vax „Agatina”. Am fost, o recunosc, după generalul Averescu, în politică, al doilea mare fraier cu cioc în amor M-ai dus cu Iordanul, cum îl duce Lupu pe Mihalache și m'ai îmbrobodit, cum îmbrobodesc consilierii pe Primar.

Jurăminte peste jurăminte; promisiuni și planuri, ca la conferințele diplomatice: kilometri străbătuți fără nici o noimă, însă cu picioarele-mi proprii (asta bine înțeles la întoarcere); iluzii peste desiluzii, toate, toate, numai și numai pentru a-ti satisface ambițiile. Dar în sfârșit, bine că s'a dus. Opt și cu a brânzei nouă! De bubă'n nas și chelie în cap nu mă vait eu. Și siretul cât e de siret, dar tot se... roade și el. Ghiata însă, tot ghiată rămâne.

În fine, ce mai vorbă lungă și garnitură de exemple: nici baba Radă, nici Rada babă.

Alivoar și... ține-o pe dreapta!

Lilie din Viitor

Abonamentele la Universul Literar, Ziarul Științelor Populare și Veselia fiind cu premii se fac **numai pe un an și costă 150 lei fiecare.**

„VESELIA”

Cuponul Nr. 11

Strângeți complet aceste cupoane și veți lua parte la premiile „Universului”, printre cari și **3 CASE.**

Tragerea în primăvară

Pagina lui Sarmală

Alegerea de la Dej

Sedința din 30 Ianuarie 1925

— Fragment din poemul „Moșoiada” —

D. G. Orleanu: Eu nu pricep cum
s'a întâmplat

Ca să se-aleagă deputat,
In loc de-al nostru candidat,
Un adversar înverșunat!...
Guvernul 'ncepe să murmure,
Moșoiu n'a știut să fure!
Cer deci anchetă să se facă.

D. I. U. Soricu: N'a fost afacere
curată
Nici pentru noi, nici pentru voi

D. N. Răutu: Vorbiți în numele lui
Goga,
Sau al poetului Moșoi?

Gr. Manu: Ba a poetului Sarmală.

Gr. Manu: Ba al poetului Sarmală.
fală
Pentru partidul liberal.
Avem poezi de Carnaval,
Ce scriu romanșe, răsuflate...

D. Soricu: Ba-s calomni neruși-
nate,
C'au spus că suntem găinari
Și că'n partid avem tâlhari-

(G-l Văitoianu se roșește, Soricu con-
tinuă)
S'a resculat întreg poporul.
Citiți ce scrie „Viitorul”
Și „Dimineața” și „Adevărul”.

(D-l V. Moldovanu, depune pe tri-
buna grefierului „Veselia” și „Fur-
nica”).
Dar asta încă nu i nîmica,
Citiți ce scrie în „Furnica”
In „Vesela” și-alte foi
„Că vine general Moșoi
„C'o ceată mare de ciocoi
„Să'nghită la sarmale moi...
Noi, ce ne-aflăm aci 'n incintă...

D. Aurel Dobrescu: Astea-s răvașe
de plăcintă.

D. Soricu: Da, e plăcintă de do-
vleac,
Care-o să-i cadă lui Moșoiu
Cam greu, de sigur, la stomac

Pr. Manu: Moșoiu vostru a vrut să
arate,

Pe frontul urnelor furate
Că-i cel mai tare dintre toți.

D. Moșoiu: Vorbiți aci, cum văd de
hoși,
De ce mă faci de răs părinte?
Rog deci pe domnul președinte,
La ordine să-l cheme 'ndată.
(mare ilaritate)

Pr. Manu: Ba-i chiar hoște adevă-
rată
De și faci parte din guvern,
Dar un vagon, confort modern
Și trei locomotive noi,
Iubite domnule Moșoi,
Treî săptămâni ți-au stat în gară.

D. Moșoiu: Dar asta-i prea din cale-
afară!
Dar nici nu mi-a trecut prin gând,
Să trag la vr'un hotel de rând!
(vii aplauze)

Pr. Manu (în continuare)
Armata este adevărat
Că nu s'a cam amestecat
Dar tu ca om mai iscusit,
Și de-alte arme te-ai servit:
Ca gazele asfixiante
Și poeziile picante.
Versuri porcoase, dar cu șic,
Croite pe-al lui Meș tipic,
Lipsind din ele doar humorul.

D. Moșoiu: (cu naivitate)
Ti-am spus că nu-s eu autorul,
De ce-arunci moartea în țigani?
Că sunt mai bine de opt ani
De când nu fac de cât sonete
Și dedicații indiscrete
La cuconițele cochete...

D. Duca: Dar ce-aveți cu Moșoiu
oare?

V'ați pus pe el cu toroipanu,
Nu mai strigați atât de tare;
Că-l deșteptați pe Brătianu,
Și-i văl și-amar atunci de noi,
Ne pune botnișa la bot,
Iar pe simpaticul Moșoi,
Nu-l bateți rău, că spune tot.

Take Carebeatut!

In jurul alegerii dela Dej

In locul cunoscutei declarațiuni a
d-lui Gr. N. Filipescu, făcută in Ca-
meră, relativă la incidentul petrecut
între d-sa și președintele biroului e-
leccoral dela Dej, eu, in locul d-lui
Gr. N. Filipescu, aș fi făcut urmă-
toarea declarație:

Devenind cazul cu caramangeaua de
la Dej îi vrăjesc pă șest fraerului de
la justiție, că ginind pă șmecherii de
la Nireș și Maia cum au făcut labă
două procese-verbale, șparlind candi-
datului nostru 400 voturi, șmecherie
operată sub conducerea unui ministru
sarmalagiu, am dilit două labe pre-
ședintelui biroului cen.ral, de i am
demonat vasălca, am spart urna și
am dărâmat măgăreșța peste cara-
mangii d-lui Moșoiu.

Rog pe fraeru dela justiție să mă
agațe, de-l ține cureaua și să mă vâre
la opreală, luându-mi angajamentul,
pă libertatea mea, că n'am să-mi cer
transportarea dela pârnae la sanato-
riu „Elisabeta”.

Mardelașu

D. general Moșoiu-Sarmală a fost
luat în primire la Cameră pe ches-
tia alegerii dela Dej. (Ziarele)

Alegerea de la Dej
Până eri, din albă, bej,
Azi în Cameră sfârși
Prin a deveni... kaki!

Iorg.

Poetul Moșoa Sarmală și alegerea de la Dej

Simpaticul nostru colaborator Mo-
șoa Sarmală, care a binevoit și în
trecut să ne onoreze cu prețioasa
d-sale colaborare, ne trimite spre pu-
blicare versurile de mai jos de care
s'a folosit în celebra luptă electorală
dela Dej.

D-sa, dupăce ne destăinuște cins-
tit că această poezie e opera d-sale,
originală, iar nici de cum plagiată,
neavând obiceiul de a șterpele decât
voturile candidaților adversari, ne

roagă totuși să nu-i publicăm opera sub propria sa semnătură, nu atât din modestie, ci din cauză că a apucat să declare în parlamentul României-Mari, că nu d-sa este autorul acestei poezii.

Ii satisfacem deci curioasa dorință a excelenței sale, și oricâtă presiune vor face partidele de opoziție, pentru divulgarea numelui autorului, declarăm pe a noastră conștiință că vom păstra cel mai riguros mutism.

Iată poezia:

Iubiți alegători

Noi liberalii lui Moșoi,
Ne-am slobozit aci la voi,
In trenuri ministeriale,
Că-i gratis, fără de parale,
Cu care-am voiajat comod,
Ca să combatem cu'ndărjire,
Pe domnul Vaida Voivod,
Care-i dușman partidului,
N'o tună dracu'n burta lui,

Eu am venit atâta cale,
C'o oală plină de sarmale,
Cu patru butii de nectar,
Ca să vi-l dăm pe tot în dar,
Căci cel ce fîpă din regat
Doar ăla-i bun cu adevărat
Ca să-l alegeți deputat.
Tunați cu toți în urnă votul,
Căci liberalii vă dă totul
Și constituția cea nouă,
Și ce jepchim vă dăm tot vouă.
Vă dăm și lemne câte vreți,
Tot ce poștiți și ce vedeți,
Al vostru e de-acum vă zic
Pe când Vaida-i om calic
Nu poate să vă dea nimic.
N'o calcă-l dracu pe... buric

Ne-am oprit aci și nu mai continuăm cu publicarea restului poeziei, din cauza grosolanțelor pornografii ce conține și care ar face să roșească până și pensionarele din podul Spitalului Colentina; iar ca oameni de cuvânt, lăsăm versurile nesemnate, ca nu cum-va vr'un critic oarecare, știind că d-l Moșoa Sarmală, comite asemenea opere, să nu caute să-i întunece gloria.

— Ce faci aici, bă?
— Bine! Dar dumneata?

A LA PENEȘ

Plecasem glonț din București,
De și nu-mă era cheful,
„Să pleci, s'ajungi, să reușești!”
Imi dase ordin șeful.

Impins de trei mașini, cu greu
Răzbii să trec Carpații.
De ce? V'o spun: mă mir și eu,
Doar n'aveam decorații,

Ajuns la Dej, cinci săptămâni,
Muncii pentru izbândă;
Dormind în tren, sau dând din mâini,
Cu pipota flămândă.

Un cartier creiai ad-hoc,
Intr'o pârliță gară;
Fără un general Boboc,
Fără valet la scară.

Privat de multe bunătăți,
In primul rând sarmale;
Pierdu-i răpus de greutăți,
O sută de ocale.

De și m'am căciulit la toți,
Rugându-i să-mi dea votul,
N'au vrut. Trocarii sunt mai hoși,
Minten fi-arată... cotul.

Atunci făcui un plan ca tot
Al nostru să se-aleagă
Și printr'un meremet la vot
Izbânda s'o culeagă.

Da: planul mi l'a dejucat
Grigore Filipescu,
Ce la înțeleală s'a schimbat,
In: Grigoraș... Cârpescu.

Ce să mai spun, ce a eșit
Știți: contra-candidatul,
Spre ciuda mea, a reușit
Și ne-a umflat mandatul.

Pierdui. Dar nu-s de vină eu
C'astfel se 'ntoarse roata;
Când nu ai tunuri e cam greu,
Îți bate nasul gloata.

Moșoiu

P. S. In Parlament, cu toți în cor,
Dobrescu 'mi coace turta,
Dar eu rămân nepăsător,
La ce să-mi tulbur burta?

p. conf. Dinpoet

Un foarte frumos succes de librărie găsește volumul apărut de curând **Grădina lui Dumnezeu** de C. Cosco.

Cartea, care cuprinde 24 de schite umoristice cu numeroase desene în text, se citește admirabil, constituind un moment de desfătare.

Prețul unui exemplar 30 lei, la toate librăriile.

Poeme prozaice

Ti-aduci aminte?

Ti-aduci aminte... în noaptea aceea de sfârșit de Septembrie când am ră-tăcit târziu pe alea plopilor cu frunzele argintate de eterna lună... și frunzele plopilor tremurau și tremurarea lor era o cântare a cântărilor, era o melodie duioasă, leneșă și impulsivă... Și în noaptea aceea de sfârșit de Septembrie mi se părea că cele de ingeri coboară pe aripile norilor tiviți cu aur... și ingerii cântau cu armonii de tetracord, cu armonia tic-tacurilor inimilor noastre? Ti-aduci aminte... cum ne-am oprit lângă bazinele acela cu apă de safir, cum ne-am văzut în fundul fără fund, lipiți unul de altul, și ti-aduci aminte ce multe cercuri s'au format când ne-au picurat lacrimi din ochi? Ti-aduci aminte... în voiajul de nuntă când am trecut prin Chișinău, în Duminica aceea fatală de 1 Iunie 1924, la întrunirea aceea țărănistă când Stere și-a dat aramă pe față?

Ti-duce aminte... atunci când abia am scăpat din catastrofa dela Valea Largă datorită lui... Ion Păun? Lucruri vechi, dar cari nu trebuiesc date uitării, căci ne sunt scumpe... Acuma plâng privind trandafirii uscați între florile cărților lui Musset. Văgăunele pustii ale sufletului meu gem de regretele trecutului...

— Slăbește-mă papugiule! Eu, un singur lucru imi aduc aminte: n'am mâncat cântaboși fiindcă Crăciunul căzând mai de vreme, a luat înainte Ignatului așa că... porcii nici nu au fost tăiați!!!

Sakounine

Citiți ziarul
Citiți „UNIVERSUL LITERAR”

Crème Simon

CREMA SIMON

Această cremă igienică și binefăcătoare albește și înmoaie pielea dându-i o mătășenie și o catifelare fără pereche. Ea conservă femeii frumusețea și frăgezimea tinereții.

CREMA SIMON

face să dispară toate micile alterări ale epidermei: crăpături, degerături, roșeață, păriri, etc. Crema trebuie întinsă pe pielea încă umedă.

Padra și Săpunul
Simon

Măritişurile dificile

MAMA. — Am dus-o la Cons tanța, la Sovata, la Carlsbad, la Govora.. poate oi mărita-o în zăpadă...

VESELIX

PREȚUL ABOAMENTULUI în țară: pe un an 150 lei în străinătate pe un an 300 lei

O ședință istorică

GENERAL SĂRMALA. — N'am furat urnele la Dej!... Aruncați moartea în țagan!..

CRONICA SĂPTĂMĂNEI

Fuziunea

Măcar că cumătrul ghineral, a umblat cu fel de fel de vorbe și a înodat batista ca să nu uite să ceară puterea, și măcar că d. Mihalache s'a bătut cu noada de pământ și a scos la răspântie un bileteț de dragoste (al d-lui Sever Dan) fuziunea s'a făcut. Adeptii d-lui Maniu și ai d-lui Iorga și-au dat mâna, fiindcă le dădea mâna să și-o dea, și una au fost.

La întrunirile de fuziune ale partidelor unite, atmosfera era atât de călduroasă, pe cât a fost nevoie ca să se topească și contopească sufletele atâtor cameni. Inferiorii d-lui Mihalache (d. Mihalache ține loc de șef) au rămas fierți. Dr. Lupu și-a aflat leacul, ca întotdeauna când este supărat. Dar Virgilică zis Madgearu, nu poate pricepe nici până acum, cui rămâne devotat și cu obligații precise.

În țară, cel puțin, știrea a făcut ravagii. Se anunță că d-l Grosu, șeful organizației țărănești din Brăila, a trecut cu tot grosul armatei țărănești la naționali. Fuge lumea de ei, ca dracul de tămâie, cunoscut fiind că țărăniștii se afumă des cu... cu tămâioasă. Între cei călători sunt și două personalități, conu Matei B. Cantacuzino, senatorul dela Iași, care se mucigăise stând atâta vreme într'un partid și d. Simion Mehedinți.

Conu Matei, până mai eri nu știa încotro să apuce; știa numai să se ciondărească cu toată lumea. Deodată iată că și ia hamul și praștia. Hamul, ca să și-l înoade la alte hule, iar praștia ca să arunce în pa-

ginele „Adevărului” polemicele ca niște adevărate ștengării de unchiș. E ca și cum Sanctitatea Sa Patriarhul Miron (sau cum scapă de sub creionul corectorilor încă neobișnuiți „sanchitatea”) ar juca țurca (dar nu a la țurca) cu colegul său întru patriarhat, Constantin al Constantinopolului, actualmente în plimbare de nevoe la Sf. Munte.

Dar să ne întoarcem la cele ce vorbeam. A doua pierdere a coreligionarilor d-lui Mihalache, e în persoana d-lui Simion Mehedinți. D. Mehedinți era la țărăniști, omul cărții, omul muncii, țăranul învățat și îndrumătorul. Într-o zi, cel cu adjectivele de mai sus plecă: se înăbușea. Din adjective s'a pomenit cu invective: politician infam, „țaran” cârțiță cu o chelari (nu ca Magearu: ăla e Adonis cu ochelari) și culmea insultei: Popescu. Tot ce au găsit mai groasănic la fostul lor fruntaș, a fost acest nume: Popescu. Nu-l pot suferi, mai ales de când alt Popescu, cel dela „Universul” le-a scărmanat blana așa cum se știe. Pentru țărăniști, a te numi Popa, Popescu, ori Dăscălescu, etc., e vină mare. Aduce aminte de biserică, de... „țărani”. Cu totul altfel ar fi fost dacă pe d. Simion Popescu, devenit ca cărturar „Mehedinți” l-ar fi chemat, de pildă, Simion Sinagheanu sau Simion Hahamescu.

Atunci „ironia” „Aurorei” ar fi fost mai temperată (aude d. Blanc și se supără!). Iar dacă ar fi avut nume de dobitoac ca lupul ori ca Mag(e)aru, multe i s'ar fi iertat.

Tr. U. Badurul

De curând isgonitul Patriarh Constantin, serbează această zi. I-se cântă axionul străvechi: „Te-a ras, he!”.

Efemeride

19 Februarie 1866. Se introduce în țară, de politica în fașe, o invenție de mare folos, mult întrebuințată în vechiul Bizat: talerul cu două fețe.

20 Februarie 1919. D. Ion Brătianu primește din Viena cinci duzini de dormitoare în contul despăgubirilor (de somn) de război.

21 Februarie 5634 (înainte de Cristos). Adam își botează primul copil punându-i numele de Cain.

Adam asudă abundant. Fruntea de sudoare de trei ori mai multă, trebuind să hrănească trei guri.

Se plânge că e speculat de Creatorul, care la o lipsă de un gram de sudoare a frunței, îl ia la goană.

22 Februarie 1923. E prins cu mâna în buzunarul unui călător din tranvai, individul Mozes Gold. Publicul îi aplică o bine meritată corecție. „Adevărul” protestează împotriva acestui act de antisemitism.

23 Februarie 1924. La ora 4 dimineața d. general Moșoi coboară în cămașe și în papuci la bucătărie, să vadă ce-a mai rămas dela „lăsat”: domnia-sa e un om energic și nu se... „lăsă” cu una cu două.

24 Februarie 1920. Numitul Oct. Tăslăcanu, ministru de industrie, e prins de un ușier, pe când voia să introducă în automobil vatraiul dela soba cabinetului ministerial. Ușierul e licențiat pentru acte de bolșevism.

25 Februarie 1917. Stere face operă de „Lumină” electrică: își atrage toate fulgerile bunilor români.

Sărbători & aniversări

JOI 19 FEBRUARIE. Apost. Arhip. Autoarea „Inelului”, primește felicitări, fiind recunoscută ca cea mai mare autoare dramatică din România, de către confrăți și consore. (Numărul viitor, întrebarea cititorilor: Cine mai e d-șoara Arhip?)

VINERI 20 FEBRUARIE. Leon Episcopul Cataniei. Nu mai felicități pe nimeni; pretextați că ați felicitat acum două zile, la 18: Leon al Romei).

SAMBATA 21 FEBRUARIE. Cuv. Timotei. Sămbăta Morților. Partidul țărănist, ramura mihalachiștă (ce tresari, Madgearule!) își serbează ziua. Fiind Sămbăta, prezidează d. Aristide Blanc.

DUMINICA 22 FEBRUARIE. Duminică lăsatului de carne. Fiindcă se lasă sec de carne, se consumă în astă seară pentru tot postul. De mâine încolo, însă... ca și până acum.

LUNI 23 FEBRUARIE. Mucen. Jeronim și Policarp. Nu merită deranj.

MARTI 24 FEBRUARIE. Aflarea Capului Sf. Ion Botezătorul. Zi prăsnită cu mare solemnitate de cei care află dela prieteni cri dela nevastă, că au cap și pentru altceva, decât pentru afișarea unei pălării elegante ori a unui nod de cravată impecabil.

MERCURI 25 FEBRUARIE. Tarsie, Patriarhul Constantinopolului.

SONET

Din zarca blondă curge înserarea,
Apocaliptic peste oraș ca cade
Cu larmă și cu vut de cascade...
E ora ce cuprinde enervarea...

S'a inoptat. Pe ceruri miriade
De licăriri, fecrice ca marea...
Perechi perechi își plimbă nerăbdarea
Prin pircul cu isterice driade.

Doar tu, aștepți pe alcele tăcute
Pe ea, care trădându-le, se cară
Cu alt golan în noaptea-asta de vară,

Și 'n timp ce fericirile-ți pierdute
Le cânti în ritmuri de sutlimă-jle
...Serviciul barometric trice-agale.

Toma Greer

Procesul lui Toae la jurați

Aceste versuri fiind scrise exclusiv pentru cititorii cartierului Tei și de oarece cazul „Toae” e prea bine cunoscut în tot Teiul, cred că inutil să mai reamintesc cititorilor din ce cauză ilustrul Toae, decanul nostru, apare astăzi în fața juraților.

La „Sontea” bea vr'o cinci la masă: Nea Marcu, fratele lui Toae,
Cu Purcăruș, Stângaci. Cârnu, Hingheru, Paul și cu Nae,
Iar cel ce-mi da pe gât paharul, voios că bea pe daibojeală,
Era Tigănu, zis și Paul, cel mai cu sete la pileală.
Deci Marcu-i zise lui Tigănu, pe zexe 'n tonul șmecheresc:
— Dar tu nu dai un rând Tigane, că n'oi fi băutor domnesc?
Și cum era matol, îi vără, așa pe șest în ochi paharul.
Atât i-a trebuit lui Paul, că i-a sărit pe loc muștarul,
Și 'nfierbântat și de căldură, că sta cu spatele la sobă,
Se cam sbarșește dârz la Marcu, cu gândul să mi-l pună 'n probă.
Dar Marcu 'i șmecher la mardeală, nu ca Tigănu agiamiu,
Că-i arse una cu sultana, că-l și pierdu de mușteriu.
Dar ceilalți, sărind pe dânsu, 'i însângeră cu sișu fața,
Și cât să numeri pân' la zece, căzu pe Marcu Măgăreața.
Scandalul is'ncu teribil, că puse 'n probă Teiu 'ntreg.

Atuncea Toae, ce sta 'n casă, spălându-și labele de jeg,
Când auzi că peste frat'su stă Măgăreața dărâmată,
Că zace 'n stradă 'n ne-îmfire, lungit, cu zotca sfărâmată,
Și când văzu pe agiamii, că vor vasălca ca să-i strice,
Să-i demonizeze mestecăul, să-i fa ă oasele arșice,
A tras în ei cu livorveru! și nu știu cum s'a nimerit,
Că trei căzu cu cep la burtă; nici unul însă n'a mierlit.

Azi Toae are 'nfățisare ca orice criminal de rând.
Jurații știu că-s blânzi la fire și nici nu-mi trece deci prin gând,
Că astăzi perla mahalalei, un juvaer cum este Toae,
Să l bage fără circumstanțe, pe daibojală la pârnae.

Iubite Toae, flori de nufăr, ți-om presăra de-acum în cale,
Și te-om cisti în colț la „Dima”, că știm că nu mai ai parale.
Iar de l'om prinde pe „Tigănu”, să vezi atuncea nasulie,
Li spintecăm în două burta, să-i fa em moștele frânghie.

Mardelașu

Mușamaua

— Tată, la ce servește mușamaua?
— Înainte servea la acoperirea mesei, astăzi însă se acoperă cu ea oamenii de stat-ură respectabilă...
— În loc de plapămă?

care scria: Desfacere generală din cauză de faliment,

Fără să se descurajeze se apucă de muncă cu înverșunare. Produse atunci un „Birt economic” pe care-l expuse în colțul străzii Strâmbe cu strada Iordache Ionescu al III-lea. În urmă desăvârși o „Intrare oprită” (1891) un „Sună”, două „Trageți” (1892) și alte câteva lucrări de mai mică importanță.

La sfârșitul acestei epoci, făcu o încercare menită să-i dea aceea încredere în sine, care e indispensabilă oricărui artist.

O mătușe de-a lui avea un „Grigorescu”, rămas ei prin moștenire. Tabloul acesta reprezenta un om blând la o masă, în fața unei cârciumi. Sus deasupra ușei se citea vag, foarte prost scris „La ocaua lui Cuza”. Artistul nostru, ca să se distreze, corijă acest defect al picturii, cu o firmă frumoasă în litere de aur. Toată familia rămase extaziată: „E mai bine ca Grigorescu!” Numai mătușa, proprietara tabloului, n'a fost de această părere. Dealtfel, ca totdeauna căutase să-l descurajeze.

Cu toate acestea nu rușea să se facă cunoscut marelui public. În anul ce urmă, i se oferă mult așteptatul prilej. Avea să expună la salonul oficial.

De astădată era gloria! Căci a pictat acel mic tablou pus deasupra primei uși, în cea mai favorabilă lumină. El era autorul pânzei pe care se desemna clar și elegant pe fondul albastrui, cuvântul „Intrare” urmat de o mână imperioasă ce ordona o direcție.

În ziua deschiderii, a obținut un succes considerabil. Mai mult de o

La școală

Profesorul de geografie. — Dar asta ce țară e?

Elevul. — Asta e țara lui Hubsch.

Profesorul. — România! măgarule!

Elevul. — Așa ne-a spus d. director ă-i zicem.

Un artist

Românul, se zice că e născut poet. Tănase Bidinea se născuse însă, pictor. De mic copil a avut această vocație pentru arta culorilor căreia mai apoi i s'a dat cu totul. Nu mai vorbesc de primele lui începuturi, când ca copil de trei patru ani, își muia mânuțele în noroiul din curte și le aplica apoi pe haine ori pe pereții de curând zugrăviți. Voi spune numai că la vârsta de opt ani a pășit terenul acestei nobile arte, intrând ucenic la un pictor de firme.

E lucru în deobște cunoscut, că poate avea cineva talente, dar la început păjăbăie, până să-și găsească singur drumul. Deabia la douăzeci de ani s'a scotit în drept să fie mândru de cece lucra. Prima sa operă a avut o soartă asemănătoare „Angelus-ului” de Millet. A vândut-o pe preț de nimic unui ferar. Era o pânză mare albă, în culori foarte sumbre — dar pare'ar fi fost pictată cu vax — și pe

Dușmanii femeii

— Am venit să caut pești și dau peste broască. Parcă de broască a-veam nevoie!...

mie de persoane, i-au privit opera. Dar critica, totdeauna ostilă, tinere-lor talente, organiză o abonabilă conspirație de tăcere în jurul lui. Și în timp ce a doua zi, erau pline gazetele de lauda lui Pătrăscu, Șt. Dumitrescu Tomiță, opera lui nu fu măcar menționată.

Incercă să se mângâie cu gândul că viitorul îi va asigura locul pe care-l merită, când luna trecută o veste mare îi umplu inima de mândrie și de bucurie. Statul îi făcea o comandă! Asta era o răsplătire nevisată! Să figureze la pinacotecă alături de marii înaintași ai picturii române: el, Grigorescu, Aman, Luchian, Aricescu și alți doi trei!

Dreptatea începea să se facă!

Lucră timp de cinci zile și cinci nopți fără răgaz. Și când își văzu opera atâta de reușită, își învinse modestia și-o semnă, jos într'un colț.

I se primi acest „Stergeți picioarele” dar a fost obligat să și ștergă ascălitura. Asta l'a deprimat enorm! Și s'a jurat că dacă se va întâmpla să aibă un băiat, în ruptul capului nu va consimți să apuce pe calea spinoasă și plină de amărăciuni, a artei.

Reclame neplătite

N'a răușit

Odată cu închiderea Parlamentului, s'a deschis cirul, sanctuarul plictise-liei depe cheiul Dâmboviței. Imensa conferință friguroasă și-a deschis larg porțile, pentru emanarea gratuită a mirosului de grajd și pentru primirea oficială a „servanților” și a „mele-tarilor” în obicinuitele concedii de Duminică. Afacerile merg admirabil; sunt seri, când nu găsești nici un scaun..... ocupat.

Domnul și doamna Imbogățescu, recentii multimilionari, de după război, (dumnealui, fost magazioner în gara de Nord) animați de duioase reminiscențe, au cumpărat o loje, — singura ocupată în seara depomină —, pe care au ocupat-o complet, cu respectabilul lor volum. Ochii lor se ridică sfioși, spre galeria în care s'au strâns în brațe prima dată, la inghe-sușală, când au făcut „cunoștea”, spre cupola, în care odată, atârnav zeci de trapeze, etc., etc.

Reprezentarea începe. Aceiași cai, aceeași călăreți, aceiași jongleuri stupizi, aceleași dansatoare pe sârmă, în vechi costume, aceiași clowni imbecili. Domnul cascade, doamna idem. Pauză. Domnul cascade, doamna idem. Numărul de senzație!! Domnul se scobește 'n nas, doamna-l suflă.

În arenă, apare dresorul, teribilul, faimosul Carlo Carlini, cu tigrul lui, Bengal, dresat în libertate, — o jivină bătrână, care mai are în gură, în total, doi colți, ga'beni și lociți. Un pocnet de bici și tigrul se urcă leneș, pe un pedestal. D. Imbogățescu e cu jumătate corp afară din loje. Aplauze. Alt pocnet un porumbel alb vine în sbor și se așează pe chelia dresorului. (Nu zău, porumbeii, sunt câte-odată foarte originali). Al treilea pocnet. Tigrul cascade falcile, între cari dresorul depune nevinovatul porumbel. Al patrulea pocnet. Tigrul închide gura. Aplauze. D. Imbogățescu e pe trei sferturi afară. Al cincilea pocnet. Tigrul deschide falcile, din cari ese porumbelul nevățămăț și-și ia sborul spre cupolă. Iar printre timidele aplauze se aude vocea d-lui Imbogățescu, care-i spune foarte convins doamnei, în timp ce-și șterge sudoarea după frunte:

— „N'a răușit, Rădișo! Tigrul era să-tul!!!”

Punct.

Haldaé

În tribul hotentotilor

Urmare la memoriile exploratorului român Tăchiță.

Am fost în anul următor
Și'n tribul Hotentotilor.
Și ăștia au ca obicei
Să se mănânce între ei.
Iar șeful Hotentotilor
Un ala lung și deșirat,
Mi-a spus în față răspicat:
— Românul bun și răbdător,
Eu de-ași avea în tribul meu,
Vr'un b lcevic și trădător,
Așa ca Stere de la voi,
Îți jur pe b nul Dumnezeu,
De viu l'ași pune în cuptor
Ca să-l mănânc cu usturoi.

E-așa de cald în tribul lor,
Zăduf ca'n luna lui cuptor.
Deci hotentoaicele mai toate,
Pe stradă umblă despuiate,
Cu brațe goale, umeri goi,
Exact ca cele de la noi,
Mai au apoi ca obicei
Să se hrănească și cu lei,
Dar nu din cei depreciați,
Ci lei din cei adevărați,
Hrăniți cu hoituri de animale,
Nu cu 'mprumuturi comunale,
Sau cu 'mpozite globale;
Lei falnici, grași și fioroși,
Nu jigăriți și ofticoși,
Căci vân-tori așa de soi,
Nu-s alți'n lume cum sunt ei,
Cum e Magiaru de la noi,
Ce'n loc de franci împușcă lei.

Tăchiță

Note provinciale

PĂRERI DE RĂU

Pentru Dalai—Lama liberal

*Vânturi reci din Verkoyansk, au venit să spulbere
Fetele de pe trotuar și zăpada 'n pulbere;
Ciorile măsoară lin, cadențat, cu—aripele
Cum trec goale, cum trec greu, cum trec triste clipele..*

*Cineva suspină 'n frig: foae verde lobodă,
Coane Vintiică, zău, poartă te ca oamenii,
Că ne ai jupuit de vii... bani n'avem și foame ni-i
Până când ai să ne cânti: gura lumi-i slobodă?*

*Știm și noi că ai plecat să aduni paralele
Ce ne trebuiesc atât! Dar... joci geambaralele
Și ai să ne-aduci, știm noi, tot goale, căldările,
Fără să dispari pe-acolo și cu tine... dările...*

Regreto—Chișinău

Prinderea lui Terente

— Lucio, ai găsit guvernanta, pentru Jenica?

— Da, dragă, răspunse madam Plăiașu. A venit una cu referințe foarte bune. Am angajat-o imediat și cred că am făcut o alegere bună.

E englezoaică, miss Florence Garfield, dar vorbește foarte bine și franțuzește și românește. E foarte bine instruită și are avantaj asupra lui madam Tomescu, care a plecat, că e foarte urâtă.

— Nu e un avantaj pentru ea.

— Dar e pentru noi! Madam Tomescu era o persoană foarte onorabilă și care se îmbracă foarte simplu; dar chiar fără să fie frumoasă, atrăgea atenția. Cu miss Garfield, e altfel. Săraca! Nu-mi închipui să poată încerca cineva să-i întoarcă capul.

Tocmai isprăvisse de spus, cele de mai sus când intră miss Florence, ca să ceară o lămurire. Era înaltă, dreptă ca un felinar și uscată ca un discurs oficial; avea fața verde, nasul ascuțit, buzele vinete și ochi mici, ascunși după ochelari enormi, evreiești.

— Intr'adevăr, spuse d. Plăiașu, după ce ieși guvernanta, n'are nimic seducător. Poți să-i încredințezi pe Jeana fără nici-o frică. Ceace avem acum, e mai mult ca o guvernanta; e un inger păzitor.

Vorbele acestea ajunseră curând, în intimitate, porecla lui miss Florence. Bine înțeles că nu i-au spus-o în față și că au tratat-o cu multă grijă. Intr'adevăr, ea îi multumea pe depun. Deși părea aspră și colțuroasă, era foarte blândă și iubitoare; își făcea

slujba cu drag; ducea pe Jeana la școală, o aducea, fără să întârzie vreodată un minut, o ajuta să-și facă lecțiile și când isprăvea lucrul se juca împreună cu ea, cu o dragoste de soră mai mare. Venise doar de o săptămână și fata o adoră.

Madam Plăiașu se felicita de alegere. Dar într-o seară, la o bucată de vreme, după sosirea guvernantei, d. Plăiașu, sosind dela birou acasă, văzu că sotia lui era pe gânduri. O întrebă:

— Dacă ai observat grija mea, am

să-ți spun că nu mi s'a întâmplat nimic rău, ci doar sunt intrigată de o mărturisire pe care mi-a făcut-o miss Garfield.

— Da? și ce anume?

— Ai să te miri. Miss Garfield mi-a spus că în ultimile trei zile, ori de câte ori iese cu Jeana, o urmărește un bărbat.

D. Plăiașu isbucni în râs.

— Ingerul păzitor urmărit? Nos. tim! Nu glumești?

— Nici decum, dragă!

— Hai'da, de! guvernanta noastră a sedus pe cineva!

E posibil? Isi închipuie!

— De loc! Dovadă că voind să mă conving despre ce este vorba, am plecat după ea, când a dus-o pe Jeana la desen, și am văzut cum un domn, de vreo patruzeci de ani, nu chiar elegant, dar corect, s'a ținut scai după dânsa.

— Asta-i nemai pomenit!

— Te-ai convins acum?

— Dacă mă asigur, tu!...

— Biată miss e foarte necăjită. Până acum individul nu i-a spus nimic. Neapărat, că ar vrea să scape de el. De aceia mi-a și spus. Tu ce crezi că e de făcut?

— Numai un singur lucru e de făcut: să intervin. Măine am să merg eu cu miss Florence și dacă-mi arată pe urmăritor, am să-i fac cunoscut să înceteze.

În momentul acesta, intră servitoarea cu o carte de vizită.

— Pavel Corbu? Cine-o fi? zise d. Plăiașu, privind cartea... Pofteste-i.

Fu introdus vizitatorul și madam Plăiașu nu putu să-și reprime o mișcare de surpriză: era îndrăgostitul după miss Florence.

— Auzi măi leat? D-rul Lupu vrea să desființeze armata.

— Dacă i-am stălcit tovarășii la Tatar Bunar.

Ca la poștă

— Ce dracu?... Sun neîntrerupt de o jumătate de oră și nu mai vin...
— E! Sunt deprinsă cu soneriile — doar am fost funcționară la poștă!...

— Vă rog să-mi iertați, doamnă și domnule, îndrăzneala demersului meu, dar veți afla imediat despre ce e vorba... Vin să vă rog să-mi acordați favoarea unei convorbiri cu miss Florence Garfield.

— Cum? îndrăznești s'o urmărești până și în casa noastră? strigă madam Plăiașu.

— De dumnealui vorbeam adineori.

— Da! Mare îndrăzneală!

— Vă rog să nu mă judecați nedrept, replică cu blândete musafirul. Dați-mi voie să mă explic.

Am o foarte bună situație comercială sunt văduv, am o fetiță și vreau să mă recăsătoresc. Meritele guvernantei dv., mi-au fost lăudate mult. Am vrut s'o studiez în persoană și mai ales să aflu dela dvs., cum se poartă cu copilul d-voastră.

Acum am credință că va înlocui cu demnitate pe mama copilei mele.

D. și d-na Plăiașu se priviră cu uimire: era vorba, așa dar, de căsătoria lui miss Florence? Ce aventură!

— Prea bine, domnule, spuse d. Plăiașu, după o clipă. În aceste condiții cred că nu mai e nimic contra unei întrevederi, cam neașteptate, e drept, cu miss Garfield.

Madam Plăiașu încuviință. Guvernanta fu prevenită. La început a cre-

zut că vor să-și bată joc de ea. Când pe urmă a priceput că nu e vorba de nici-o glumă, i-a trebuit câțva timp ca să-și stăpânească emoția. Ajungând în salon, bălbăi cuvinte neînțelese. Dar, în urmă, primirea respectoasă și cordială a d-lui Pavel Corbu, o liniști. El se așezase în fața ei. Convorbirea începu cu câteva generalități, apoi trecură la lucruri mai intime; o întrebă despre gusturile ei, despre obiceiuri, distracții favorite; îi vorbi de teatru, muzică, voiajuri.

— O, cătătoriile îmi plac! Aș merge până la capătul lumii!...

— Dar la Doftana nu? întrebă brusc d. Corbu.

— Ba și la Doftana! răspunse zâmbind miss Garfield, neînțelegând ce rost avea o plimbare în localitatea unde e închisoarea cea mai grozavă din România.

Urmă o tăcere. D. Pavel Corbu nu încetă de a privi fix în ochi pe miss Florence. Deodată se sculă și se opri drept în fața ei:

— Complimentele mele Terente! Tare ai fost!

Miss Garfield întoarse capul; nu intrase nimeni, era singură cu d. Corbu; va să zică ei îi zisese.

Ea repetă.

— Terente? Ce Terente?

— Hai, hai! declară Corbu imperios, nu mai prelungi comedia. Nu sunt Pavel Corbu și nici comerciant, sunt Radu Mihai, agent polițienesc principal și te-am recunoscut cu toate hainele tale femeiești și cu tot accentul strein: degeaba mai tăgăduiești; ești Terente, banditul brăilean, regele bălților.

N'apucă să termine, Miss Garfield leșină scoțând un tipăt asurzitor.

Cei ai casei, alergară. Nu era în toată această afacere decât o nenorocită neînțelegere. Înșelat de o asemănare ciudată, polițistul crezuse că prinde în miss Garfield pe celebrul Terente.

Pentru ca să nu alarmeze familia, Plăiașu inventase stratagema cererii în căsătorie, care avea să-i dea o întrevedere intimă cu presupusul bandit.

Își mărturisii greșala și plecă cu mii de scuze.

Dar lovitura fusese prea grea pentru miss Florence și mult i-a trebuit până să se restabilească.

Și aceasta fu, vai! singura ei aventură. Era scris în destinul neferitei guvernante, să nu atragă în toată viața ei, decât atenția unui polițist și acela vai, să o ia drept un bandit periculos.

Niki P. Rcea

Epitaf

Pe mormântul unui proprietar

*Aci e îngropat un proprietar
Ce a murit în suflet cu regretul
Că nu a putut găsi un amator
Și i-a rămas ne'inchiriat closetul!*

Iorgu

Fiecare pentru el

— D-ta nu te revolți că pe ăla l'a călcat tramvaiu?!

— Eu nu mă revolt decât atunci când mă omoară pe mine!

Sala de Consiliu a viitorului palat Comunal

Se va construi o sală de Consiliu pentru 80 consilieri

*In clădirea somptuoasă a viitorului palat,
Văd consilieri mulțime, adunându-se la sfat
Și pe când primarul strigă, mai să facă scurtă'n gât,
Optzeci sforăeli de sigur îi vor ține de urât*

Christache

De pe ici, de pe colo

Stelele de cinema nu sunt totdeauna bine dispuse.

Mai ales când aparțin categoriei copiilor minunați.

O doamnă bătrână vizitantă un studio, la Hollywood, orașul cinematografelor, putu să constate cele emise mai sus. Ea se apropie de un bățel, care era tocmai Jackie Coogan, îl luă de bărbie și îl întrebă:

— Nu e așa, că nu ești atât de mare, încât să nu te pot săruta?

Atunci „picul” se întoarse tăfnos:

— Eu, nu, dar poate că dumneavoastră sunteți!

Proza rapoartelor polițienești e a deseori savuroasă.

Iată o mostră:

„Pe șoseaua București-Ploiești a fost prins un vagabond fără acte de identitate. Luat îndeaproape cercetare, după un interogator amănunțit, am constatat că individul era surdomut și nu știa nici o vorbă românească. N'am putut stabili ce naționalitate are.”

E de speriat, câtă rea voință a dovedit vagabondul.

Mare mirare, dacă n'o fi și asta vreun comunist primejdios!

Intr'o zi, celebrul pamfletar Henri Rochefort, un om foarte milos, primi vizita unui domn, care-i vorbi în felul următor:

— Domnule Rochefort, știu că caștigi multe parale și că ești un om milos. Eu cunosc o femeie, care de două zile n'a mâncat nimic, nici ea, nici copiii ei și care mâine va fi asvârlită în stradă, fiindcă n'are șeai-zeci de franci, să plătească rata chiriei.

— Nenorocita! zise Rochefort, și băgă mâna în buzunar după parale.

— Trăește într'o mizerie grozavă și suferința ei e îndușetoare. La dumneata, șeai-zeci de franci nu înseamnă nimic. Poți să o salvezi, dacă vrei.

— Dă-mi, te rog, numai decât numele și adresa ei, răspunse Rochefort grăbit să facă binele.

— O, nu e nevoie, interveni vizitatorul, putești să-mi dați mie banii, căci eu sunt proprietarul. În schimb, poftim chitanță de plata chiriei!

Marele poet francez, de origine grec, Jean Moréas, era într'o zi într'o cafea din cartierul latin și venise vo ba despre autografe. Poetul francez povesti următoarea întâmplare:

— Eram odată la Bordeaux și văzui în vitrina unei librării un exemplar din „Stanțele” mele, dar având un preț mult mai mare, ca al lor.

Intrai și mă interesai.

— Sunt primele corecturi ale „Stanțelor”, mi se spusese corijate de însuși autorul. Iată de altfel scrisul s'uu... dacă îl cunoașteți cumva...

Deschisei volumul și trebuia să admit că așa era. Dar partea cea mai curioasă este, adăogă Moréas, că eu niciodată nu mi-am corectat singur volumele...

Israel Zangwill, scriitorul evreu, e un prieten al farse'or. Când a fost în Statele Unite, a declarat că n'a auzit nici de calul Zew, nici de boxerul Dempsey. Atunci reporterul, care-l interviewa, îl întrebă ironic:

— Pe presidentul Coolidge îl cunoașteți?

— Coolidge? întrebă Zangwill. Coolidge? Cine este?

— Mă iertați, insistă ziaristul, dar de Adam ați auzit dumneavoastră?

Israel Zangwill, nedumerit, făcu ochii mari:

— Adam? Care Adam?

Niki

Zânele noastre

*Doamne, Doamne, ce de zâne,
Întâlnește mereu pe stradă,
Defilând, împodobite
Ca soldații la paradă.*

*Și cum stau în observare,
Îndelung privind la ele,
Mă conving: ae ce fac treabă
Fabricanții de... vâpșele!*

Ciupac

Poșta redacției

Ghiță Invalidescu.—Dacă sunt scurte, da. Altfel...

Ilinca din Corabia. — De ce nu ne dai ceva mai puțin... picant? Nu putem pune în văzul tuturor asemenea „dedesupturi”.

Monica. — Glossa ar merge, dar e lungă. Dă ceva scurt.

Ismei Pașa. — Fă ceva de actualitate, ceva cu primăria de pildă.

R. S. Mislea. — Cu ce dovedești, că lucata trimisă e a d-tale?

Abonamentele la Universul Literar, Ziarul Științelor Populare și Veselia fiind cu premii se fac numai pe un an și costă 150 lei fiecare.

Un foarte frumos succes de librărie găsește volumul apărut de curând **Grădina lui Dumnezeu** de C. Cosco.

Cartea, care cuprinde 24 de schite umoristice, cu numeroase desene în text, se citește admirabil, constituind un moment de desfătare.

Prețul unui exemplar 30 lei, la toate librăriile.

O carte interesantă pentru tineret, corpul didactic, ofițeri, etc. e descrierea celebrei expediții a lui **Fr. Nansen** intitulată: **SPRE POL**, în întineric și ghiță veșnică.

Cartea, tradusă de cunoscutul publicist, d-l **B. Marian**, are numeroase ilustrații, cuprinde 320 pagini format mare și se vinde la toate librăriile cu 40 lei.

Crème Simon

CREMA SIMON

Această cremă igienică și binefacătoare albește și înmoaie pielea dându-i o mătăsoasă și o catifelare fără pereche. Ea conservă femeii frumusețea și frăgezimea tinereții.

CREMA SIMON

face să dispară toate micile alterări ale epidermei: crăpături, degerături, roșeață, părlii, etc. Crema trebuie ținută pe pielea încă umedă.

Padra și Săpunul Simon

„VESELIA”

Cuponul Nr. 12

Strângeți complet aceste cupoane și veți lua parte la premiile „Universului”, printre cari și **3 CASE**.
Tragerea în primăvară

Padişahul doarme

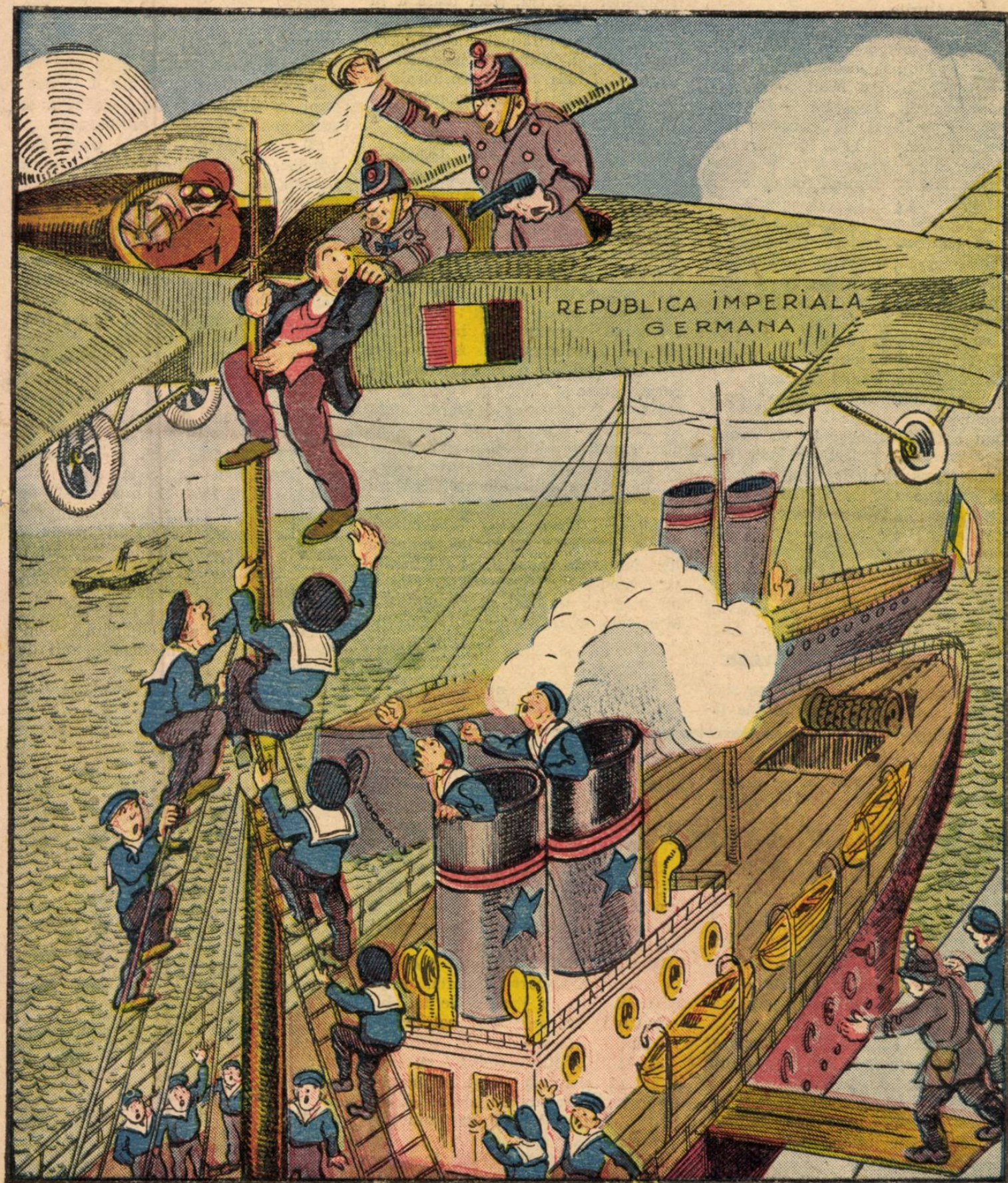

— Dacă nici când i-a ars casa nu s'a trezit cum o să se trezească când piere țara..

DESELI

PREȚUL ABONAMENTULUI în țară: pe un an 150 lei în străinătate pe un an 300 lei

In sfârșit

CUM A FOST PRINS TERENTE LA HAMBURG

CRONICA SĂPTĂMĂNEI

Fraudele de la Casa de depuneri

Casa de depuneri, știe o lume întreagă, e o instituție unde cei care au prostul obicei să *adune*, își depun adunăturile.

S'a întâmplat însă că un funcționar, casier, s'a înșelat asupra naturii operațiilor instituției, desigur, din lipsă de informații, și a făcut o *scădere* sau sustragere. Probabil intenționă cu ceea ce realizase, să procedeze la o *înșulțire* prin diferite localuri de joc, chit ca pe urmă o *împărțire* precis executată să repună lucrurile la locul lor.

Din nenorocire, conducătorii Casei nu au aprobat ordinea operațiilor și au oprit lucrările. Gestul, pare curios, căci funcționarul în cauză, se bucură de o bună apreciere din partea superiorilor. Nu-l considerau în nici un caz ca o *nulitate*, fiindcă e știut că zero nici nu înmulțește, nici nu împarte și nici nu adună ori scade. Totuși asupra ultimei alternative sunt îndoieli.

Fapt e că funcționarul, cu apucături aritmetice, a fost, culmea ironiei!... depus, și nu la Casa de depuneri, ci la o altă casă, unde cei ce intră depun la intrare barba, mustățile, părul și alte obiecte mai puțin scumpe și importante ca: onoarea, o pojghiță de obraz, etc.

E de văzut acum după această *depunere*, ce va fructifica, ce *pomană* va fi, cu alte cuvinte: bună ori rea.

Tărâniștii și presa

Pentru a nu știu câta oară, așa zișii tărâniști, (adică cei întreținuți de țar-

rani) se plâng împotriva presei, care nu le redă exact balivernele debitate la Cameră. Motivul îl vede ori cine: de când „Aurora” nu mai apare de cât pentru necesitățile intime ale frunțașilor țărăniști, (căci masa a rămas tot la foaia de lipan), așa zisele opinii, adică înjurăturile de mamăale d-rului Lupu, dialectica bolșevică a Muscalului dela Iași și morfoleala unei făclii lungi și blegi a „profesorului” Magiaru, riscă să rămână în familie.

Răspândirea lor prin desbaterile parlamentare ar încanta pe eroii verbului efitin. Iar când zierele refuză, negreșit, sunt animate de reacționism. Dr. Lupu, inventiv cum e (găsește foarte ușor fundul paharului) a și găsit o soluție: publicarea de-a gata a rezumatului venit dela Birou. Ca și cum *ziarul* ar fi scuiptoare ori suflet de politician internaționalist, ca să primească cu larghețe orice! Dar mai e un motiv foarte important, zierele de mare tiraj și românești, veghează la apărarea moralei publice. Cum au să reproducă deci, oratoriile d-lui Mihalache, în care abundă: „că când, că etc., care,” și alte tot așa de înăltătoare (de Dumnezei) fraze?

Noi ne luăm o obligație, bucuroși: nu să publicăm porcăriile dumnealor, dar să le spicuim. Și colaborând vom scoate lucruri frumoase. Haide, nu mai fiți supărați pe presă, d-lor Mihalache et Co., și porniți la lucru!

Tr. U. Badurul

Sărbători & aniversări

JOI 26 FEBRUARIE. *Porfirie al Galișii*. Porfirie primește vizita și tratează cu profiriu.

VINERI 27 FEBRUARIE. *Cuviosul Procopie Decapolitul*. Nici o *procop-seală de capu lui*. Stați acasă.

SAMABTA 28 FEBRUARIE. *Cuv. Vasile Mărturisitorul*. Prieten bun cu d. gl. Nicoleanu. Spune tot, nebătut. Ghicește și în palmă.

N.B. Deși în anul acesta, luna se sfârșește cu ziua a 28-a, noi vom avea

în vedere interesul superior al armonizării calendarului și vom trece trei sfinți, lipsă la apel, care mai târziu vor fi beatificați de Sanctitatea Sa Patriarhul, la un chef la toartă.

29 FEBRUARIE. *Sf. Așteaptă*. Sărbătoare națională; totuși bursa lucrează, fiind ziua de scadență a 98 la sută din angajamentele comerciale ale zilei.

30 FEBRUARIE. *Sfântul Măsiu*. Zi de mare sărbătoare. Evocată, deopotrivă de des, cu Paștele de toți blagocestivii creștini, din patriarhatul român.

31 FEBRUARIE. *Sfântul cu mațe*. Prăznuit de întreg clerul (neapărat!) și de un mare număr de politicieni. Patron al d-lui Vintilă Brătianu (Mațe peștrițe).

DUMINICA 1 MARTIE. *Duminica lăsatului de brânză*. Demisia guvernului: renunțarea la orice activitate.

LUNI 2 MARTIE. *Muc. Teodot*. Zi-i Teodot și lasă-l în pace.

MARTI 3 MARTIE. *Muc. Eutropie, Cleonic și Vasilisc*. Ca să puteți face față mulțimei de prieteni cu aceste nume formați echipe: soțul, soția și servitoarea. Pe urmă trimeteți numai servitoarea. Le va face mai multă plăcere, decât dacă i-ați vizita în persoană.

MIERCURI 4 MARTIE. *Gherasim-pusnicul*. Nu primește vizite fiind burlac.

Efemeride

26 FEBRUARIE 1924. D. I. I. C. Brătianu se scoală din somn obosit și se culcă pentru ca să se întrezeze.

27 FEBRUARIE 1912. D. Guță Popândoc, având tocurele scâlciate, calcă strâmb, în tovărășia prietenei sale domnișoara Frosa. Legitima madam Popândoc, ca să-l îndrepte, îl potcovește cu concursul d-lui Radu Caiea.

28 FEBRUARIE 1596. Lupta dintre Mihai Viteazul și Sinan Pașa la Călugăreni. După trei round-uri, Sinan Pașa e făcut knock-out. E ridicat, fricționat și trimes la dentist.

28 FEBRUARIE 1923. Se serbează 1 Martie.

30 FEBRUARIE 1925. V. Madgearu depune jurământul ca ministru de finanțe.

31 FEBRUARIE 1924. Dr. Lupu a tras peste 31 de mastici la măsea.

1 MARTIE 1648. Se inventează de Toricelli de Toscana barometrul. Societățile barometrice sunt realizate mult mai târziu, datorită progresului.

2 MARTIE 1899. Aflarea ochelarilor de țiplă cu montură de zahăr.

3 MARTIE 1911-12-13-etc., etc. D. Vintilă Brătianu cumpără calendar pe anul curent dela țigani de pe stradă cu jumătate preț.

4 MARTIE 1924. Se scoală d. I. I. C. Brătianu (vezi 26 Februarie).

— Pantaloni! ăsta s'a rupt. Ar fi bine să-l dai vreunui sărac.

— Ce face? ! Săracul n'o să vrea să-l poarte, c'o să-l fie rușine. Dar eu încă mai pot să-l port!

BUCUREȘTII

—Baedeker sentimental *)—

Calea Șerban—Vodă

Calea lui Șerban e lungă cum e însăși chiar răbdarea
 Celora ce stând pe dânsa ani de ani, pe călindar,
 Mai au vreme ca s'admire tot gunoiul de pe stradă
 Ce râvnește la vre-o roabă, lucru scump aci și rar.
 Dar să 'ncepem cu *Toncescu*, prăvălie renumită
 Unde fantele *Mitică* șade'n chip de barosani
 Și tot ține la discursuri ca pe vremuri Nicu Fleva
 Ca să strângă doar cu muncă cât mai mult *buluc de bani*.
Tudorică, mai de-o parte, aferat nevoi e mare
 Intocmește pe-o fițuică micul său dicționar
 De consemne după care tot băiatul care vinde
 Știe cum s'o *potrivească* mai în legela *pahar*,
 La *Cocoș* e zarvă mare, muzică *Neroniană*,
 Vii aci cu portofelul cât mai bine asortat,
 Dar râvnind la multe *boeufuri* și *piftii* ce stau pe masă
 Parcă iai unt de rețină așa ești de ușurat.
 De te prinde vre-o durere de măsea sau chiar de burtă
 Hop în chiolt e și *Velescu*, care iute te-a salvat,
 Sau vre-un doctor de pe-aproape, care-ți dă așa rețetă
 Că-ți poți face testamentul după ce l-ai consultat.
 La *Nea Nae* ușa astă-zi nu mai scârțâie de-o pildă
 Ca arcușul dat pe strună când pe el n'ai pus *sacâz*,
 Căci făcând și el ca omul reparații mai ca lumea
 Seara-i liniște perfectă de s'aude musca: bâz!
Vespremeanu cu chinina, *Neica Stoica* cu vinațu,
 Iar la *Gaiul* până'n seară par'că dat în țară foc,
 Dar nici *Fata cea voiasă*, cu grătarului celebru,
 Cât de mare-i concurența n'o *slăbescenici* de loc.
 Vin apoi la rând bodege: *Katz*, *Pandele* și cu *Toti*,
 Iar pe dreapta varză acră, gogoșari la *bai Ivan*
 Ca în fața lor să stee, radios și pururi vesel
Nea Iordache Minciulescu, știi s'adea ca un sultan,
 La el vinul curge, vere, ca pe *Dunăre* tot gărlă
 Adăpând atâtea fume și puzderii de *solăi*,
 Iar din țuica lui grozavă de te 'ntinzi cu tuțușala
 Când pornești încet spre casă, mergi pe cinci sau șase căi.
 La *Dumitru* marfa-i bună și servită cum se cade,
 Ce păcat însă că omul nu prea are vezi noroc,
 Iar bodega cea din față unde vine și *Evgheni*
 Saltă'n draci cu tot comerțul par'că fi la iarmaroc
 La *Manole* se'nțelege merge știi ca la mașină,
 Când curentul e prea mare și dă naiba câte un sprit,
 Nu mai pune cum pun alții gaz cu chilo la cerneală
 Ci's alină tot necazul mai evaporând un sprit.
 Dar să'nchei aceste rânduri cu vestitul don *Stelică*
 Unde finii și cumetrii zor de zor se veselesc
 Și'ntru cât de aci înco'o deaful duce'n sus la Bellu
 Sunt silit de oboseală ca din mers să mă opresc.
 Despre secții ce să zicem, avem două foarte bune
 Una e mereu *Brumată*, de nu vede ce-i la noi,
 Iar la alta pe *Olimpu* crește'n sus de tot *Trifoiul*
 Că nu *Pupi* vre-o deslegare când aidat de-un tărăboi.

Ghiță Invalidescu

*) Toate bucățile în versuri primite dela cititori cu subiecte tratând despre „București” și tinzând a întocmi un Baedeker sentimental se vor publica în această rubrică.

Actualități

Nenea Gogu

„Nenea Gogu” contabilul, are guturai...

„Ei și? Să-l poarte sănătos! veți zice dumneavoastră.

...da, dar tușește.

„Nu face nimic. Pe tuse nu e nici un fel de impozit.

...fi curge nasul.

„Să și-l șteargă cu... gumă!

...și strănută,

„Să-i fie de... bine. Norroo!

Răsplată

D-șoară, cel puțin să-mi plătești cele trei perechi de pantaloni la care mi-am ros genunchii.

În fine e disperat.

„Nu are de cât să ia trenul, și scăpă și de guturai și de viață, veți răspunde imediat.

Cu toate astea „Nenea Gogu”, nu trenul, dar nici tramvaiul nu vrea să ia. Iubește viața, — și cu gologănașii pe cari i-ar da la tramvai — mai bine se oprește pe Moșilor, la noua bodegă, al cărei patron a avut gentila inspirație de a pune două steaguri la ușe, și acolo își soarbe în liniște două litrișoare de vin, adică de fiecare steag câte una.

Iubește viața, cum v'am spus, însă urăște grozav guturaiul. Și cum „de ce ți-e frică nu scapi”, iută-l și pe „nenea Gogu” cu unul și încă unul pe cinste.

Prietenii de cum l-au văzut cu nasul cât o căciulă mocănească, au început a-i da fiecare câte un stat.

„Uriasu!”, că: să-și îndoape nările cu un pachet de vată termogenă; să înghită șapte ouă crude, unul după altul și să umbie desculț pe calea Victoriei, trei săptămâni, dacă vrea să scape de belea.

Băcanul din colț, că: să facă bae de muștar la nas, fricțiuni cu unt de rețină la urechi și comprese de amoniac în cerul gurii.

Popa Metru, că: „să dea două acatiste, trei sărindare, șase liturghii și să mai facă și vre-o două sute de mătăanii la răspântie.

Burtă verde, pielarul, că: să se a-fume cu fir de ibrișin roșu înmuiat într'un „deca” dela Gherghiceanu, și scapă, etc. etc.

În fine, care mai de care caută să petreacă pe contul bietului „nea Gogu”, în timp ce dumnealui:

Cum pune dreptul
Să facă pasul,
Scoate batista
Și-și șterge nasul.

— „A dracului boală mai e și guturaiul ăsta domnule, se jeluia unul amic; mai bine să ai trei soacre, de cât un guturai“.

Nu cum-va știți dumneavoastră un leac mai bun? Aveți cuvântul.

U. Nacab.

Poezia nouă

— In trei părți imbecile —

I. Dimineața.

Se 'nclă soarele
Deasupra munților
Și urlă
A pus în
Nea Nae se urcă în sicriu
Și
Conduc de tuterea grozavă
A unui motor d... oț l
Pornește la nuntă și el.

II. La miezul zilei

Nea Nae suspină.
O adie e cduce
Prin ploaie
Puternic miro: de sulfină
Și lopte dulce,
Dar,
Nea Nae
Coprins de mânie turbară
Și vrând șampion să devină,
Cun pumn, și mase e
Și dinți el își scoate
Și
Jos le aruncă pe toate
Curgând a lui sânge 'n jărână
O face deacum: nă Nae chiar lată
Și-i cântă fecioara bătrână.

III. Seara

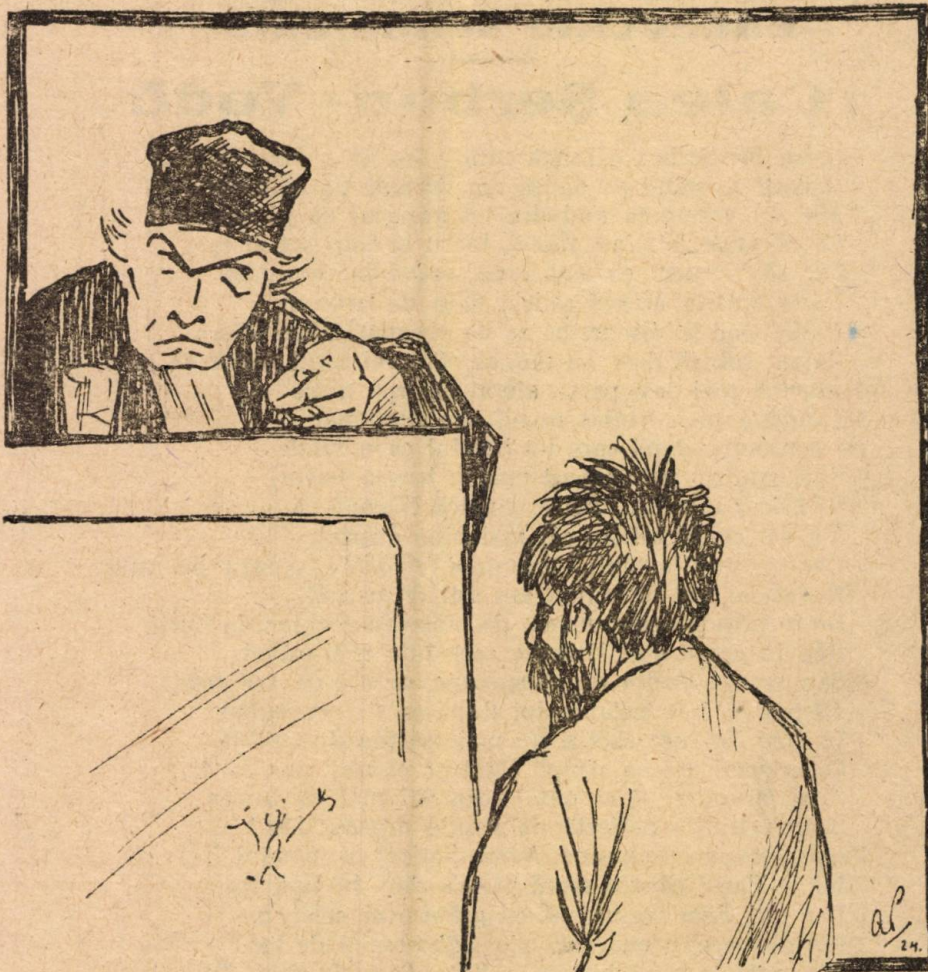
Soarele coboară
Scă dându-și razele
In mare
Și
Flu-rând a supărare
Natura se 'mbracă în dolu
Coprinsă de fa-mec și orgoliu,
Și cântă fecioara bălăe
De nos algie,
Racnește nea Nae, sofistic,
Să mai vie
Un rând.

Afară,
Noaptea cade ca un gând
Cubistic.

p. conf. Petrică-Focșani

Rezon

— Și voca conștiinței nu și-a spus nimic?

— I-ai, aveți în vedere că eu sunt surd!!...

Cugetări și paradoxe

— „Ce bine îmi pare că ai picioare, scumpul meu prieten, căci dacă nu ai avea, ar trebui să mergi în mâini, și atunci ai face bătăături la degete!“

Obezii, de obicei, visează că zboară cu aripi de libelulă. Aceasta din cauză că în pat se balansează și se culcă cu gândul că în noaptea aceea se rupe somiera.

Unele artiste rād așa de bine pe scenă! Unele rād că-și aduc aminte de vremea când pășteau găște...

Cocoșii cântă de atâtea ori pe zi, ca să amintească bucătăreselor că nu sunt... claponi.

Un orator vorbea la o tribună:

— „Iubirea mea pentru voi, cetățeni...“

— „Dă-i afară că pute!“ — se auzi glasul unui auditor către controlor — căci tocmai intrase un vânzător de mere murate.

„E drept, a fost pervers, viclean;

bătăuș, cleptoman, bețiv... dar avea și un sâmbure de virtute în el.

La autopsie, medicii găsiră în apendice un sâmbure de cais, din cauza căruia murise.

Menu: costițe afumate de ploșnițe, pateu de purici cazoni, roti de muște, apă... tare, scobitori..., de urechi:

— Sunt niște sgârceți! Nevastă-sa poartă rochia de mireasă iar el fracul de nuntă...

— „Dar cum le-au păstrat 25 ani?!“

— „Nu, le-au cumpărat eri de la „haine vechi“.

Sak.

Sfaturi practice

Vreți servitoare?

Servitoare ideală

Să găsiți nu este greu:

V'adresați sub „Rara avis“

In „Grădina lui 'mnezeu“.

Or.

„Grădina lui Dumnezeu“ schițe umoristice de C. Cosco, cu ilustrații. Lei 30.

Fug mai iute înapoi

Leiba stă tăcut în sală
 Palid, plin de iritare
 Și așteaptă ca să-l cheme
 Și pe el la recrutare...
 Un soldat de-odată strigă
 De la ușă 'n gura mare:
 — Itic Leiba! Hai, să între
 Ia pe- aici la recrutare!
 Itic Leiba intră 'ncetu,
 Lângă medic se oprește
 Și cu-o voce subțirică
 Cam așa la el vorbește:
 — Dom'le medic, fie-ți milă
 Sunt bolnav de un picior
 De când am picat ast'iaună
 Intr'o zi de două ori...
 Medicul atunci îl cată
 Il privește
 Il sucește
 Și-apoi strigă cu mânie:
 — Itic Leiba, bun la oaste...
 Recrutat la infanterie!..
 — Cum așa!... ripostă Leiba
 Fie-ți milă să n-ai mor
 Și mă dă la călărie
 Căci la cai servesc cu dor...
 — Și de ce vrei tu aceasta?...
 Zice medicul jăfnos —
 Mai ușor e ca pedestru
 De servit e mai frumos!..
 — Eu de ce doresc aceasta?...
 Leiba-i spune zâmbitor —
 Căci eu cred că zeu acolo
 Pentru mine-i mai ușor
 Mai ușor chiar și atunci
 Când începe v'un război
 Căci, firește, de's călare
 Fug mai iute înapoi...

Orest Horia Pașcanu

Femeea fantomă...

Tragedie în 5 acte, scrisă special pentru „Teatrul Național”

ACTUL I

E vremea când se scutură salcâmi. Pe o bancă din fundul unei grădini Virginia stă cu ochii ei albaștri-morți privind în van, cu chitara mare cu fundă violetă pe brațe și cântă... cântă o melodie tristă, bizară, orientală...

Pe notele melancolice par'că vin mirosuri de eucalipt și hyacint... Virginia cântă și oftează din coardele chitarei cu fundă violetă...

ACTUL II

Din tufișul de trandafiri sălbateci din apropiere apare Claudiu Rață

sublocotenentul de marină cu părul castaniu și cu ochii verzi, misterioși ca marea... Virginia lasă chitara. Claudiu îi sărută mâna. Ea nu zice nimic dar clipește din genele-i lungi. Se așează pe bancă. El îi vorbește calm ca un... chinez; ea îi aruncă uitături de... japoneză. Se ridică tăcuti. El îi sărută mâna. Ea nu clipește și rămâne cu ochii în zare...

— „Așa dar la ora 10 seara pe chei.

— „Da!” — zise ea — cu vocea ușor voalată de emoție.

ACTUL III

Cheiul cu lampioane stinse sub farmec clar de lună. O umbră se strecoară misteros... vorbește cu un matelot... Umbra scoboară în barcă. Pe întinsul mării liniște se schitează câteva unde ce se isbesc de un vas ancorat la câte-va picicure de tărâm. Cu greu fantoma feminină se urcă pe scara de frânghie. În sala de mâncare a ofițerilor ea fu preze tată ca soție. După cină se dansă. O femeie în mijlocul atâtor marinarilor cu sânge albastru!.. Când ultimile acorduri din „Jawa” sucombară, ofițerii se îndreptară spre cabinele lor. Claudiu făcu la fel însoțit fiind de doamna și soția sa Virginia.

ACTUL IV

„Năluca” stă nemișcată fixată pe oglinda mării obosite. Luna aleargă printre nourii subțiri urmărită de luceafărul insistent, curtenitor...

ACTUL V

Dimineată cernită. În cabină Claudiu se deșteaptă răsând... dar... par'că singur...

În locul unui căpșor ce-și iăsase urma în pernă găsi un bilețel:

Dragă Claudiu,

Am plecat tot atât de enigmatic după cum am venit. Îți mulțumesc mult că, fără să vrei, m'ai pus în condițiuni de a face ceva parale. Am vizitat toate cabinele. Vre-o câte-va luni vei putea trăi fără a avea nevoie să fii... răpită.

Adio,

Virginia

recte Mitza Combinezon

EPILOG

E vremea când se scutură salcâmi. Pe o bancă, în fundul unei grădini, Virginia cântă acompaniindu-se cu chitara cu fundă violetă...

Claudiu Rață, secundul de pe vasul „Năluca” aproape e nebun. Colegii îi rând toată ziua și-i cer banii înapoi, banii luați cu împrumut de... „nevastă-sa”.

Săcunine

Un avantaj

...Cel puțin așa tace femeia din gură.

Note la legea impreviziunii

De prevedeam c'Argetoianu,
Cu partizanii lui va cere,
Să treacă în partidul care,
Curând urma-va la putere,
Lăsam pe generalu'n pace,
Cu partizani-i de paradă,
Deci legea impreviziunii
Și cazul meu cer să-l prevadă.

Trancu-Iași

Am fost o fată neprevăzătoare,
Când l-am luat bătrân și cu avere.
Că-mi face lux, ce-mi folosește oare?
Când nu-mi dă tot, cum inima mi-ar
cere!

Deci legea zis-a impreviziunii,
Nici cât un bob de grâu nu mă pri-
vește

Și de-o veni, precum așteaptă unii,
Pe mine cine mă despăgubește?

Fetița Hazlie

Nu te plânge dragă fată,
Că ești astăzi necăjită,
Fă apel la mine-odată,
Și-apoi ești despăgubită!

Mardeiașu

De prevedeam că domnul comisar
Mă va 'nhăța, vă jur pe Dumnezeu,
Nu c'asi fi regretat că sunt tâlhar,
Da-l omoram c'o zi 'nainte eu.

Banditul Munteanu

Pe mine cine mă despăgubește
C'am învățat un sfert de veac în sir?
Când azi drept leafă. Statul îmi plă-
teste

Pe an, cât dai p'un loc la cimitir?
Un funcționar

Sunt contra legii impreviziunii,
Conduc fiind de vechiu-mi obicei,
Căci cine mă despăgubește oare,
Că m'am născut român, iar nu ovrei.

Dr. Lupu

De prevedeam că nu fac nici o brânză
La Londra cu'mprumutul ce-am cerșit,
Măream mai bine vama la osânză,
Și-atunci colegul meu Moșoiu-ar fi
slăbit

Vintilă Brătianu

Eu de știam că Dejul e mormântul,
Povești că sunt tare în Ardeal,
Nu m'aș fi dus la Dej, ferit-a sfântul,
Să-mi văd iar mutra dată la jurnal.

M. Sarmală

De prevedeam că domnu-Argetoianu
Va trece la Maniu, cu partidul tot,
Nu-i rămâneam dator... (de-atunci e
anu)

Și astăzi poate că-l pupam și'n bot.
Madgearu

Povestea de maisus e veche tare,
Pe când Madgearu, Lupu și cu Stere,
Privind spre răsărit, peste hotare,
Sperau s'ajungă astfel la putere.
Ce n'ar da azi Madgearu pehlivanu,
Să pupe unde-a vrut Argetoianu!

V. Iamandi

Eu, de-l știam așa de pupăcios.
(I-o spui în față, nu ca el în dos)
M'ași fi făcut, dorind să mă cunoască,
Dulău chiar la biseric-armenească.

Răutu

„Societatea scriitorilor români“. Său
poate de când e director de teatru,
obisnuit cu rețetele de casă, să-i fi
venit inspirații, să zic așa chimistice —
și să fi trântit un purgativ mai ceva
decât untul de rețină? Mai știți drăcie?

Cumpărai „Rampa“, nu pentru mine,
cât pentru o veche meteahnă a soa-
cră-mi. Dar deziluzie!

În revistă d. Dragomirescu, vorbea
despre „Purgatoriul“, romanul d-lui
Moldovanu.

De la „Purgatoriul“ să sări la
„Purgativul.“ e mare deosebire. O
adevărată prăpăstie, pe care nu ai pu-
tea să o umpli cu o întreagă armată
de Moșoi.

Său poate că bietul zețar, citind
cum-va romanul în chestie, a simțit
(pardon de expresie) un efect analog
purgativului? Cine știe!

Până acum, drept să spun, știam
că există romane somnifere (producția
casei Radu Cosmin); romane acido-
citrice (specialitatea casei Lucia Mantu)
dar romane purgative, jur că nu.

În tot cazul și o greșală, de multe
ori mărturisește un adevăr!

Dinpoet

Dușmanii femeii

— Dacă ar fi pește m'ași pricepe,
dar asta ce dracu mai vrea?

O întâmpinare

Primum următoarele:

Domnule Director,

În numele tuturor colaboratorilor
revistei „Veselia“, vă rog să bine-vo-
iți a dispune ca o parte a reportagi-
ilor parlamentare, mai ales acele în
care iau cuvântul d-nii: general
Moșoiu, Văitoianu, V. Brătianu, dr.
Costinescu și alți câți-va conducători
ai destinelor noastre, — oameni cari
prin dorul cu care sunt înzestrați pot
fi atât de folositori... revistei noas-
tre, — să nu mai fie inserate în zia-
rul „Universul“.

Ce poate fi mai umoristic de cât
un discurs ținut de d. general Sar.

PURGATIVUL d-lui Corneliu Moldovanu

Nu mică îmi fu suprinzerea, citind
săptămăna trecută sumarul afiș al unei
reviste de informații teatrale, în frun-
tea căruia, cu litere de 5 centimetri,
un domn profesor universitar (nu
însă la facultatea de medicină,) figura
ca autor al unui articol intitulat:
„Purgativul de C. Moldovanu“.

Examinai din nou afișul, crezând
că fac o confuzie de titlu, citind su-
marul vre unei reviste medicale. Nu.
Atunci cum? Că-i drept să spun îl
știam pe d. Mihalache Dragomirescu,
profesor universitar, om de litere,
conferențiar, însă doctor în medicină,
nici de cum.

S'admit chiar, îmi ziceam, că d.
Dragomirescu, om în etate, vrea să
recomande contimporanilor săi, sub
formă de articol literar, un nou leac
contra constipației. Fie. Dar d. Cor-
neliu Moldovanu, parcă nici dânsul
nu e farmacist, reflectam eu; ba încă,
de nu mă înșel, e chiar membru în

„VESELIA“

Cuponul Nr. 13

Strângeți complet aceste
cupoane și veți lua parte
la premiile „Universului“,
printre cari și 3 CASE.
Tragerea în primăvară

mală și presărat cu citate străine ca: „Ce faci pe prostul?“; „Păi bine mă leat, la ce arunci moartea în țigani?“ etc. etc.; sau asigurările celui de al doilea, date în fața aleșilor națiunii, cum că toți vinovații în chestia pașapoartelor vor fi făcuți varză, iar trenurile merg ca... pe roate?

Câte hohote de râs nu ar stărni oare bărbierii vistierului asupra isprăvilor tăcute la Paris și Londra, — (păcăliți) „prin noi înși-ne“ — și redacte absolut exact după notele stenografice; sau noile îmbunătățiri aduse Capitalei, de d. dr. Costinescu, declamate cu atâta vervă de la tribuna Camerii, în timp ce cetățenii își pierd galoșii prin noroi sau își frâng dinții în pâinea ce, grație bunei gospodării, a ajuns integrală?

Și câte și mai câte memorabile discursuri, ce ar putea ilustra cu succes paginile „Veseliilor“ nu ne sunt azi sustrate.

La urma urmei, pentru fiecare discurs în parte s'ar putea scoate câte o ediție specială. Ce nemerit ar fi, „Veselia“ specială, cu discursul d-lui general Moșoa! Lucru și eftin și bun!

Primiți, vă rog...
(Urmează semnătura)

Ciupac

Nota Direcției. Ideia d-lui Ciupac este foarte bună.

Numai, un singur neajuns: și așa, reproducând umorul eminentului sarmalagi, din gazetele zilnice, abia putem pridi cu tirajul „Veseliilor“.

Cu ediții speciale ar crăpa mașinile.

Sfaturi

Unei cuconițe

Ți-ai tuns părul bărbătește,
Dar să semeni a bărbat,
Trebuie și vârful timpii
De vre o palmă mai... scurtat!

Ciup.

— Va să zică, doctore nu e grav?

— Nu. Anul acesta gripele sunt ușoare. Dar să sperăm că...

Un pic de... „antisemitism“!

Isidor în rai

Isidor Brelan, mare jucător de cărți, sosi în fața celui Atot puternic, fiindcă în ceasul din urmă al vieții lui, se pocăise.

Dar, vai, bucuria de a fi în Paradis, nu-l mulțumi pe deplin. Astfel că se duse la Sf. Petru și-i vorbi:

— Prea sfinte, nu sunt mulțumit, căci nu am găsit pe meleagurile acestea nici unul dintre prietenii mei. Poți să-mi spui unde se află Bloch, Isaac și Kahn, amicii cu care obișnuiam să fac în fiecare zi câte o partidă de poker?

— În registrele noastre, nu avem trecut nici unul dintre numele astea, răspunse Sfântul Portar al Raiului. Dar, poate că dacă ai lua ascensorul care se găsește afară la stânga și ai coborâ cinci mii de etaje, ai găsi acolo jos pe prietenii dumitale. Uite, ține și un bilet de întoarcere, fiindcă fără el n'ai să poți să mai intri aici.

Înarmat cu biletul prețios, Isidor Brelan ia ascensorul și coboară la prietenii săi, ocupați tocmai cu un poker monstru. Vroi să joace și el...

— Scoate banii! îl invită un jucător.

— N'am bani, răspunse Isidor. Sus în Raiu, nuse întrebunțează așa ceva

— Rău! Aici la noi nu se joacă decât pe bani ghiață.

Bietul Isidor, așa gol cum era, nu putea nici măcar hainele de pe el să le amaneze. Trebui dar, să se dea deoparte trist și necăjit.

Deodată îi fulgeră prin minte o idee triumfătoare și curând se întoarse la masa de joc, cu zâmbetul pe buze și cu un vraf de bancnote în mână.

— De unde ai făcut rost de banii ăia, îl întrebă Isaac.

— Asta-i treaba mea, răspunde Isidor împănându-se. Și apoi — secret — la urechia tovarășului, ca să se laude:

— Am vândut biletul de întoarcere.

Niki

Glume

Ionescu avea o soacră neurastenică. De mai multe ori îl amenințase, că într-o bună zi are să se arunce în Dunăre. Și „buna zi“ sosi. Baba dispăru iar Ionescu se apucă să o caute. Luă o barcă, cu prăjini și frăghii și porni cu câțiva prietenii în susul apei.

— Nu înțeleg, ce faci tu, îi zise unul dintre prietenii în loc să urmezi cursul apei, tu mergi în potriva lui.

— Dragă, se vede că n'ai cunoscut bine pe soacră-mea: ea totdeauna făcea orice tocmai deandoa-sele de cum trebuie.

La masă, Ticu întreabă:

— Mamico, eu cum m'am născut?

— Te a adus o barză, Ticule.

— Dar pe papa?

— Pe papa l'a adus un bărzăroi.

— Da matală?

— Pe mine m'a adus un bărzăune.

Copilul ascultă și se miră.

— Dar cum, dumneavoastră pe-ai-cea, nu faceți dragoste?

La poarta bisericăi așteaptă cerșetorii.

Își povestesc unul altuia necazurile având fiecare pretenția că deține recordul nenorocirii.

— Eu sunt cel mai de plâns dintre voi toți, spune unul care până atunci tăcuse. Eu n'am avut nici mamă.

— Dar cine te-a făcut atunci mă?

— Ia mătuși-mea, ca să facă o glumă proastă!

După un chef la toartă, un bețivan pornește pe trei cărări spre domiciliu. În drum ajunge la o statuie și tocmai la țanc, pentru ca să se poată apuca cu mâinile de grilajul statuei.

După ce se odihnește o clipă, o ia din loc, dar tot ținându-se de grilaj. Merge ce merge, face de câteva ori ocolul grilajului, de care se ținea și constată că „pământul e rotund“: ajunsese tot acolo de unde placase.

— A! ticăloșii! bolborosește el, m'au închis în curticica asta!

Abonamentele la Universul Literar, Ziarul Științelor Populare și Veselia fiind cu premii se fac numai pe un an și costă 150 lei fiecare.

Un foarte frumos succes de librărie găsește volumul apărut de curând **Grădina lui Dumnezeu** de C. Cosco.

Cartea, care cuprinde 24 de schițe umoristice, cu numeroase desene în text, de Gilly se citește admirabil, constituind un moment de desfătare.

Prețul unui exemplar 30 lei, la toate librăriile.

Crème Simon

CREMA SIMON

Această cremă igienică și binefăcătoare albește și înmoaie pielea dându-i o mătășenie și o catifelare fără pereche. Ea conservă femeii frumusețea și frăgezimea tinereții.

CREMA SIMON

face să dispară toate micile alterări ale epidermei: crăpături, degerături, roșeață, păriri, etc. Crema trebuie ținută pe pielea încă umedă.

Fabrica și Săpânul
Simon

Laudă de prieten

- Dragă, singurele tablourice se pot vedea sunt ale tale..
- Incântat, mulțumesc.
- Da.. fiind că în fața celorlalte e prea multă lume...

VESELIX

PREȚUL ABONAMENTULUI în țară: pe un an 150 lei în străinătate pe un an 300 lei

De ce nu plătește Germania

ROMANIA CATRE MICHEL. — Plătește-ne, să ne vin decăm rănille ce ni le-ai făcut!
GERMANUL. — Nu pot! Nu vezi în ce stare sunt?

CRONICA SĂPTĂMĂNEI

Un pic de horticultură

Ce este o grădină, nu e nevoie să vă lămuresc eu. Știți și dumneavoastră: niște poteci, pe marginile cărora se află flori; și florile acestea sunt împărțite în pământ. Grădinile sunt împărțite pe specialități; de pildă „o grădină de băiat” e o grădină model. Meritele băiatului, neapărat, nu sunt așa de grozave, de vreme ce în loc să se facă traficant de pașapoarte ori deputat majoritar, s'a apucat de grădinărie. De asemeni „o grădină de fată” merită judecata de mai sus, cu înlocuirile necesare: fata ar fi putut să se facă moașă comunală ori... damă voalată. Într'altă ordine de idei avem grădini botanice și grădini zoologice: În primele cresc flori și tot neamul de verdețuri, în cele de al doilea cresc dobitoace, mai ales dintre cele rare. Se înțelege așa dar, că reprezentanții parlamentului n'ar avea acces în aceste grădini.

În schimb există o grădină supremă, în care găsești orice poțfești, de la regele animalelor până la rămător, de la crin până la păpădie: e grădina lui Dumnezeu.

Dar grădina lui Dumnezeu mai e și o carte a lui Cosco, o carte despre care vrem să vorbim astăzi. Deși apărută de vreo două luni, este și va fi de cea mai vie actualitate, atâta vreme cât veritabila grădină a lui Dumnezeu va ființa. Rog pe cititori să nu cumva să facă greșeala, explicabilă de altfel, de a trage concluzia că Dumnezeu și cu Cosco sunt aceiași persoană, fiindcă amândoi au creiat grădina pomenită. Nu știu ce päre-

re ar avea A tot puternicul de această eventuală confuzie dar desigur că Cosco nu râvnește nici la barba cu vârsta necesară a Creatorului și nici la situația de arhivar al păcatelor și doleanțelor umane.

Am putea chiar spune dimpotrivă: că spiritul lui Cosco e... îndrăcit.

Spre deosebire de Tatăl ceresc, care și-a croit omul după chipul și asemănarea sa, Cosco și-a croit oamenii... după chipul și asemănarea lor, și când i-a dat gata, i-a privit bine pe toate părțile și le-a mai croit una sdravănă de le-a turtit fesul.

O repede frunzăreală prin acest volum ne va face o convingere despre cele de mai sus.

Iată în „Nu s'a prins” complotul celor trei prieteni pus la cale de Georgescu și căzut în baltă din pricina aceluiasi Georgescu.

Iată „Obligațiile” în care oamenii găsesc mijlocul să tie doi pepeni într'o mână. Dar „Rara avis”, „Protecția femeii muncitoare române” și atâtea altele? Puneți la socoteală și „In cupeu” „Gorgonzola” și toate celelalte înșirate la tabla de materii, și veți avea o serie de fotografii refuzate într'un anume sens, al micilor năravuri și defecte omenești.

Mă opresc aici fiindcă nici nu vreau să vând grădinarului grădinei lui Dumnezeu, castraveții prozei mele, și nici să fac pe cititori să simtă deliciile acestor trufandale din descriere. Li invit să le gusta: treizeci de lei porția.

Tr. U. Badurul

6 Martie 1920. — Parlamentul român brevetează metoda de a se cârpi deputații sdrobiți prin revelații compromițătoare.

7 Martie 1907. — Manifestație studentească în piața Teatrului, în frunte cu d. N. Iorga. Se cântă *Deșteaptă-te române*. D. Iorga obține frumoase succese de bariton. E aplaudat și se bizează.

8 Martie 1902. — „Adevărul” publică o informație care a doua zi se dovedește exactă.

9 Martie 1923. — D. dr. Lupu ține în Basarabia o mare întrunire. Arată că cei 40 mucenici pe care-i prăsnuește biserica în această zi, sunt țărani înscrisi în partidul d-sale, fierți de vii în apă și mâncați cu zahăr și cu nuci de d. Brătianu (ajutat de gen. Moșoiu).

10 Martie 1310. — Călugărul Berchtold Schwartz descoperă iarba de pușcă, cu care cultivă domenii întinse.

11 Martie 1922. — D. Vintilă Brătianu are ideea de a merge la cinematograf (idee la care renunță).

Dorință nocturnă

Într'un frumos purpuriu amurg de Primăvară, Alfred de Musset, poetul favorit al fetelor de pension, rătăcea pe drumuri rurale. Târziu, în agonia înserării când soarele se învăluisese de tot în voaluri violete visătorul bătui la ușa unei case curate și mirositoare ca o cutie de fondante...

La lumina unei lumânări, bonomii cinau. Manierat și tandru, Alfred luă loc la masa la care fusese invitat. Tot timpul, ochii poetului au trimis săgeți ravasante domnișoarei Lory, fata de 18 ani a bunului sătean. După ce luă ultimul pahar de absint, după ce își spuseră reciproc „noapte bună” și „somn ușor” se retrase fiecare în camera destinată.

Lunatecul bard nu putea de loc să adoarmă în patul cu miros de jasmie... căci din semi întunericul odăii i se păre că-l urmărește ochii domnișoarei Lory. Lumânarea din sfeșnicul de noptieră se stinse cu un horcăit macabru.

Atunci, se născu în creierul gândul colorat. Cu sfeșnicul cu lumânarea stinsă în mână, se îndreptă spre ușa domnișoarei Lory. După câteva bătăi discrete în ușă, auzi un glas timid care îl întrebă cine este și ce dorește?

Visătorul bard răspuns cu vocea ușor voalată de emoție:

— „Mademoiselle, mademoiselle,

— „Ouvre la porte

— „Ma chandelle est morte !...

Sacounine

Sărbători & aniversări

JOI 5 MARTIE. — *Contra din Isauria*. Dacă nu cunoașteți pe nimeni cu numele acesta, nu pierdeți o sărbătoare atât de mare, ci slăviți-o la cinematograf.

VINERI 6 MARTIE. — *Cei 42 de mucenici din Amoreea*. Zi solemnă pentru toți îndrăgostiții nefericiți, în cinstea celor ce din amor ei au băut gămălii de chibrituri în spirt denaturat.

SAMBATA 7 MARTIE. — *Muc.*

Efrem, Evghenie și alții. „Alții” primesc felicitări (nu cunoscui dvs.)

DUMINECA 8 MARTIE. — *Dumineca 1 din post*. Se isprăvesc acrellile dela lăsatul secului.

LUNI 9 MARTIE. — *+Cei 46 mucenici*. D. general Moșoiu oferă banchet prietenilor săi de gusturi. Menu: 40 de oale cu câte 40.000 de mucenici. Ziua coanei Manda (chiala).

MARȚI 10 MARTIE. — *Muc. Codrat al Corintului*. Repauz.

MIERCURI 11 MARTIE. — *Sofronie al Ierusalimului*. Cea mai mare parte din funcționari nu lucrează. Proslăvesc amintirea rudelor care i-au băgat în slujbă.

Efemeride

5 Martie 1922. — D. I. Brătianu vizitează pescăriile statului dela Brăila. Întrebat ce specie de pește îi place mai mult, răspunde: „somnul”.

Mici incidente parlamentare

— Spicuiri din ședința dela 19 Februarie a. c. —

V. Moldoveanu (în continuare)

De l-am jignit pe Văitoianu,
Cer mi de scuze și declar,
De față chiar cu Brătianu,
Căsa odor ca el mai rar!

O voce din majoritate:

La judecată, ca să fie
Exclus pe veci din parlament,
Prea face multă gălăgie,
Spunând c'ar fi făcut hoție,
Ministrul cel mai inocent!
(Majoritatea aplaudă, strigând: „afa ră cu el!”)

V. Moldoveanu.

Dar vă declar și chiar mă jur
Că n'am nimica cu Artur!
Și nici nu mi-a trecut prin gând
Să-i zic canalie de rând!

O voce din majoritate.

Cer judecată la moment,
Ca să-l gonim din parlament,
C'alminteri ne va face festa.

D. Alimăneșteanu. (Care până atunci dormea dus, deschide ochii și neștiind despre ce e vorba, se adresează d-lui Vaida:)

La Budapesta, Budapesta!
(Închide iarăși ochii)

D. Vaida.

Acesta oare parlament e
Sau cafeneaua Elizeu?
La strigăte inconștiente
Răspund doar cu disprețul meu!
O voce din majoritate.
Ertăți-l domnule! Sărmanul.
N'a spus-o chiar cu gândul rău!

D. Vaida.

Să-l ierte domnul Văitoianu
C'a fost pe vremuri omul său

A. Văitoianu (se urcă la tribună)
De și azi reclamații curg....

D. Alimăneșteanu (deschide iar ochii și se adresează oratorului)
La Cherbourg, du-te la Cherbourg!
(rumoare generală)

A. Văitoianu (vădit surprins)
Vișezi amice, sau glumești?

D. Alimăneșteanu (tot somnoros)
La Văcărești, la Văcărești!

A. Văitoianu.

Ce trist cuvânt, ce trist ecou!
(în sine)
Ducea-te-ai tu mai bine nene,
Ceva mai sus, la ăla nou!

Reporterul Cristea

— Dacă patronul nu retragează ce a spus, eu plec!

— Ei, și ce a spus?

— A spus că mă dă afară!

— De loc!

Iar Mimi din nou:

— Ești dobitoc.

Cu această rimă bogată, a început poema.

Mimi e o fată încântătoare. Are un suflet de copil, care a citit cărți oprite. Simion o duce la repetiții, o așteaptă la plecare, o duce la masă, apoi acasă, sărutând-o la fiecare zece metri, căci e foarte plăcut, căci locuiește departe de centru.

Odată i-a dat o plantă mare și frumoasă, o orchidee, cu petale închise, cu tulpina îmbrăcată în foiță argintie. Mimi a întors-o în tot chipul, a mirosit-o.

— E floare adevărată?

De atunci Simion îi dă violete. Violetele le vezi îndată ce sunt ce sunt și miros fără fasoane.

Avea un fel de a se purta, care-l cucerise pe Simion: o adora. Dar mă veți întreba: Mimi îi era amantă ori nu?

— Drept să vă spun, nu știu. Nici el nu știa. Se bucura de amorul lui platonic, ca un școlar. Când ea îi murmură dragăstoașă: „nu rămâi aici astăseară? Nu am pe nimeni!”... lui parcă-i vine ca să răspundă: „nu pot, că nu mi-am învățat lecțiile pentru mâine”.

Însfârșit se hotărî, fiindcă opreala aduce insomnii. Va fi Joi. Mimi aprobă din cap:

— A, bravo!... nu e prea devreme.

Acum când n'a mai rămas decât o formalitate de îndeplinit, s'a făcut și Mimi mai familiară.

— Dacă-i și tu cât m'ai făcut să sufăr.

Neapărat, Simion știe cât trebuie să pună din acestea în seama literaturii, dar oricum e flatat. În orele pier-

— E dragut băiatul dumitale domnule Moril. Cu școala cum merge? Ești mulțumit.

— Da, foarte mulțumit... A început deja să împrumute pe colegi cu gol-gani... și să vezi, parșivul, ce afaceri bune face!...

Abonamentele la Universul Literar, Ziarul Științelor Populare și Veselia fiind cu premii se fac numai pe un an și costă 150 lei fiecare.

Filantropie

Simion Feredeanu nu e bătrân. E cum se spune om între două vârste. Are creșuri la coada ochiului, e adevărat, dar asta face privirea mai profundă. Are și părul rar, dar încă îi acoperă craniul fără să-i deseneze portative de muzică pe el. Îi trosnește și genunchiul, dar asta nu împiedică sentimentele să pe deasupra Simion Feredeanu are veșnica tinerețe a unei averi frumoase.

De aceia n'a stat la gânduri când a fost să lege prietenie cu Mimi Carvasara, artistă. „Prietenie” e un fel de a spune, ca și „artista”: de fapt Mimi se specializase în rolurile în care elocința sânilor suplează dicțiunea.

Întâlnirea s'a făcut pe stradă. Simion Feredeanu a fost isbit, dacă se poate spune astfel, de o crupă. Unele femei își duc crupa ca o raniță; altele o fac să le urmeze nu ca un colet, ca o ființă vie și frumoasă. Simion și-a pus ochelarii și a privit cu ochii căyați. Pe urmă a vrut să examineze și fațada, căci arhitectura l sedusese.

— Nu te jena, i-a spus Mimi.

Simion Feredeanu i-a răspuns, cu admirație:

dute, în place să facă să sufere femeile.

Peste două zile, ras, tuns și frezat, masat, grimat și drogat, urcă scările la Mimi. Aduce flori, bomboane, un flacon de Origan și un inel. Sună. Deschide o servitoare.

— Cine e?

— Eu, răspunde simplu Simion.

E inspectat din cap până în picioare.

— D-vs. sunteți domnu Ferdeleanu?

— Eu, Ferdeleanu.

— Poftiți!

Simion Ferdeleanu intră. E o odaie mică, pe care o ocupă toată orchideea dată de el. În a doua odaie, vede mobilă modestă, tablouri tipărite. Mimi se vede doar sub forma a două picioare goale, două drăgălășenii de picioare, cu pata galbenă a unei bătă-turi pe degetul mic, deasupra.

Simion Ferdeleanu se înduioșează. Cum s'o deștepte din somnul în care era cufundată?... Poate cu o sărutare: ar fi grațios, îndrăzneț, cavaleresc, care va să zică.

Și iată că, ocolind masa, găsește o scrisoare.

„Puiul meu adorat“.

E pentru el, desigur. Poate s'o citească fără indiscreție, ba chiar și fără ochelari.

Dar, vai!... răvașul era pentru un anume Jean, a cărui existență o ignoră. Cu greșeli duioase, emoționante. Mimi îi explică situația. Evident, Mimi nu-l iubea pe Ferdeleanu „deși eră foarte drăguț“, dar viața are nevoile ei. Mimi trebuie să primească sacrificiul pentru ca să-și plătească

rochia. Și scrisoarea se termina cu declarația că amorul ei pentru Jean e întreg și nepieritor, și că se va gândi la el chiar în momentul celui mai critic.

Dacă v'ăși spune că Ferdeleanu a fost mulțumit, v'ăși minți. A privit-o pe Mimi, s'a privit mult în oglindă, a suspinat și a scris pe scrisoare.

„Ai dreptate. Sunt bătrân. Fii fericită cu Jean“. Și semnă întâi scrisoarea, apoi un cec. Plecă în vârful picioarelor, un exercițiu greu, cu o satisfacție amestecată cu melancolie.

După un ceas, sună soneria dela ușa lui Simion, ca și cum ar fi luat casa foc. Era Mimi, supărată nevoe mare: făcea s'o vezi. Își încrucișă brațele pe pieptul tare și voinic:

— Tu mi-ai făcut isprava asta?... Tu?... Și, mie?...?

Cu o palmă răsunătoare, îpi cecul pe masă.

— Cu mine nu merge așa, domnule! Mânia ei, minuna și mira pe Simion Ferdeleanu.

— Asta-l ocară! Da, ocară!... Nu însemnează că trebuie să mă disprețuiești, dacă am nevoe de parale... Eu sunt cinstită, să știi! Nu merge așa!

Și dintr-o dată, svârli cât colo pălăria, își smulse bluza, lăsă rochia, își scoase brasiera. Acum sta în fata lui Simion în cămașă, și credeți că era foarte scurtă cămașa.

— Așa!

Dar Simion o calmează cu mâna:

— Mă iei prea la repezeală. Să vorbim puțin, mai întâi.

Și vorbesc. Din nefericire, toate argumentele sunt pentru ea și neferici-

tul Simion nu găsește ce să-i răspundă. Emoțiile astea l'au turburat. N'are altceva de făcut, de cât să se scuze de mutismul pe care el, cel din-tâi, îl regretă.

— A! înțeleg! zise Mimi disprețu-toare.

Și se îmbracă vertiginos, ca femeie cu experiență.

— Amice, îi zise, am conștiința împăcată. Faci filantropie, fiindcă nu poți face altceva... Dar eu nu sunt d'alea care se umilesc gratuit... Eu merg până'n fundul lucrurilor!... Și, fiindcă ceeace mi-s'a întâmplat e rușinos, am dreptul la o recompensă... Salut!...

Și cu acestea, puse mâna pe cec, și pieri cum pier zănele din basmele frumoase ale vremilor trecute.

Niki P. Rcea

Servitoare modernă

Știi foarte bine, că atunci,
La dumneata când m'am băgat,
Mi-ai spus că treabă am puțină,
Și văd că azi m'am înșelat.

Prea multe vase pui la masă,
In loc să faci economie;
Și-mi ceri ca să le spăl pe toate,
Cu apă caldă și leșie.

La foc, să-l fac, mă pui pe mine,
Și lemne 'n casă car mereu.
Și dumneata ce faci? — mâncare?
Doar n'oi vrea să ți-o fac tot eu!

Bărbatul meu alaltăseară,
Pe mine foc s'a supărat,
Cu drept cuvânt, c'am fost netoată,
Ba proastă chiar cu adevărat.

Dormea în casă mititelu,
Și cald că'n lunile de vară;
Și ce mai foc ardea în sobă!
Căci lemne sunt destule-afară.

Mi-ai dat ulcica de sarmale,
Ca s'o 'ncălzesc la soba mea
Și dup'o oră în casa toată,
Vai ce teribil mirosea!

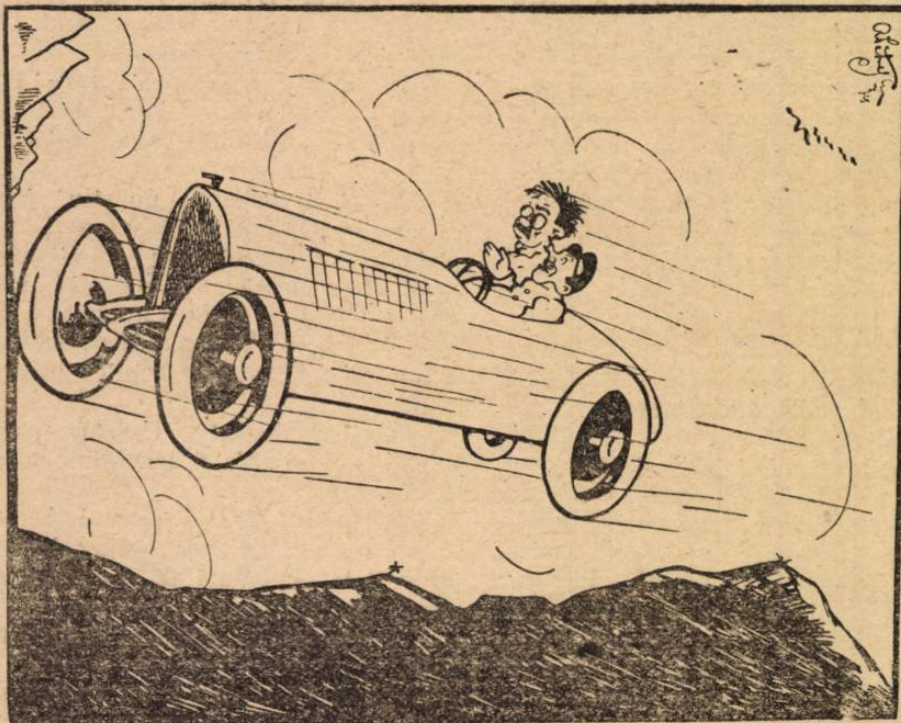
Foc s'a făcut pe mine soțul!
Că am făcut așa prostii!
Căci dormitorul meu, cucoană,
Nu-i cocină de porci, să știi!

Și-apoi nu vroi să ți-mi stric casa,
Pentru-o cocoană oarecare,
Ce nu știe să menajeze,
In ziua de-azi o servitoare.

De mi-o pleca cumva bărbatul,
O clip'aci nu mai rămân.
Căci dumneata ești prea ursuză,
Iar „domnul“ ȋarăși prea bătrân!

Fetița Hazlie

O afacere !!!...

— Haide, facem o afacere!!! Nu pierde ocazia!!! Îți vând mașina cu 3 lei!

Ape dreptate !...

— Păi bine dragă, dacă vrei să mă desbraci, trebuie ca mai întâi să mă îmbraci.

UMBRELA

— Uite, o vezi pe aia? îmi spuse deodată amicul Jean, întorcându-se după o cucoană grasă care trecuse pe lângă noi; aia a furat umbrela Sandei, când trăiam cu Sanda...

Și evocarea acestui amor și a umbrelei, asvârli o umbră de melancolie pe genele amicului meu. Și fără să-l mai rog, aluneacă natural, pe povârnișul destăinuirilor.

— Intr'o zi coborâsem din tramvai, când Sanda îmi spuse: „am pierdut umbrela!” — Unde? o întreb. În tramvai, spuse ea. — De sigur, de sigur! nici nu se putea altfel. Ți-am spus de o sută de ori: vezi să nu-ți pierzi umbrela. Dar cu femeile, nici un spor ăa treabă: parc'ai svârli un scuipat în Marea Neagră, cu gând s'o reverse peste maluri. Eram furiș și n'aveam de ce? Mai ales că eu din principiu, sunt contra umbrelor. Eu sunt convins că umbrela e o invenție drăcească, făcută dinadins ca să-ți încurce mâinile și ca s'o uiți la restaurant, la bărbier sau în tram-

vai. Aveam de ce să fiu supărat. Insfârșit, îi spusei: Am să caut să-ți găsesc umbrela. Am să scriu la direcția tramvaelor. — Da, o s'o găsim, strigă ea. — Eu nu prea cred, replicai. În cele din urmă mă apuca și scrisei o scrisoare frumoasă, pe care o asvârlii la cutie. După 3 zile primii răspuns că între obiectele uitate în tramvai nu e nici o umbrelă. Chiar atunci Sanda strigă: Stai, mi-am adus aminte. Am uitat-o la băcănie, nu în tramvai. — La băcănie? Nu puteai să-ți aduci aminte mai curând? Hai la băcănie. Merse-ram la băcănie: nici urmă de umbrelă. Pe urmă m-am dus la cismar, la cofetar, la farmacist, întrebând peste tot: nu am lăsat noi aici o umbrelă? Totuși umbrela nu se găsea iar Sanda nici ea nu mai știa unde-o uitase. Dar într'o bună zi iată că ne întâlnim cu madam Damigenescu asta grasă pe care o văzuși. Sanda, cum o văzu strigă: Madam Damigenescu, umbrela asta pe care-o porți, e a mea.

Damigeneasca tocmai fusese la noi în vizită, în ziua în care a început Sanda să-și caute umbrela. Era ușor de priceput: o ciordise, pur și sim-

plu. Dar crezi că a dat-o înapoi? Ce era proastă? „Asta e umbrela dumitale? greșești; eu o am moștenire de la o mătușă a mea din Caracal.

Și și-a văzut de drum, lăsându-ne cu gura căscată. Dar noi, știi ce-am făcut? La săptămână, ne-am dus să-i facem o mică vizită pritenescă. Ne-am întors cu o bombonieră de aur, argintat și o chibritelniță de platină nichelată, în buzunare pe care le aveam moștenire dela o mătușă din Caracal.

Purice

Când bagi mâna în sac

Perceptorul din comuna Sacul (Caras Severin) furând 400,000 lei, a fost băgat la răcoare.

(Ziarele)

„Să iau din sac, că-i „Sacul” mare! Și-a zis cinstitul perceptor, Iar mâine dis de dimineață Trimet raport prin receptor La Cluj, că m-au prădat tâlharii Și mi-au umfat bănuții toți. Adică numai Bucureștii Au drept, mă rog, să aibă hoți?

A doua zi trânti raportul: „Bandiții ne prădară Sacul „Și din bănetul strâns cu grije „Nu ne-au lăsat nici chiar pitacul” Apoi surâzător trimise Agenții 'n pas alergător, Să vândă boarfele din casă, Unui... pungaș de creditor.

Sosind „mai marii” în anchetă, Simțiră 'ndată dandanaua; Căci preceptorul își brodase Cu ață albă canavaua. Și luându-l nu cu otuzbirul, Cu „tobă”, „publicație...” Lau invitat să-și întocmească „Fiscala declarație”. În care, pe lângă averea Ce s'o adune a fost în stare, Să-și înglobeze la venituri Și-un mic mandat de-arestare.

Văzându-se 'ncolțit, zadarnic Comisiei ceru scădere, Zicând că astfel de mandate Nu-i sunt plăcute la vedere Comisia nu vru s'asculte Și 'n loc să-l scadă cu-o cedulă, Il descărcă de-o... funcțiune Și-l încarcă cu o... celulă!

Ciupac

Cum merge Peteteul nostru?

— Scrisoare deschisă d-lui director general al Peteteului —

Onorate, am onoarea să mă închin cu plecăciune
Și să cer chiar mil de scuze de cumva vă deranjez.
Dar și eu ca tot creștinul cu știință de azbuche
Vin cu cârja subsuoară cât mai vin să protestez.
Am și eu corespondență, cum aveți și dumneavoastră,
Cu amici, cu mu'te rude, fiind vorba d'interes.
Când și când cu vre-o gazetă unde dau și eu vre-o știre
Ca să-mi iasă sâmbrioara, după cum îți înțales.
Pun pe plicuri cu ngrijire timbrele reglementare,
Ca să nu vadă rebutul scrisul meu așa frumos,
Și aștept cu resemnare un răspuns cât mai albastru
Cum așteaptă credinciosul învierea lui Cristos.
Dar, o soartă nemiloasă! Manuscrisul „Veseliiei”
Scris pe plic în Brezoianu, a ajuns la Brezoieni;
A sărit și el pârleazul, cum se sare la cartare
Și mă mir că nu l' trimise până și „La trei coceni”
La gazete, să mă credeți, eu plătesc abonamentul.
După cum sunt foarte sigur că plă-tești și dumneata.
Dar să vezi, coane Grigore, ce mi sosește mie-acasă,
Zău cu toată gluma noastră repede te-ai supăra.
Intr'un colț e unde'lemnul care-a curs de la scrumbie
Dincolo ceva cenușă de pe fundul integral,
Iar la dreapta urme roșii de la sfântă băutură
Ce-a servit ca bun tovarăș la dejunul temporal.
S'au găsit, cum știți prea bine și scrișori svârlite'n stradă
Căci erau ca o povoaie pentru-un biet alergător.
Care decă n'are dever la bacșisuri sau la alte,
Poți să spui în toată legea că-i de foame murjor.
Dacă recomanzi scrisoarea și plătești cât ti se cere
E pericol și mai mare, căci un simplu amplotat
Dacă poate i se pare că acolo sunt bancnote

Repede tot conținutul chiar cu plic s'a nstrăinat.
Telegraful? Doamne sfinte, eri am dat o telegramă
Lui Năstrapă din Brăila pentr'un coș frumos de pești
Și când colo telegrama a ajuns cu întârziere
Lui Popescu din Trivale care'i tocmai la Pitești.
Dar la fel o telegramă la vaporul Ascondakis
Să-mi oprească o cabină pentru mine negreșit
Și când colo la trei zile mi s'aduce-o nștiintare
Scis cu litere de-o schioapă că vaporula murit.
Telefonul? Uf! aicea dac'aș face crimă mare
Ca Munteanu, ca Terente și chiar uite ca Dudău
Aș dori mai bine-o moarte cu electric, cu cenușă
De cât să mai sufăr încă pe nedrept atâta rău.
Chemi rătos, ca ziaristul, pe prefectul Capitalei
Având doară, vorba vine, ceva grav de nștiintat,
Domnișoara de acolo las' o clipă manichiura
Și-mi răspunde dup'o oră: Domnul este ocupat!
Dar mai stau, căci am răbdare mai ceva ca mucenici
Și când iarăși aparatul zbârâie ca și turbați,
Imi dă linia deschisă să vorbesc cu Stan Păpușă
Ce m'așteaptă de trei ceasuri în cabină la Galați.
Toate astea, prea stimate, vi le-arăt prieteneste,
Și de l' chip de îndreptare luați seama că-i plecat.
Să plătim atâtea timbre și mereu taxe urcate
Iar în schimb s'avem necazuri care nu s' de suportat.
Deci având acum credința că aceste observații
Vor produce tot efectul ce doresc a le avea,
Te salut cu toată stima și cu multă plecăciune
Și te rog contează încă pe filotimia mea.

Ghiță Invalidescu

Epigrame

AMICULUI PARVENIT

Nu mă mai cunoști amice?
Bine, dragă, n'am ce zice!
Averea-i tot, ea e stăpâna,
Și nu-ți dă mâna, să-mi dai mâna.

UNUI AVIATOR

În zborul tău frumos, ușor,
Când te-am zărit pe sus, am spus că,
S'ar cuveni, ca eu să zbor,
Căci sunt în fața ta o... muscă.

UNUI NABAB

Că ești putred de bogat,
Spune firea ta și traiul.
Dar la urma urmelor,
Te alegi cu putregaiul.

Vero

Kolosal

Eram adunați într'o seară la Vasiliu. Măncasem și întârziam la un pahar cu vin, povestind fiecare câte-
ceva, care ce ne pricepeam. Cele mai multe erau cu privire la femei; aventuri amoroase, cacialmale, trageri pe sfoară. Când îi veni rândul lui nenea Mihai, venerabilul nenea Mihai ne spuse.

— Eu n'am să vă povestesc despre femei, și dragoste, fiindcă am uitat ce e aia. Am să vă povestesc așa mai dincoace din vremea nemților. A doua zi după intrarea oștilor lui Wilhelm, mi-se dăduse un ofițer neamț în cvarțir. Neamțul era om cum se cade și de voe de nevoe, curând ne împrietinirăm. Într'o zi neamțul îmi propuse să merg cu el, să-i arăt Bucureștiul, ca unul ce născut-crescut aici. Il cunoșteam mai bine. Il iau pe soacă și-l duc în Cismigiu. Il arăt lacul, buturuga și-i explic că pe cât e de frumos iarna, vara e mai frumos. Neamțul se uită, și cu o nuanță de dispreț răspunde.

— Vrumoz, vrumoz, aber nu kolosal!

Îmi venea cam greu, dar în fine. Hai să-l duc în altă parte. Il duc la Ateneu și îi arăt totul.

Neamțul:

— Vrumoz, vrumoz, aber nu kolosal.

Eu fierbeam. Neamțul prea ne disprețuia. Il dusei la Casa de depuneri, la Cercul militar.

— Vrumoz, vrumoz, aber nu kolosal.

— Vrei kolosal, îmi zisei eu. Hai cu mine.

Si-l dusei la Palatul de Justiție.

Neamțul avu aceiași exclamație disprețuitoare.

Înțelesei că nu mai era nimic de făcut. Il explica că altceva mai frumos nu se găsea la noi în oraș și îl poftii acasă, unde-i pusei dinainte o cană cu vin d'ăl vechi de-al meu. Mă gândeam numai cum să-mi răsbun pe disprețul neamțului și la un moment dat mi-se păru că găsii.

Lăsai pe neamț la masă, și eu mă repezii până la cumătru Costache, care știam că avea o broască țestoasă. O luai, o dusei acasă și intrând în odaia de culcare a neamțului, o băgai în așternutul alb.

Pe urmă ușurel, ca pe vremea copilăriei când mă întorceam de la împărțit, veni în odaia unde se pilea neamțul de unul singur, în aerul îmbăcsit de fum, și-i ținu tovarășie până i-se făcu somn. Când începu să casce, îl poftii la culcare și-l însoții

„VESELIA”

Cuponul Nr. 14

Strângeți complect aceste cupoane și veți lua parte la premiile „Universului” printre cari și **3 CASE.**
Tragerea în primăvară

și eu până în camera lui. Acolo îmi tot făcui de lucru pe lângă pat, ba privind o pernă ba arătându-i cutare sul de unde îl am, până ce neamțul privind patul observă un ghem suspect sub plapumă. Trase plapuma deoparte și întrebă mirat.

— Ce e asta?

— Asta, răspunsei eu mirat, asta e o ploșniță românească.

Neamțul beat, căzu în capcană, și poate că ajutat și de miopie, exclamă pentru prima oară de la sosirea lui, cuprins de admirație.

— Ploșnița rumaneasca, ploșnița rumaneasca... kolosal!... kolosal!

Virg.

Un discurs celebru

Guvernul intenționează să publice și să afișeze celebrul discurs rostit de d-l Artur Văitoianu în ședința Camerii dela 19 Februarie a. c.; însă, din cauza deselor întreruperi ale membri'or opoziției, care au schimbat întrucâtva înțelesul discursului eminentului orator, s'a renunțat la publi. carea și afișarea lui.

Pentru a servi pe numeroșii noștri cititori, publicăm mai jos elocventul discurs al d-lui A. Văitoianu, cu întreruperile opoziției, luat exact după notele d-lor stenografi:

Artur Văitoianu (grav)

Dar vă declar de-acuma,
Prea sincer, domnilor,
Larg porțile deschis'am

Opoziția (întrerupe)

Ale 'nehisorilor!

A. Văitoianu (continuă)

Acelor ce din țară
Voit-au ca să plece,
Făcând cu-această faptă

Opoziția (întrerupe)

Rahat cu apă rece!

A. Văitoianu (continuă)

Serviciu celor care
Plecau în altă parte.
Să mă despart de-a mele
Prea scumpe...

Opoziția (întrerupe)

Pașapoarte!

A. Văitoianu (continuă)

Principii de dreptate?
Momentul nu-l voi pierde
Să-mi spun cuvântul sacru:

Opoziția (întrerupe)

Adio și-un praz verde.

A. Văitoianu (continuă)

Căci ce aduce ceasul,
Nu poate aduce anul,
Și scump în a mea viață
N'a fost de cât

Opoziția (întrerupe)

Ciolanul!

p. conf. Carebeatutun

— Da dragă! Când a fost să mă însor, aflai că logodnica mea cheltuește lunar câte 20.000 lei cu croitoreasa.

— Și?

— Și, tot m'am însurat: dar cu croitoreasa.

Cu toate astea...

Era în timpul războiului. Pe un mare transatlantic englez luaseră loc mai mulți ofițeri americani cari treceau în Europa.

În prima zi de călătorie unul dintre ei, dealtfel foarte politico, întâlnind pe căpitanul vasului, îl rugă să-i arate unde e W. C.

Ofițerul englez privi pe „nevoiaș” cu o morgă întru totul britanică.

— W. C.?.. Uite, mergeți pe acest coridor până'n fund și acolo cotiți la dreapta... Veți vedea că scrie: „Gentlemen” Cu toate astea, intrați!...

Madam Ghizela

I.

Cortul gema de lume. Glasurile clownilor de pe estrada de afară amu-teau.

— „Clowni și auguști intră în năuntru, reprezentația începe; ce-i afară zugrăvit, înăuntru viu și natural; n-ai un ban intrarea, 2 lei eșirea!” Muzica începe alegreto un marș vechiu. De după perdelele din fund apare în pas gimnastic o grupă de clowni. Aplauze, râset, gălăgie. Ca un uragan năvălește un șir de cai albi, roșii, suri...

În tot timpul reprezentației cunoscutul Boris Turtădulce se plimbă printre oameni invitându-i: „Poftiți

domnilor, rahat de Smirna, apă receeee!” Câte un copil începe a plânge: „Vreau bragăăăă!”

— „Onorat public, urmează ultimul număr, celebra dansatoare tibetană Larra Tharyrra în dansurile ei misterioase. Măine seară mare reprezentație de gală cu program schimbă!”

Muzica atacă primele note ale nemuritoarei „Mirese vândute” de Smetana. Se aștern în grabă covoare în rond. De după perdeaua grea apare Larra Tharyrra în voaluri viorii, orange, negre, cu mișcări frivole...

Boris Turtădulce a încrămențat cu tava la gât, cu ochii la dansatoare.

II.

După 15 ani.

— „Cine ține brutăria din colț?”

— „Unul, venit cam de mult pe aici, Boris Tarsenco zis Turtădulce.. iar femeea aceea grasă, frumoasă dela teighea — e madam Ghizela... nevasta lui Boris.. femeie cinstită și gospodină cu toate că-i frumoasă...”

Danseuza Larra Tharyrra și bragiul circuitului unde Larra dansa dansuri misterioase din Tibet..

Sakounine

Un foarte frumos succes de librărie găsește volumul apărut de curând **Grădina lui Dumnezeu** de C. Cosco.

Cartea, care cuprinde 24 des. schite umoristice, cu numeroase desene în text, de Gilly și Petrescu, se citește admirabil, constituind un moment de desfătare.

Pretul unui exemplar 30 lei, la toate librăriile.

O carte interesantă pentru tineret, corpul didactic, ofițeri, etc. e descrierea celebrei expediții a lui Fr. Nansen intitulată: **SPRE POL**, în întuneric și ghiță veșnică.

Cartea, tradusă de cunoscutul publicist, d-l B. Marian, are numeroase ilustrații, cuprinde 320 pagini format mare și se vinde la toate librăriile cu 40 lei.

Crème Simon

CREMA SIMON

Acastă cremă igienică și binefăcătoare albește și înmoale pielea dându-i o mătă-lie și o catifelare fără pereche. Ea conservă femeii frumusețea și frăgezimea tinereții.

CREMA SIMON

face să dispară toate micile alterări ale epidermei: crăpături, degerături, roșeață, păriri, etc. Crema trebuie ținută pe pielea încă umedă.

Fădra și Săpunul
SIMON

Criza de servitoare

— Dragă, nenorocirea nu e că m'a lăsat bărbatu meu, dar ce mă fac că a fugit cu camerista mea ?...

VESELIX

PREȚUL ABONAMENTULUI în țară: pe un an 150 lei în străinătate pe un an 300 lei

Metropolitanul Capitalei

Sau chelului ce-l lipsește

CRONICA SĂPTĂMĂNEI

Semnele vremii: d. Orleanu

D. Orleanu e un domn mîtitel pîsă conducă desbaterile Camerei unei țări mari. Meritele cari i-au dat brîncă la tejgheaua de unde subîniază cu motăielii senile oratoria bleagă a Mag(i)arului țărănist și de unde ajută cu clopotul și ciocanul presidential larmă deputaților, pe care nu ajunge să-i stăpînească, sunt multiple. Iar cel mai de seamă, e că s'a înscris la liberali și încă de-a o vîrstă fragedă, care să-i permită înaintarea la vechime. În virtutea acestor merite d. Orleanu a fost ministru al căilor de comunicație și opera domniei sale va înfrunța veacurile : a făcut un tren dela București la Galați. Alții fac câte un pod, școala, biserică, lege de organizare. D. Orleanu, ca un vag funcționar dela Mișcare, dă drumul unui tren.

După război, fiindcă venise rîndul altora la înaintare, d. Orleanu a fost trecut președinte la Cameră, unde și va încheia cariera.

În această ipoteză, a colaborat la opera de înălțare a prestigiului parlamentar, până la culmea pe care stau Dumnezii, Crucile și Sfînta sărbătoare creștinească a Paștilor, motive amintite în dăriile de seamă ale gazetelor cu „expresii care nu se pot reproduce“.

Pesemne însă că aceste relicvențe n'au fost pe placul Președintelui, gelos de producțiile Camerei lui. Și o ură înăbușită și-a făcut cuib în inima omulețului. Nu, nu, căci curînd a sosit prilejul și cuibul a explodat în bale și venin, care isbindu-se de cristalul indiferenței celui vizat, a acoperit pe cel ce le aruncase. Prilegiul a fost reclamația d-lui Mihalache împotriva „Universului“ care nu voia să publice cadaiful expus la tribuna D. Orleanu, după ce a tușit ca să-și curețe gâtul de smoolă, a intervenit. Bucuria „nevoiașilor“ care reclamaseră a fost imensă. Nici cînd n'au fost mai prieteni agitatorii cu cel pus să-i supravegheze ca atunci. „Aurora“ a crezut că se revărsa asupra ei o nouă auroră, a unor vremi mai bune, pe care secretarul ei de redacție, onorabilul A. Bergman zis Munte, le întrezărea de pe un al doilea Munte. Sinai, de unde primea alte table ale legii. Dar iluzia a fost de scurtă durată, fiindcă tablele le-a primit în cap, și și-a revenit la realitate.

Cît despre d. Orleanu, marele bărbat de stat, care a înființat un tren spre Galați, toată lumea și-a dat seama că deraiase.

Tr. U. Badurul

Serbări & aniversări

JOI 12 MARTIE. — Teofan Mărturișitorul, Trimeteli un coș cu flori ori numai 1/2 kgr. bomboane asortate d-nei Mița Ionescu, simpatica soție a d-lui Jean Ionescu, care își serbează în această zi, de câțiva ani încoace, împinirea a 32 de primăveri.

VINERI 13 MARTIE. — Aducerea moastelor Sf. Nichifor. Cei ce au unchi sau bunici cu acest nume, stau acasă ca să le primească vizita.

SAMBATA 14 MARTIE. — Cuv. Benedict și Alexandru. Sfinți neînsemnați: doi câte doi pe-o zi.

DUMINICA 15 MARTIE. — Dumineca a 2-a din post. Chef la toartă drept compensație pentru zilele de post, ținute de alții.

LUNI 16 MARTIE. — Savin Egipteanul și Hristodul. Fac tratație patronii berăriei cu aceaș nume.

MARȚI 17 MARTIE. — Cuv. Alexie, omul lui Dumnezeu. O caldă rugă

acestui sfînt, care seara cînd trage ciubotele Tatălui ceresc poate să pună o vorbă bună, în schimbul unei liturghii cu 2 franci și a unei lumînări, mai groșcioare.

MERCURI 18 MARTIE. — Chiril Episcopul Ierusalimului. Un acatist nu strică: e folositor să te ai bine cu cît mai mulți sfinți dela Ierusalim.

Elemereide

12 Martie 1449. Ștefan, cel ce avea să fie „cel Mare“ în vîrstă de 9 ani, are un match de box cu Sandu al Logofătului Ghinea pe tîpșanul Borzeștilor. Sandu e învins și-o ia la fugă. Ștefan, după această primă luptă, îi înalță (pentru întâia oară) și o mînaștire.

13 Martie 1907. Se răscoală țărani împotriva unor „împămînteniți“ și pentru pămînt. Generalul Averescu e trimis să facă dreptate: „împămîntenește“ pe răsculați (ca să facă egalitate) cu tunuri și salve. Tărînimea îi păstrează o recunoștință care va ajunge idolatrie, în război și după război până ce Tăsăoanu va readuce lucrurile la normal. (Singura dată cînd a readus).

14 Martie 1440. Guttenberg descoperă tiparul. După 485 de ani se găsesc democrații mihalachiști care să vrea să-l acopere... cu ridicolul lor.

15 Martie 1922. Cutremur de pămînt: a vorbit Madgearu la Cameră (N. Red.: pămîntul s'a cutremurat de răs).

16 Martie 1591. Se sîdește în Europa tutunul; în bronchiile tusea și în buzunar paguba.

17 Martie 1923. Ședința săptămîna. la a clubului liberal. Asistă și miniștrii. Se joacă loto. D. Vintilă Brătianu pierde două hîrtii de câte 5 lei. Câștigătorul le donează clubului spre înrîmăre.

18 Martie 1924. Din pricina ambițiilor ministeriale și a miopiei, Madgearu dă să intre în cabinet. D. Ar. Getoianu îi oprește incuind ușa pe dinăuntru.

O IDILA

*Cînd am văzut-o pentru 'ntîia oară
Am stat năuc și i-am privit făptura
Din cap până'n picioare, ochii, gura
Și mersul ei ușor. Părea că zboară.*

*Am urmarit-o luni întregi dearîndul
Și cred că-i de prisos să v'o descriu
Destul să spun că de atunci nu știu
Unde'mi mai este capul și nici gîndul.*

*Simțind că o iubesc la nebunie
Și pentru că eu sunt un om onest,
M'am hotărât să fac supremul gest
Să-i scriu și să-i propun a'mi fi soțic.*

*Iubito (i am scris eu) de mult aștept
Și mă tot mistui ca o lumînare,
Iubirea ce îți port 'r-atât de mare
Că nu știu cum de-mi mai încap'e 'n piept.*

*Te-am desmerdat în visătrile mele
Și'n șoapte dulci eu ți-am cântat iubirea
Trăind în vis himeric fericirea
Ce mă ducea prin lună și prin stele,*

*Azi, tot ce mă 'nconjoară e un haos
Și fără tine viața'mi e un chin,
O, vin iubito lângă mine, vin
Și fi tu cel mai fericit adaos!*

*Să tremurăm sub farmecul de lună,
Și diademă să'mpletim din stele,
Iar eu să-ți spun ae visurile mele,
De viitor, de dragostea-mi neună.*

*Răspunde-mi (am rugat-o eu duios)
Si o să-ți dedic vr'o câie-va sonete!
Ea mi-a răspuns: La mine, mîi băete
Vino cînd vrei. Biștari să ai din gros.*

Petrică-Focșani

Culmea cinismului

— Bine nenișorule, puteai să dai cel puțin o telegramă că vii....

In tramvai

15 era încărcat „ochiu“.

— Avansați, înainte, domnilor!

Mai mult unul peste altul, așezați în diferite poziții, unele mai nenorocite ca altele, călătorii se străduiau să și mențină echilibrul, amenințat de șușuirea tramvaiului și de curentul celor ce se apropiau de ieșire.

Intr'un colț pe o bancă, un țaran cu căciula pe ochi, cu o barbă mai mult albă, strângându-și traista de pe brațe, stătea gânditor, privind liniștit la lumea care stătea în picioare. Mai încolo o doamnă elegantă era în așteptarea unui loc. Un tânăr scvilit strigă țaranului:

— Scoală moșule și dă loc domnișoarei!

— Păi, domnișoara-i tânără și roșie ca un bujor la față și la buze.

— Ești d-ta bătrân, dar trebuie să respecti femeia!

— Ce vrei să le mai facem femeilor, cocoane, că doar acum aud că vor drepturi ca și noi bărbații și dacă-i așa socoteala, apoi să se necăjească și ele ca și noi. S'apoi ce vârați cocoanele înainte?... Nu vezi că încotro mergi, numai peste cocoane dai? Numai la armată nu intrase până acum... Așa, așa credeam eu. M'am dus într-o zi la domnu ministru de război și nu știu de-am văzut zece galoane, dar fuste... să te ții. Păi treabă-i asta? De aceia boerule, eu îți dau un sfat: să cinstim bătrânețea că-i mai deșteaptă! Asta s'o știi dela mine, că eu cât am trăit, multe am văzut.

— Da, moșule, dar femeile sunt mai plăpânde, mai gingașe. Noi bărbații suntem mai voinici, trebuie să le ocrotim, nu să facem ca la țară unde femeia știe numai de ciomag...

— De, cocoane, iar ți-o întoarce cu vântul. Noi țaranii nu știm de cât de muierea noastră și dacă-i leneșă, sau dacă apucă pe drumuri greșite, o ba-

tem în fața lumii și ea de rușine vine la drumul cel bun. D-voastră boeria sunteți mai șireți: închideți dintr'un ochiu când cocoana nu vi-i acasă, că de... nici d-voastră nu sunteți sfinți de pe icoane. Cât despre bătae, rămâne vorba între noi: câți pumni infundați nu înghit bietele cuconițe, câte năduhuri, câte amaruri și tac, că lăi rușine de lume... Și faci și d-tatot din pricina asta și răul nu se îndreaptă. Păi treabă-i asta?

— Nu zice așa, moșule! Noi cinstim femeia!

— Da, d-voastră o cinstiți, da vorba ceia: „cinstești găina vecinului că ți se pare mai grădă!“ Și știi cât o cinstești? Până ce ai pus mâna pe ea. Pe urmă, o lăsați, nu vă mai place, ziceți că nu-i la modă!...

Hei, cocoane, nu știu pe ce drumuri mergeți d-voastră, dar după mine, par'că ar trebui să vă schimbați obiceiurile...

Și țaranul se ridică spre a se coborî în plată, în timp ce d-nii și d-nele căpătaseră o lecție s'o țină minte.

Când să iasă pe ușă, moșneagul întoarse capul:

— „Știi ce, boerule“. Rău am făcut că n'am dat locul coconiței.

— De ce?

— Păi cocoana poartă în spate mai multe primăveri de cât mine. Eu nu prea văd bine și de departe mi s'a părut că-i roșie de la Dumnezeu, când colo, ea îi roșită cu vopsea dela boiangiu....

Și țaranul clăti din cap:

— „Mări... nimic n'au bun în trînșii boierii ăștia! Tot e pospau! Toată lumea pufni de răs...“

Cocoana zise ceva...

Moșneagul se coboră...

Tramvaiul își relua mersul și conductorul îngâna aceaș cântec:

— „Taxa... Avansați înainte, d-lor!“

Tetra

Din proprietară de vii, servitoare

O doamnă de bună condițiune din Focșani, fostă proprietară de vie, care a fost înșelată părăsește de d-l Dumitru Neagu, șeful partidului țărănesc din jud. Putna, din care-cauză a scăpat fiind nevoită să se facă servitoare, ne trimite rândurile de mai jos:

Domnule Director,

Un domn Dumitru Neagu,
Coțcar între coțcari,
Om lacom, cum e Lupu
Și ceilalți Mag(i)ari,

Că-i țărănist coțcaru,
Uitasem să vă spui,
Și șarlatan ca Stere
Și partizanii lui.

Mi-a dat pe via toată,
Doar zece miș de lei,
Iar restul la calende,
Să iei, de ai să iei.

Deci m'a înșelat pungașu,
In mod îngrozitor,
Zicând că se conduce
După principiul lor.

Probabil că nobila servitoare dela Focșani a crezut că noi cunoaștem principiile partidului țărănesc, deoarece scrisoarea se termină brusc.

Necunoscând programul partidului țărănesc, ne-am adresat frunțașilor partidului și iată ce răspuns am primit:

Doar cine poate roade astăzi oase
Căsa se scrie acum istoria,
Țaranii locuiesc în case joase,
Eu, ca un pașe, la Astoria

Mihalache, șeful partidului

De n'am putut distruge România,
Când Makengen era în țară tare,
Sper s'o distrug cu Lupu și Magiaru,
Și s'o'nchinăm lui Troțki la picioare.

Stere, teoreticianul partidului

Ce-i al meu, nu e și-al tău,
Însă ce-i al tău bădăle,
Cred că n'ar fi tocmai rău
De mi-al da cum va și mie

Magiaru, economistul partidului

Foae verde și un mărar,
Am doi poli în buzunar,
Dar spun drept, nu mă ascund,
Buzunaru-i fără fund.

Și-apoi dacă-i cheltuesc,
Nici nu vroi să mă gândesc,
Că's cu baftă și noroc
Și mi dă Troțki alți'n loc.

Iar țaranul sapă, ară,
Ziua n'treagă, zi de vară,
Până cade seara jos,
Numai eu sunt om cuminte,
Căci mânânc și beau vârtos.

Lupu, organizatorul partidului

Anul în curs

Redacția și Administrația... la un loc

CIUPACUL

Redactor: IORGU

No... următor

Telefon...
cu receptor**Programul „Ciupacului“****Ce vrem?**

Noi știm ce vrem, — și ca atare,
Nu ne mai întrebați de fel;
Noi vrem să avem un rând de case
Și gologani, la portofel.

Mai vrem: pe domnul Brătianu,
— Ce drag ne e ca'n cismă apa, —
Să îl vedem de la putere
Dus, unde și-a dus mutu iapa.

Mai vrem: scumpetea să dispară
Și'n locul ei să avem belșugul,
Ce îl aveam, când negustorii
Erau certați cu viclesugul.

Dorim desființarea model
Și'n plus lungirea rochiilor;
Căci pulpele prea desgolite,
Sunt ispitirea ochilor.

Voim primar cu două vorbe
La fel, nu de-ai care le schimbă,
Având pe „da“ în cerul gurii,
Pus peste „nu“ ascuns sub limbă.

În fine, vrem să spunem multe,
Păcat că nu avem noroc.
Paginatorul ne oprește:
„Lăsați-o baltă, — nu e loc!“

Intruniri

Eri a avut loc o mare intrunire de protestare organizată de un grup de proprietari din cartierul Tunari.

Oratorii au vorbit ca la... ei acasă, acuzând chiriașii că sunt bolșevici, oameni fără nici o... temelie cari caută să stea în proprietățile dumnealor pe gratis. Redăm deocamdată următorul elocvent discurs:

„Auziți, oameni buni, — încep de la tribună o coană apropiată, femeie cu greutate, lată în... spate cât o ușe în două canate, al cărei soț, probabil rămăsese acasă, ca nu cumva hoții de chiriași să fugă cu tavanele în cap. — „pentru un apartament compus din: cameră, sală, curte și lumină de dimineată până seara, nu vor să-mi plătească decât 50 de mii, pe an, și ăia în rate“.

Cu alte cuvinte, noi să ajungem numai pielea și osul, iar dumnealor să-și facă mendrele, căci așa vrea le-

gea. După ce că ne ruinează icare tele lăsate din moși strămoși, apoi tot ei se adună în „Rigă“ pe cum ca să se facă ei propitarii în locul nostru. Ne infectează curțile cu păsările lor, de nu putem, ca propitari ce sântem, să creștem și noi câțiva porci, câteva rațe sau mai știu și eu ce. Vor păsări? să și le ție în colivie! Nu dacă dai și-i omori orăntania, să te tragă în judecată cu proces. Sau să-ți ție cont că ăsta e al treilea bărbat, zgâindu-și ochii pe fereastră, ca la panoramă, de câte ori spargi câte ceva în capul bărbatului. Eu subțin una și bună: Ori ei, ori noi! Care o fi mai al dracului.

Aplauze prelungite, au acoperit ultimele cuvinte ale oratoarei, după care întrunirea a luat sfârșit.

Anchete**Când au răs întâia oară**

În urma anchetei întreprinsă în lumea mare de către confrății noștri de la „Artașul“ și „Tâfna“ — ziare cu renume mondial, — redăm și noi azi cititorilor, câteva din răspunsurile primite de sus numitele ziare, la întrebarea: „Când ați răs întâia oară?“

1) Nu știu, de oarece nu-mi amintesc să mă fi deșteptat vre-o dată din somn.

I. I. C. Brătianu.

2) Când am scăpat de primul Ignat Al. Constantinescu-P.

3) Când am auzit că sunt considerat ca „mare financiar“.

V. Brătianu.

4) Înainte de a-mi da seama că nu sunt nici Stan, nici căpitan.

P. Brătăsanu.

5) Când m'am suit prima oară în automobil.

Lily Milon.

6) Când mi-am văzut poza în „Veselia“.

General Moșoiu.

7) Când mi s'a spus că sunt „părintele Capitaiei“.

Dr. Costinescu.

8) Acum vre-o 450 de ani.

Smara.

9) După încetarea ciurmei, la 48.

Pherichides.

10) Când, după ce am fugit cu primul amant, am auzit că îmi mai zice lumea: „domnișoară“.

Mimi Randevu.

Zi că nu e-așa!

D-rei A - Z.

Când drăguță domnișoară,
Ieși cu mama la plimbare,
Pari sfioasă, îndepusă,
Parcă tot te strânge ghiata;
Nu mai calci ca altă dată,
Zâmbitoare și zglobie,
Fredonând vre-o melodie
Din „Lacme“ sau „Traviata“.

Cu privirea ca de sfântă,
Măsurând mereu trotuarul,
Mergi cu capu 'n jos, de parcă
Ești venită dela țară; —
Nu-ți mai aranjezi bretonul,
Cum să-ți ții 'n cordon rochița,
Cândul nu te mai frământă
Pulpa 'ntreagă să apară.

Mergi așa indiferentă,
Ca un cioclu cu coliva,
Nu mai cați ca altă dată
Doritoare la vitrine,
Să-ți privești foarte atentă
În reflexul lor tinuta,
Fericită că scoarii
Au să te găsească „bine“.

Ți-e egal ori cum ai pare,
Și eviți să te salute
Tânărul, ce pe 'noptate
Te-a condus, — și 'n elegia
Declamată cu 'nfocare,
Te încrezi, îngăduindu-i,
Să-și urmeze pe 'ndelete,
Ne jenat „toptologie“.

Când drăguță domnișoară,
Ieși cu mama la plimbare,
Pari o sfântă coborâtă
Tam nesam în București; —
Însă astfel de plimbare,
Sunt prea sigur, de-ocamdată,
Ori și cât ar fi de scurtă,
Nici odată n'o dorești!

1) Toptologie: Studiul corpului prin pipăire. N. A.

„VESELIA“

Cuponul Nr. 15

Strângeți complet aceste cupoane și veți lua parte la premiile „Universului“ printre cari și **3 CASE**.
Tragerea în primăvară

La doctor

— Dragă doctore, pot mânca fructe?
— Toate, conșă afară de cel oprit.

Correspondența cititorilor

Apare D-r Lupu, salutând pe: C. Stere, Madgearu, Radici, Racowski, Frunză, Mihalache (să trăiești, șefule!) Moritz Ionescu, Ionel Șandor și Titu — Pașaportul tricolor, salută pe amicul Filipovici, Drăguță transilvăneană, te aștept mâncați-aș... gologanii. — Dudaia blondă, vino Duminecă dimineața în Biserica Iancu-Nou, am de spus multe, Micul Licean. — Doresc schimb de ilustrații cu drăguțele cititoare ale „Veselliei” scrâni: Ferichide, Senat-București. — General Sarmală, în urma înfrângerii dela Dej, roagă pe cei ce au găsit capacul pierdut în retragere, a î-l înapoia, de oarece i-a rămas oala fără capac. — Regele Băliilor, Terente, încunostiintează că în curând își va face apariția la Băneasa. Amatoarele sunt rugate a lua notă.

Informațiuni

Institutul meteorologic ne înștiințează ca în noaptea de 15 spre 14 a'e lunii curențe vom avea o eclipsă totală de soare. Ec'ipsa va fi văzută în București din toate părțile, afară de „Vatra Luminoasă”.

Primăria Capitalei, dorind a veni în ajutorul infometaților din Rusia, a decis cinematografierea actualului tip de pâine integrală.

Filmele vor fi trimise prin intermediul „Crucei Roșii Elvețiene” spre a fi rulate în fața infometaților, cari văzând cu'oarea pâinei vor pierde cu siguranță toată... pofta de mâncare.

Săgeți

Unei fecioare

*Ce griji când o iubii învâi,
Să nu se 'ntâmpale accidente...
Ea îmi jură: Nu fu nimica
Nici în ocazii precedente.*

O femeie interesată

*Când bietul X îți făcea curte
Că nu-l iubești, toți o aflase:
Femeie practică se vede,
Voiai la curte, niște case....*

Unei „artiste” în turneu

*Triumfalul tău turneu
Îți făcu a um buclucul
Tr-arată că n'ai succese
Nici cu trupa, nici cu trupul...*

pyk

COMUNICATUL

La teatrul Modern, toată lumea știa că directorul Corneliu Dobrogeanu era amantul actriței Olga Fluturescu. Și Olga făcea tot ce-i sta în putință ca să se afle. Il trata pe Dobrogeanu cu o familiaritate suspectă; făcea pe patroana, își bătea joc de disciplină, care lucru, știut e că face puterea armatelor ca și a trupei; dar cum era o fată foarte cum se cade, nimeni nu avea nimic contra ei.

Se repeta la teatrul Modern, *Domnișoara*, piesa de Eftimie Victoriu, în care Olga Fluturescu juca rolul principal. Și neapărat, venea la repetiții cu o inexactitate scandalosă, punând la grele încercări zilnice răbdarea autorului. Intr-o zi când veni mai târziu cu un ceas și jumătate, Victoriu nu mai putu răbda și-i făcu o mustrare severă în fața tuturor. Olga, fără să se emoționeze, se apropie de el și i spuse cu glasul scăzut.

— Dacă aș fi întârziat în patul duminicale, sunt sigură că n'ai fi avut nimic de zis.

Argumentul acesta emoționă puternic pe Eftimie Victoriu. Cu începere din a el moment nu-i mai făcu Olgăi nici un reproș. Și cum ea nu avea o deosebită modestie, curând toată lumea știu că și împărția dărnica favorurile și autorului și directorului. Autorul știa perfect de bine că înșela pe director și directorul de a semeni știa că e înșelat. Dar era un filosof care apreciază cu indulgență purtarea femeilor și nu pretindea monopol în amor. Pe de altă parte i-se pără că interpretarea „Domnișoarei” nu avea decât de câștigat din această nouă situație; vedea înainte de toate interesul textului. Se mulțumi deci cu această cale de mijloc.

Cu câteva zile înainte de premieră, Olga sosi, ca de obicei, târziu la repetiții. Ea spus:

— Acum n'o să aibe nimeni ce-mi reproșa fiindcă am lucrat în interesul comun.

A urmat o clipă de tăcere atentă în care Dobrogeanu și Victoriu se priviră neliniștiți.

Toți bănuiau ce putea fi „lucrul” Olgăi. Dar ea urmă foarte satisfăcută.

— Voi avea un articol fain în „Seara”.

Popini, criticul dramatic al acestui ziar, era reputat pentru răutatea croniclelor lui. Pentru ca Olga să-l fi imblânzit în cece o privea, însemna lucru mare.

— Ai fost la Popini? întrebă regisorul.

— Poftim întrebare! Sigur că am fost.

Cei de față erau fixați, sau credeau că sunt, fiindcă Olga nu crezuse ne-

ceșar să adauge că se mărginise doar la o promisiune, a cărei îndeplinire o amana după apariția croniciei.

Eftimie Victoriu se îngălbenise. Făcu un semn ușor lui Dobrogeanu. Acesta pricepu și opri repetiția. Apoi amândoi merse în cabinetul directorial. Abia se închese ușa și autorul se trânti într'un fotoliu zicând:

— Ce părere ai?

— Și-a făcut de cap. Înțeleg anume îngăduințe... dar asta... nu e de suportat!

— Foarte bine dragă, spuse Victoriu, strângându-i mâna. Dar ce facem?

— Am să-i ridic bilețul lui Popini.

— Eroică faptă!... Sunt însă momente când demnitatea trece înaintea a orice... Te aprob. Omul acesta nu mai trebuie să calce în teatrul duminale.

— Cel puțin acum, adăugă Dobrogeanu, care se rezerva cu prudență pentru viitor.

În momentul acesta, intră servitorul și anunță pe director că d. Popini vrea să-i vorbească.

— Sosește la țanc! Să intre!

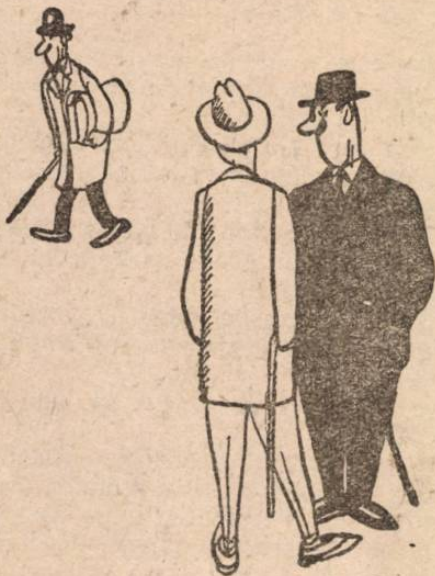
Ce s'a petrecut, exact, în cabinetul directorial?

Detaliile în această privință lipsesc. Dobrogeanu și cu Eftimie Victoriu n'au crezut necesar să le dea în vileag. Numai ecouri au ajuns la artiștii de pe scenă sub formă de vociferări. Era semn că la director era lată. Se urcară în fărful picioarelor pe scară până sus unde feciorul asculta cu urechea la gaura cheii.

— E nasul! le spuse el grav.

În acel moment se auzi dinăuntru sgomot de scaune trântite, țipete și

Sclavie

— E un adevărat sclav al modei!
— Găsești că e așa de elegant?
— Nu! dar aleargă ca un cal de tramvai ca să plătească rochiile nevastei.

Scrisoare feciorului

— „Iar în fundul pachetului, ai să găsești într'un ciorap de lână, două hârtii de câte o sută pe care ți-le trimete mă-ta, fără știrea mea.

un sgomot surd ca al unui trup prăvălit. Feciorul și actorii năvăliră în cabinet. Spectacolul ce li-se oferea era înspăimântător. Criticul dramatic Popini era lungit jos: Dobrogeanu și cu Victoriu îl indesau cu pumnii și cu picioarele. Victima fu smulsă din mâinile lor. Pe brațe l-au urcat într'un automobil.

Olga rămăsese singură cu Dobrogeanu și Victoriu. Acestia doi, remișcați, cu mânele bălăbănind, rușinați, se fereau de ochii ei. Iar ea îi lua de sus:

— Bravo! frumoasă ispravă!.. Deștepti ați fost!. Tocmai când eram asigurată de un articol favorabil.. Dar să nu vă închipuiți cumva că am să vă joc acum porcăria aia de piesă... O! nu! nu! mai ales nu, până ce nu se îndrăveneste Popini.

Dobrogeanu obiectă timid:

— La ce să l mai așteptăm!.. O să ne facă albie de porci!

— Ba o să avem un articol, numai tămâie! plin de laude! strigă Olga.. Am eu grije... Voi, un lucru să faceți să amânați premiera și să dați o notă la gazete... Asta e treaba voastră.

Cei doi inși plecară capul. Dobrogeanu se așeză la birou și redactă comunicatul următor: „Unul dintre criticii noștri fiind bolnav „premiera” piesei *Domnișoara* la teatrul Modern, se amână cu câteva zile, în semn de respect pentru critică.”

Niki P. Roca

Fapt divers

Un sinucigaș încăpățânat. — În urma unor nemulțumiri intime, d. Ilie Dârzea și-a arătat de mai multe ori dorința de a-și pune capăt zile'or. Într'o seară, înșelând supravegherea familiei, a legat câteva cearșafuri cap la cap și era să se spânzure, când a fost găsit și deslegat din cuțul din tavan.

Cu începere din acea zi, i s'au supt primat cearșafurile, crezându-se că astfel va fi făcută imposibilă orice spânzure. Totuși spre marea mirare a părinților, azi dimineață a fost găsit mort în pat.

Nefericitul, care nu era lipsit de ingeniozitate, se spânzurase de propriile-i coarde vocale.

Epigrame

UNEI DECAZUTE.

Ca o scândură-i sărmana!
Slabă, stinsă și pe gânduri.
Și păsește ofilită,
Către cele patru scânduri.

UNUI CERȘETOR.

Moșule, îmi ceri un ban,
Arătându-mi rana ta?
Fiindcă sunt prea simțitor,
Mă 'ndepărtez fără a-ți da.

BARBAȚII.

Bărbații sunt ciudați,
Și știu cam mulți din ei,
Fiindcă 's înșurați,
Duc dorul de femei.

Vero

Fabulă

Demult—se spune—o cioară de tigan
Prin nu știu ce'nătămplare a căpătat
Un dobitoc cuminte urechiat,
Cu părul de pe burtă ros de ham,
(Un dobitoc cu sânge plebeian)
Stăpânul îl punea la orișice:
Căra cărbuni la foale, căra var
(Era între multe meșteșuguri și zidar)
Căra și cărămizi și apă, lemne — iar
Când se'nătămplă (odată'n an) faină
chiar
Cără, precum vedeți, acest stăpân că
de

Se putea și noaptea să-l munciască
(E multă muncă la o sațră țigănească)
Intr'un târziu, când a cam isprăvit
Acele lucruri, cioara, s'a gândit
C'asa un dobitoc e de folos
Chiar dacă (între alte) nu-i frumos;
Dar și mai de folos el l-ar avea
De i-ar munci, dar hrană să nu-i dea
— „Prea multe pae, prea mult fân,
chiar apă
Bea din belșug—mă tem că poate
crapă”...

Ș'ncepe a-i scădea câte pușin
Din fân, din paie — (el zicea: tain!)
Așa că într-o zi când a uitat
Să-i deie fir de paiu — iar de-adăpat
De două zile dobitocu tinea post
A răposat. (La moartea lui n'am fost
Căci nefiind chemat, eu, n'aveam
rost)

Când l-a văzut țiganul mort, a stat
In loc, cu gura... largă și, mirat
(Văzând că dobitocu-a răposat)
S'a pus să ocărăască, supărat:
— „Lua te ar benghea, prost și ure-
chiat,

Cum dracu ai murit și m'ai lăsat
Taman când cu mult greu te-am
învățat

Ca să trăiești pe lume nemâncat?
Ba zi că ești din fire bălălău
N'a fost în viața ta nimic de capul tău
Degeaba te-am hrănit! Imi pare rău!
A tras ocara 'n urmă urechiatul...
Povestea asta-i veche, însă satul
Șoptește (pe ascuns) că astă-zi, Statul
E ca țiganul nostru — cu slujbașii...
...S'o creadă cine cred că's păgubașii.

Const. R. Crișan

Abonamentele la Universul Li-
terar, Ziarul Științelor Populare și
Veselia fiind cu premii se fac nu-
mai pe un an și costă 150 lei
fiecare.

Lucru rar

— Papa uite colo a călcat automo-
bilul un om. Hai să-l vedem și noi.
— Lasă că vedem, mai încolo.

Trei anecdote

Doctorului Costin îi place foarte
mult să vâneze, deși în general n'are
nevoie. Acum de curând a fost invitat
la o partidă și a tras un mare număr
de focuri, fără să atingă niciun vânat.

Prietenii strigă: iepure, iepure!
Doctorul ochește, trage—și dă kix.
După o clipă: Potârniche, potârniche.
Doctorul ochește, trage și iar dă kix.
Atunci un prieten, căruia i-se fă-
cuse milă de neșansa vânătorului,
când văzu o vulpe strigă:

— Client, client!
Doctorul ochi, trase, și o doborî.

Madam O... joacă prost. Pierde re-
gulat. In astă seară se curăță, ca de
obicei, metodic. De aceia e supărată
pe toți cei de față.

Un colonel, care stătea lângă ea,
socoți că a jucat prost o anume carte
și i-o spuse.

— Ce treabă ai dumneata, să te a-
mesteci?

Si scurt îi trase o palmă.

Colonelul nu spuse nimic, dar până
când se isprăvi partida se plimbă de
colo până colo, gândindu-se ce să facă.

La un moment dat, ofițerul se a-
propie de madam O... care se odihnea
pe un scaun, apucă scaunul cu cu-
coana cu tot, și l dete peste cap, strig-
gând:

— Domnilor și doamnelor, după
ofensa pe care am primit-o, e bine să
se știe de toată lumea că insultătoa-
rea e femeie!

Și nici o indoială n'a mai fost po-
sibilă.

Fiind pe punctul de a se mărita,
domnișoara Florina discută cu mamă-
sa, importanta chestie a toaletei de
nuntă.

— Mamă, floare de lămață am să
pun?

— Desigur, fata mea. De ce nu?

— Fiindcă știi dumneata... vecinii
au aflat de... accident.

— Ce-are afa-ce? Din moment ce o
să pui flori de lămață artificiale, nu
înșeli pe nimeni.

Sfaturi practice pentru eftenirea traiului

Cu trei-zeci de lei

O bucată gorgonzola,
Siugă rară,
O cafea.

Invitație la țară

(La Large i);

La cinema-Afrodita

Un' se vede o orgie de nestus

Sfaturi de bun trai în casă,

Să fii pururea dispus,

Sfaturi să'nvărești afaceri

... Și-o plimbare în upeu!

Poate căpăta oricine

L'ând „Grădina lu' Mnezeu”!

Niki

„Grădina lui Dumnezeu” de C. Cosco,
are 24 schițe vesele, numeroase ilustrații de
Gilly și A. Petrescu în text, și costă numai
30 lei.

Anunț

S'a pierdut între Capșa și Palat
doamna Mița Ionescu, soția d-lui Nae
Ionescu, funcționar, calea Dudești Nr.
1925. Cine o găsește și o aduce la
domiciliu, va primi o bună chelfa-
neală.

O carte interesantă pentru tineret, corpul
didactic, ofițeri, etc. e descrierea celebrei
expediții a lui Fr. Nansen intitulată:
SPRE POL, în întineric și ghiță veșnică.
Cartea, tradusă de cunoscutul publicist,
d-l B. Marian, are numeroase ilustrații,
cuprinde 320 pagini format mare și se
vinde la toate librăriile cu 40 lei.

Crème Simon

CREMA SIMON

Această cremă igienică și binefăcătoare
albește și înmoale pielea dându-i o mi-
diere și o catifelare fără pereche. Ea
conservă femeii frumusețea și frăge-
zimea tinereții.

CREMA SIMON
face să dispară toate micile at-
terări ale epidermei: crăpături,
degerături, roșeață, păriri, etc.
Crema trebuie înfinsă pe pielea
încă umedă.

Produs și Săpunuri
Simon

Fetele moderne

— Inchipuește-ți ce lucru curios mi se întâmplă... Mi se pare că sunt amorezată de logodnicul meu...

VESELIX

PREȚUL ABONAMENTULUI în țară: pe un an 150 lei în străinătate pe un an 300 lei

O situație admirabilă

Stere către Mihalache. — Poftim !... Cine zice că nu stăm noi bine ?...

CRONICA SĂPTĂMĂNEI

Când îi merge cuiva ca partidului țărănist, se zice: „A ajuns la covrigi”. Să pare că noi ca organizație comunală și de stat am trecut de mult pe la covrigi, pe la lipie și pe la alte porcării mai mult sau mai puțin integrale, de vreme ce am ajuns la mămăligă. Negreșit pentru o țară ca a noastră „eminamente agricolă” cum se obișnuiește să se spună, nu e de mirare că am ajuns aici. Și grâul ca și porumbul sunt tot cereale. Mai greu ar fi dacă am fi nevoiți să „măncăm coorii”.

În tot cazul cetățeanul citind noua decizie a exclamat pe bună dreptate:

— Uite, bre, că puserăm de mămăligă! și gândul i s'a întors cu câțiva ani în urmă când guvernul impusese aceeași măsură. Și brusc s'a lumănat în capul sus zisului cetățean isprava guvernelor de după război și revenirea la starea de mulțumire de odinioară: un drum întortocheat pornind dela o mămăligă și încrucisându-se pe loc, sfârșind la altă mămăligă.

Dar dacă prima mămăligă era sărată cu lacrimile suferințelor pricinuite de vârtejul cel mare, mămăliga de acum e nesărată ca un articol de d-l Costaforu. Iar dacă mai ținem seamă și de cruzimea măsurii de a ne hrăni cu mămăligă în al optulea an dela război, ușor ne este a ne da seama că recenta dispoziție unește „cruda cu nesărata”.

Neapărat că d. primar e de altă părere. Ca doctor va demonstra cu cât e mai hrănitor porumbul iar ca primar cu cât e mai comod porumbul decât grâul care n'ai de unde-l lua. Și la toate sbaterile d-lui primar, mămăligarul cel recent va privi rece și va exclama:

— Bată-te terciul mămăligii, domnule primar, că mare pișicher ai mai fost.

Bazaconile sovietelor și sovieticilor ocupă încă lumea. Ziarele vorbesc de ei și cel puțin pe calea aceasta interesează. Uite de pildă o poveste pe care o găsim în ziarele occidentale.

Zinovieff, după o muncă grea, consacrată interesului comunist, care n'are nimic aface cu interesul comun, se culcase cu gândul de a-și reface forțele prin somn. Dar deabia să amorțise somnul, măduarele agitate, când începu să viseze un vis emoționant. Ise arătă Lenin așa cum îl văzuse în viață la Kremlin, Kremlinul căruia i se zice și ăla roul.

Și îi și întinse mâinile, când d'ceta-torul îi spuse:

— Fatalitate! Vin din Câmpiile Elisee.

— Da? întrebă Zinovieff cu un aer de siguranță din care rețea că habar n'avea ce-i aia.

— Da. Acolo de unde vin eu sunt grădinile în care se plimbă toți oamenii mari ai lumii după moarte.

— Va să zică ești la locul tău.

— Da! Dar mai e cineva care nu e la al lui. E un despot, un tiran, fostul țar Petre, pe care poporul lăsa numit Petru cel Mare... Și vine în fiecare zi să se plimbe cu mine acel infam burghez.

— De ce nu-l trimiți în altă parte?

— Ușor de zis!... Dar cât stă îmi croește palme. Și te asigur că nu-s palme de mână moartă... E brutal, ticălosul!... Nu-i chip să eși la cap cu el!

— Cum? se poate așa ceva?

— Orice s'ar zice, țarul e tot țar... Și mi-a făgăduit că o să mă palmuțască mereu până ce nu s'o schimba numele orașului meu Lenin-grad în vechiul nume Petrograd... Te implor, fățul meu, ai milă de obrajii mei și fă gestul necesar!...

Vedența pieri. Informațiile noastre particulare ne permit a afirma că la deșteptare șeful bolșevic a studiat chestia dacă s'ar putea da vechii capitale a Rusiei numele, dar cu caracter provizoriu bineînțeles, de Zinovieffgrad.

Tr. U. Badurul

Visul unei nopți cazone...

...Cădeau din ceruri sielele, cu d'oaia
Și expiau în drumul de 'ntuneric...
Era o noapte ca un vis himeric...
... Eram în parc... doar eu și cu
Aglaiă..

De după ramuri, luna, ca un cleric.
Sacerdotal, ne pros'ăvea văpaia,
Ce-ardea în suflete ca vâlvătaia
Și Aglăia mă iubia nesp's, isteri...

Era târziu... era în miez de noapte...
Noi stam trudiți, alături, în iarbă,
Când.. deodată începu să fîrbe

În mine mustul ca în prunee coapte.
Și-aud când tocmai săruam cocorina:
— „Scoal' deșcă! Crucea... andela
icoana”...

Toma Greer

Serbări & aniversări

JOI 19 MARTIE. Martirii Hrissan și Darie. Doi martiri cu adevărat de.. post.

VINERI 19 MARTIE. Părinții uciși de Arabi în Mănăstirea Sf. Sava.

Praznic cu pâine integrală. Se dau iară sobele lustruite cu „Arabi..n”.

SAMBATA 21 MARTIE. Părintele Iacob. Episcopul. D. Iacob Șmechereșcu și-ar fi serbat ziua onomastică, dacă în loc de episcop, ar fi fost rab.h.

DUMINICA 22 MARTIE. Sf. Vasile preotul Bis. Angorei. Noroc că nu mai trăește. L'ar fi expulzat turcii și pe ăsta.

LUNI 23 MARTIE. Martirul Nicon cu mucenici! lui. Să nu vă pue naiba să îi poftiți la masă; rămâneți nemâncați.

MARTI 24 MARTIE. Păr. Artemon Episcopul Setamiei. Săptămâna popilor. Societatea „Cădelnița” dă un mare bal mascat.

MIERCURI 25 MARTIE. Buna Vestire. Cade guvernul. Factorii poștali își serbează patronul. Direcția P.T.T. trimite o circulară, care însă e primită după 2 luni. Mănâncă pește oricine.. se duce la birt.

Efemeride

JOI 19 MARTIE 1916-1924. Încep a se înegri mărtisoarele de.. aur, cumpărate cu preț de reclamă.

VINERI 20 MARTIE 1924. Fiind zi de post, părintele Drăghici este exclus de la ședința Camerii.

SAMBATA 21 MARTIE 1925. Se împlinesc 154 ani (1770) de când a strănutat întâia oară Napoleon: și 40 de ani, de când Iancu Brezeanu nu mai bea apă.

DUMINICA 22 MARTIE 1923. Se instalează primul felinar pe Șos. Mihai Bravu. Cetățenii dau acatiste de bucurie, iar Primarul le mulțumește printr'un comunicat.

LUNI 23 MARTIE 1924. D. Matei Cantacuzino dă cu bobii, în ce partid să se mai înscrie?

MARTI 24 MARTIE 1916. Se pune piatra fundamentală a noului palat al Senatului, și se începe acoperirea Dâmboviței; lucrare, cu ocazia căreia câte-va milioane intră la... apă.

MIERCURI 25 MARTIE 1920. Nicu Poponete se însoară pentru a 7-a oară cu d-ra Mița Sacăz, încântat de arta cu care aceasta i-a cârpit pantalonii.

Mici incidente parlamentare

— Incidentul Georgescu-Tulcea, Manolescu-Strunga —

— Sedința din 5 Martie a. c. —

GEORGESCU-TULCEA.

Chiar ca la nimeni e la noi,
Căci s'a văzut, după război,
Că'n țară toate merg pe dos,
Cu josu'n sus și susu'n jos;
Că nu poți spune că-i o fală,
S'avem „franzelă“ integrală,
Ac'i'n grânarul Europii,
Făcută numai din scrobeală,
Sacăz, tărățe, uruială,
Cocenii, ovăz și turta popii.
Și'n țara bălților cu pești,
Măncăm sardele franțuzesti.
Nu c'ar fi bălțile secate,
Dar seci sunt cei ce rabdă toate,
Nevrând ca să vă dea de gol.
In bălți, cum știți, nu-i nici nomol,
Da-i lucru constatat la voi,
Cam pute-a baltă și noroi.
Să revenim acum la „Frigul“...
— Cei șapte membri fondatori
Se-aleg, reczi, numai cu câstigul
Ce intră'n punga dumnealor,
Adeverind a doua oară,
(Menajamente-aci nu'ncap)
Că peștele, la noi în țară,
Se'mpute numai de la cap.

— Aci e balta și nomolul.
De nu-i da Statul monopolul
Vânzării pestelui în țară,
Când „Frigul“ da să iasă'n vară,
S'ar fi topit ca un nimic,
Și Strunga-ar fi rămas calic.

Deci păgubit fu numai Statul.
Și care-mi este rezultatul?
Că peste șaptezeci vagoane
De pești aduși de la Galați,
Ce reprezintă milioane,
Zac în depozite stricați.
Au putrezit, de bună seamă,
Căci sunt vânați de astăvară,
Și zac, plutind ca într'o zeamă
Desgustătoare și murdară.
Pe Strunga deci să-l întrebați:
— Mădăncă dânsul pești stricați?
Ii place peștele 'mputit?
Și dacă-l vinde, cât ia el
P'un chil de peste putrezit?

MANOLESCU-STRUNGA.

Ba protestez în gura mare
Și-l rog să vină, dac'o vrea,
Să facă numai o pîmbare,
De-un ceas, la prăvălia mea.
Să viziteze cu-amănuntul
Frigoriferele-mi moderne
Să se convingă, că ce spune
Sunt numai pure balicerne.
Ceva mai mult, vă spun curat,
Chiar pește putred și stricat,
Cum intră în frigorifer,
Se face proaspăt la moment
Si capătă un gust pre cinste,
Plăcut, suav și excelent.

(Majoritatea aplaudă)

Take Carebeatut...

Ce ți-se pare fie așa de caraghios la pălăria mea?
— Multa ta!

O piesă bine jucată

În seara aceea se juca la teatrul Mi-jlociu premiera unei drame: „Vădu-voiu la modă și fata veselă“ a tânăru-lui autor dramatic Lucian Burlan.

Până acum Lucian Burlan nu mai avusese piese reprezentate. Aceasta era cea dintâi.

El se duse în loja actorului prin-cipal. Mitry se îmbrăcase și se gri-ma.

— Bravo! îi spuse autorul, ce ma-chiaj, ce siluetă! Haina asta neagră, ochii întunecați și duși în fundul ca-pului, figura sbuciumată, lacrimile, dau perfect iluzia disperării ome-nesti, ai să sguđui lumea toată într'un cutremur tragic. Nici odată nu s'a mai văzut un văduv așa de înfiorător. La revedere.

Și intră în loja „Fetei vesele“.

Lily Dalea era gata.

— Bravo! ce veselie împrăști, din figură și vestmânt! Ce vervă în cos-tum! Ce ten, ce strengărie!

Nici nu se putea afla o mai bună interpretă pentru „Fata veselă“. Ești însăș incarnarea ei și vei îmbolnăvi sala de răs.

— Mersi.

— De altfel trec și eu în sală ca să vă aplaud pe Mitry și pe d-ta.

Mitry s'a sprijinit de un decor. Are să intre în scenă. E sinistru.

Un pompier plânge numai u-lându-se la el. Sosește un camarad.

— Mitry!

— Ce e?

— Ce număr ai tu la Loteria Națio-nală.

— 555.555.

— Ai câștigat un milion.

— Cum?

— Ai câștigat un milion.

— Ura! strigă vesel văduvoiu trans-figurat.

— Hai Mitry, ți-a venit rândul: uite revolverul ca să te sinucizi.

Și vesel, sărind, văduvoiu intră în scenă în răsetele sălei.

A venit și rândul lui Lily.

Râde cu gura până la urechi ca să se antreneze, râde frumos, tînereste, elegant, teatral.

— Lily.

— Ce e?

— Ai o scrisoare.

— Mersi.

Lily citește.

„Draga mea, nu mai pot trăi cu tine. Nepotrivire de caracter. Mi-am găsit altă prietenă cu care am și pornit la Paris.

Fostul tău amant
Jorj“

Lily izbucnește în plâns.

„Ce mult îl iubeam pe Jorj“.

— Hai Lily, e rândul tău.

Și fata veselă, hohotind de plâns, intră în scenă lăsând sala cu gura căscată.

Piesa a avut un succes triumfal, Lucian Burlan a fost categorisit mare autor dramatic și șef de școală, întrucât a arătat comicul inconștient că se ascunde în durerea cea mai adevărată și tristețea care zace pe fundul veseliei.

Niki P. Rcea

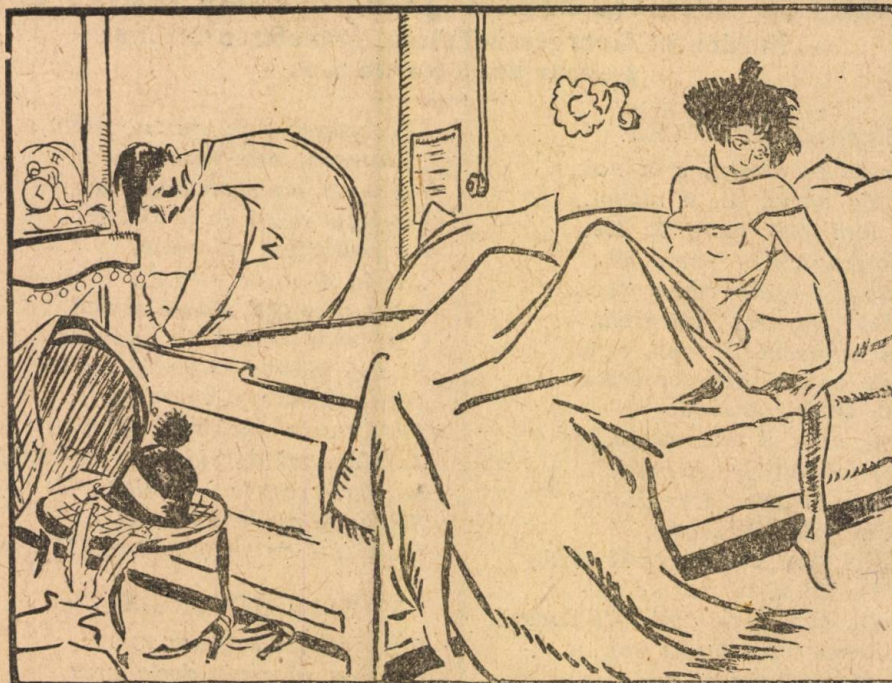

Mai mulți ziariști au vizitat frigiferele Soc. „Frigul“

De și suntem scribi la gazete,
Și nu pricepem „țescăria“
Dar tot n-am dus cu Manolescu,
Ca, vizitându-i prăvălia,
Să ne convingem dacă este
Adevărat că-s putrezi peștii,
Și dacă 'noată 'n zeamă neagră,
De-au infectat tot Bucureștii
Și-am constatat că bârșitorii
Au fost tot oameni mincinoși,
Căci am găsit toți peștii bine,
Cu sânge rece sănătoși,
Ba, când au dat de noi cu ochii,
Biban, crăpcian, s-au aibșor,
Dădeau din cozi, de bucurie,
Saltând lădițele ușor.
Apoi un crap de șapte chile,
Prin domnul Strunga interpret,
Oprindu-ne în drum o clipă,
Ne-a spus, privindu-ne discret:
Eu ce-am intrat mai astă vară,
În plasa unui biet pescar,
Simțeam că mă distrug la sigur,
De tratamentul său barbar;
Că mă ținea expus la soare,
Și începusem să miros,
Atunci domnul Manolescu,
Om bun la suflet și milos
M'a dus la aânsul, la răcoare,
De mi-am venit în fire iar,
Și ca și mine-s mulți aicea,
Ce-așteaptă rândul la grătar.

La „Frigul“ deci avem persoane,
Cinstite, demne și integre,
Căci la plecare, abținut-am
Câte-o oca de icre negre

Mardelașu

— Până acum am fost femeie cinstită!
— Un cuvânt de laudă pentru bărbatul tău!

Din isprăvile banditului Terente

O destăinuire senzațională

Gătit cu hainele de sărbătoare, nea Matache Nasînvânt trecea pe șoseaua Vitanului ținând la sbrânțeta pe soarta 'mnealui madam Nasînvânt, gătită și ea aligant dupe ultimul jurnal.

Deși eram departe de ei, pe nea Matache l'am recunoscut imediat după cele o mie și una de creșuri ale pantalonilor săi de dimie bleumarin și după dărdăiacul^{*)} ce-l ținea la pălărie. Grăbiți pașii, mă apropiam de perechea fericită și scoțându-mi pălăria ceremonios (de altfel soții Nasînvânt țin foarte mult la etichetă) zisei:

— „Bună ziua nene Matache și sărut mâinile coană Săftico!“

— „Bonjur să dea D-zeu maică“... zise 'mneaii grațios, în timp ce nea Matache, scoțându-și pălăria, răspunse fudul:

— „Am onoru să te salut, monser!“... apoi mă întrebă:

„Dar încotro?“

— „Ia mă duc la o rudă și fiindcă vă văzui am ținut să vă dau bună ziua“.

— „Mulțumim dă atențiune maică“... zise madam Nasînvânt și cum ajunsesem în poarta casei dumeilor ne oprirăm să ne despărțim. Nea Matache însă se adresă soției sale:

*) O floare așezată în vârful unei sârmuțe înfiptă într-o parte a pălăriei și care în timpul mersului tremură. Dărdăiacul se poartă foarte mult în Vlașca și Teleorman.

— „Săftico neică, îmi permitezi să-l conduc pă 'mnealui până mai încolo?“... și întorcând capul spre mine îmi arătă discret cu coada ochiului cărciuma lui Găitănar.

— „Vai dă mine Matache, aveți pleznir“... zise coana Săftica aprobându-i cererea. O salutai frumos și plecai cu nea Matache — să mă conducă — la cărciuma lui Găitănar, unde dealtfel de câte ori ne 'ntâlneam ne duceam să ne cinstim.

Ajunși acolo, comandă o jumate specială cu sifonu lui la două și tocmai când ciocneam primul sprit îi spuseli:

— „Apropo, nea Matache, știți că l-am prins pe Terente?“

— „Unde? Când?“... întrebă el repede, lăsând paharul pe masă.

— „În Germania. Tocmai se 'mbarca pentru America la Hamburg. Așa scriu ziarele. Și cum în privința asta avem convenție cu Germania, o să ni-l extrădeze“.

— „Ah dacă l-ar aduce 'ncoară și dacă mi-ar da voe autoritățile, ași fi primul care l-ași lua de beregată“... zise el încrunțând sprincenele.

— „De ce, nea Matache?“... întreb eu curios.

— „Cum dă ce?! Păi nu știi ce-am pățit astă-vară când a răpit-o pă Săftica mea?“

Rămăseși mirat.

— „Cum se poate? — întreb — habar n'am de așa ceva!“

Secret profesional și profesiune secretă

(Pentru anum ta presă)

**Când domnii de la „Adevărul”
Și de la celelalte foi
Escamotează adevărul
Vrând să se 'ncaere cu noi.**

**Și au curajul s discute
SECRETUL PROFESIONAL
In șandramaua lor ce pute
A exalare de canal.**

**Noi le răspundem cu o vorbă
Ce nu mai poate fi discretă:
„De ce s'amestecă în ciorbă
„Când au.... profesia secretă?”**

— „A, a fost lată rău, nentule. Stai să-ți desplic: Era pe la sfârșitul lui Iulie astă-vară. Săftica ținea morțiș să se ducă la vară-sa la Brăila să se mai îndistrariseze și 'mneaei că 'cea că i s'a urât la București. Toată ziua mă pisa într'una:

— „Matache, hai la Brăila că mi-a scris alde vară-mea Lenuța a lui Ghiță Roadeșoareci că tae moțu la un copil și afară dă asta facem și-o plembare cu barca pă Dunăre că cică-i o plăcere gastronomică să te gâdile aeru dă măcriș dă pă marginea apei pă la băerile nasului”.

Io cum am auzit, odată am sărit în sus ca apucat dă alte alea și i-am spus:

— „Săftico neică, dacă vrei să nu te mai văz, du-te la Brăila.

— „Dă ce Matache?... mă ntreabă ea.

— „Cum dă ce Safto, păi tu nu știi că acclo e Terenie, barditul ăla care când vede o femeie, i se scoală păru 'n cap măciucă, pune mâna pă ea și-o frage 'n loca lui.

— „Ei — zice ea dă coio — nu te mai speria și tu așa dă fiteșcine și dă fiteșice. Ia un pârilit dă lipovan. N'o să mă fure el tomna pă mine.

— „Safto — zic — nu mai subține să mergi că mi să bate coada ochiului stâng dă lângă pliupa dreaptă și mă mănâncă zornaua. Asta e semn urât la mine fă. Să știi că rămâi fără tine...”

Și n'a vrut să m'asculte. Zicea că nu țiu la ea dacă n'o duc să petreacă la cumetrie.

— „Fă — zic — cum nu țiu la tine că-mi să rupe bojocii din cauza ta dar astnoapte am visat un vis urât Săftico. Să făcea că stătea pă vine 'ntr'un stușiș dă păpuris și-ți intrase un șarpe în sân. Da ce șarpe că era balaur. Uite-atâta îi intrase capu, iar coada-i rămăsese afară și să bălăbănea ca dă bătaia vântului. D'odată

tu ai tipat la mine: săi Matache dă mi-l scoate pân prejur că mi-a intrat lighioana pă gură și prînz lipitură. Da io când să pui mâna pă el să-ți scot m'am trezit din somn cu cămașa udă leoarcă dă nădușală.

Ei, ăsta-i semn urât fă, îi mai zic io. Ași!... ea dăloc. I să făcuse muerii dă cumetrie și pace. Cea că dă ce și-a făcut ea gerseu ăla dă fir dă mătase galbină cu garnitură beș, cu pampleziuri și cu fonte verzi și pălăria aia cu pampon dă marișal, dacă n'o duc la Brăila să se furlandisească față dă Brăilence... Io zic — „Bine Săftico, dacă subții matale atât de mult, să mergem, n'avem îndăcât.”

A doua zi ne-am luatără valistra aia de voej din piele dă corcodi care-o am dela răposatu tata, ne-am scosără două beleturi glasa doua la

pardon dă expres și Dumănică dimineața am stopatără'n Brăila.

La gară ne-astepta Lenuța cu bărbatu-său. Am luatără loc în droșcă și-am aterisatără direct la cumetrie. Acolo pune-te neică pă mâncare și pă băutură până la miezu nopții. D'odată ce-i vine Săftichi să mergem cu barca pă Dunăre cu alde Lenuța și Ghiță. Trebuia să-i fac gustu nebunii că n'aveam încotro. Ne-am încărcat cu alimenturi și băuturi din belșug, am luatără barca și am pornitără.

Ce-i dreptera frumos pă apă. Parcă era pă lacu Cișmigiului; doar febidili ne lipsea.

Când dădurăm în larg unde venea concurentu apei mai repede, ce-ri vine mie că odată mă ia cu fierbinteli pân abdomel, mi se împăenjenește ochii și să dilatră pupitrele, imi vine cu sifon pă ambele găuri nazoale, mi să moaie gumilastricu beregăți și gata gata să-mi vie maldămeru pă Dunăre — nu d'altceva dar mi-era milă să dau afară din mine bunătăți dă articole alimentare și plus dă asta unde mai pui că m'ar fi amendat și directia pescăriilor Statului că-i otrăvesc peștii. Safta imi ghici intențiile criminele ale abdomenului meu, mă scuipă între sprincene să-mi descante dă deochi, imi puse o mână la gură drept capac, alta la ceafă și cu ailafta mă frecă pă frunte. In sfârșit dă Dumnezeu și ajungem la mal.

Ne ducem acolo unde-i zice Ghecet, scoatem alimenturile plus beuturile și ia-o d'a capo la coadă pă iarbă verde la lumina lunei. D'odată dispăru Safta cu vară-sa Lenuța dă lângă noi. Să duseseră amândouă să se plimbe

— Păi bine, alaltăeri erai surd;eri mut!...

— Astăzi luerez engros; sunt surdo-mut!...

nitei cu barca și-i spusese lui Ghiță că se întoarce numai îndăcăt. Când colo ce să vezi? Să răscăcără de ziua și Safta nu mai venea. Pe la răsăritul soarelui numa că vine Lenuta speriată și tipând cât o lua gura că le-au prins Terente cu tovarășii lui, le-a luată în lotcă, le-a tras pă mal p'amândouă și după ce vorba ăluia le-a căutat de franci, ei i-a dat drumu și pă Săftica mea a oprit-o ca pradă de rezbe! deoarece zicea că au călcată fără pașaport pă teritoriu lui Ca un nebun mă aruncai în barcă și începui să caut pân baltă pă banditu care mi furase odorul dă muere cînsită, castră și nevinovată. Dar vorba aia, caută acu în caru cu... peste.

Dac'am văzut că nu fac nici o brânză m'am întors acasă la camnata mea supărat foc. Spre seară, ce să vezi nentule: vine Safta mea. Cum mă văzu se aruncă în brațele mele plângând. Io-ce era să-i fac? Zic: — „Vezi? Ai înghițit-o c'ai înghițit-o! Când țiam spus eu să nu mergi la Brăila... Cică să nu crezi în vise. Iaca șarpele care ți intrase pă gură...” Am luată nentule Urleanu și-am venită la Bueu. rești, dar dă rusine n'am spus la nimeni nimic să nu afle gazeturile că mi făceam prîstîgiu dă răs. Îți spun acuma dumitale că mi ești preten și te știu secret. Dar să nu spui la nimeni până nu l-o aduce în țară pă bandit.

— Aș!, se poate? ... zisei eu care ascultasem uimit senzaționala destăi-nuire. Și după ce băurăm ultimul sprit, ne luarăm *bonjurul* obișnuit și ne despărțirăm.

Ion Piatrăvănă

Epigrame

COZONACUL.

Cozonacu-i pișcher,
El încântă pe ori-care,
— De-i bogat, sau de-i sărac, —
Cu migdalele amare.

„HOTII”

De Schiller, vream să cumpăr „Hoții”
Și liniștit să pot citi.
Iam căutat însă zadarnic.
Căci hoții greu se pot găsi!

PETROLISTUL.

În fața unui petrolist
Sau savant, toți se închină;
De mirare cred, că nu e:
Amândoi ne dau lumină.

VECINEI.

Sunt femei ce țin adesea,
La câte-un cățeluș sau doi,
Doar vecina mea Rebeca,
La un cățel de usturoi.

Vero

— Spune că mă adoră.
— Atunci ce mai vrei
— Vre-o mie de lei.

Stratagema

„Da! da, au furat-o!... Te asigur eu... Cum, nu mă crezi pe mine? Am fost martor ocular... Ascultați întâmplarea, așa cum o povestește ea la toți:

— „Terminasem pensionul de un an. Zilele treceau depănând firul amintirilor... Bilețele roze, bilețele verzi, albastre, violete... aveam o mulțime în sertarele micii mele măsuțe „renaissance”... În serile târzii de nostalgie le scoteam pe toate, le citeam, căci fiecare îmi amintea de un chip drag, de o zi de primăvară parfumată, de o zi de toamnă pustie... reminiscentele clipelor pasagere...”

Într-o dimineață, nici nu mă deșteptasem bine încă, și văzui pe geamul deschis o pisică neagră... Mi-am zis: „E o veste tristă!” Amurgul sucombese, iar în locul lui inserarea își întinsese mantia de mătase neagră...

Prin geamurile lăsate deschise pătrundea o boare răcoroasă și parfumată, iar din când în când câte un fluture de noapte, cu aripile irizate

de pulbere aurie sbura încet spre mine pe câte o rază vagabondă de lună... Auzi un foșnet printre tîndafirii de sub fereastră... cineva se urca pe geam...

A doua zi, când m'am deșteptat am tresărit de spaimă constatând că, în loc să fiu în patul cu mătăsuri albe, eram pe un maldăr de paie... Camera... oh! camera, era fără acoperiș... iar în loc de geamuri niște găuri ce se mănau cu ochii de bufniță.

Căutai să-mi reviu. Nu pățisem nimic, dar *nimic*, din cele ce spun zia-rele că pătesc fefe furate.

Vroiam să ies. Zidurile erau prea înalte, ușa era închisă, iar geamurile prea mici. Am început să plâng... Seara, târziu, când nu se mai auzea lătratul câinilor în depărtare, cineva deschise ușa. Era un bărbat în pardesiu și cu mască neagră... Se apropiă tîndru de mine și-mi puse pe umeri însăși pelerina mea cu căptușală „Tut-Ank-Amon”...

Nu mai înțelegeam nimic, n'am mai zis un cuvânt, ci doar sughîtam printre lacrimi.

Într'un automobil-cupeu, am pornit

ca fulgerul pe șoseaua cu hopuri multe. Ne oprim. Am scoborât și am fost surprinsă văzându-mă în fața casei noastre. Mă condusesese la braț până la ușa coridorului, unde mama ieși și mă îmbrățișă tremurând, după ce numără în palma ne cunoscutu ui 50.000 lei, noi! nouți. Văzui, apoi că necunoscutul, în loc să se îndrepte spre eșire, o luă prin grădină spre intrarea de serviciu. Mama îmi povesti:

— „Am publicat anunț la ziar că dau 50.000 lei recompensă celui ce te va aduce. Mulțumesc lui Dumnezeu că nu ai pățit nimic ce ar fi influențat asupra viitorului!”

Tata veni din sufragerie. Mă săruta, dar... mi se păru că este sub influența unei bucurii și mai mari...

— „Ei da, eu tatăl ei, am făcut isprava aceasta. Zestrea nevestii mele este numai pe numele ei. Pierdusem la cărți. Leafă mică!”

Și domnul Laurențiu Șmecherescu își șterse broboanele de sudoare de pe frunte. In ochi par'că îi ardeau bucăți de aur... Avea în fine bani... își înșelase nevasta cu 50.000 lei.

Sakou N. Ynne

HAZURI

Ora de anatomie.

Profesorul: Artera aortă are forma unei căr... căr...

Clasa: Nat!..

Profesorul: Nu cârnat, boilor, cârje...

Neatenție.

Profesorul (terminând de alcătuit un cub): Ce-am făcut eu aici?

Un elev: I-ați turtit fesul!

Reclamație.

Directorul (supărat): Cine a îndrăznit să facă pe d. profesor, măgar?..

Un elev (din fund, cu voce de bas): Natura.

Regreto

„VESELIA”

Cuponul Nr. 16

Strângeți complet aceste cupoane și veți lua parte la premiile „Universului” printre cari și **3 CASE.** Tragerea în primăvară

Instantanee

Stația Mătăsari-Pake

I.

Pe inserat se strâng școlarii,
La Mătăsari în stație.

Și-auzi doar: — „Salve, „toci are”

— „A! salutare „nație”!

— „Cum stai cu „boabele”?

— „Sunt „tată”!

„Dar tu? — „Sunt „ars” la trei!

— „Bucluc”.

„Ceva tocălă pentru mâine?

— „De unde Nae... „clei”... Tutuc!

Și cu țigări în gură,

Trimet ochiade fetelor;

Făcând pe craii cu vipușcă,

Spre disperarea ghetelor.

II

La Mătăsari în stație,

Suspin și palpație;

Vin fete multe fel de fel,

Să stea de vorbă 'n drum cu „el”.

Și pe sub pomi, pe bulevard,

Când lămpile 'n surdină ard,

Perechi, perechi pornesc, visând

La... ce nu ti-ar trăsni prin gând.

Duduele la: mândre rochi,

Să poată 'ntoarce zeci de ochi;

Iar tinerii, vă garantez)

La... rost de... mătă pe orez!

III

Se duc tramvaele și vin,

Pe 'ntinsul bulevardului;

Ca amalgamul de idei,

In căpățâna bardului.

Purtând fetele ce 'n ochi,

Au înspărea muzelor,

Iar în poșete — 'n loc de lei —

Intreg dichisitul buzelor.

Tablouri vii, ce ne seduc,

Prin eleganta gestului;

Prin pulpe roze, umeri goi

Și rotunjimea... restului!

Coboară 'n grupuri din tramvai,

La Mătăsari, cu toatele;

O. S. T. Be, o. S. T. Be

Ce marfă 'ți poartă roatele!

Dinpoet

Săceți

Unei artiste cu
pretentii de tinerețe

Tu joci pe *Dama cu Camelii*
Din vechea piesă a lui Dumas
Cu vârsta ce ar avea-o acum
Dacă 'n viață ar fi rămas

Nedumerire

Cupul cu 'nsurăței
Patru cai abia-l trăgea..
Imi zisei și eu ca omul
Ca... o fi mircasa grea...

Unui poet

Slăvit poet, admirătorii
Cu lauri te-au încununat
Dar tu copil nepriceput
De bucurie i-ai mâncat...

Pyk

Intre sănătoși

Scena se petrece în grădina unui
ospiciu

Eu (către un nebun): „Ce faci dom-
nule aici?”

Nebunul: „Studiez!”

Eu: „Pe cine, ce?”

Nebunul: „Il vezi pe ăla de colo
ce se plimbă cu crucea în mână?”

Eu: „Da!”

Nebunul: „Acela-i nebun com-
plet!”

Eu: „De unde poți ști d-ta?”

Nebunul: „Cum să nu știu dacă el
spune că-i Sf. Petru?”

Eu: „Dar de unde știi că el nu-i Sf.
Petru?”

Nebunul: „Cum să nu știu, dacă eu
sunt Dumnezeu!”

Sak.

Ecouri

În America se joacă o revistă care
obține mare succes. Iată o scenă
scurtă cum sunt mai toate:

Scena reprezintă un vestibul de ho-
tel, cu un biliard. Apare un călător și
cere o cameră. Portarul răspunde:

— Nu mai sunt camere, domnu'e..
Trebuie să vă culcați ori pe biliard
ori cu Baby.

— Primesc... să mă culc pe biliard.

În acest moment, se face întuneric
pe scenă și în sală. După câte-va se-
cunde se face iar lumină. Călătorul
se deșteaptă, făcut co'ac pe biliard.
Între o încântătoare slujnicuță, care-l
întreabă:

— Dumneata ești idiotul?

— ...? ! face călătorul.

— Da! spune slujnicuța; căci eu
sunt Baby.

Un foarte frumos succes de librărie gă-
sește volumul apărut de curând **Grădina
lui Dumnezeu** de C. Cosco.

Cartea, care cuprinde 24 de schițe umo-
ristice, cu numeroase desene în text, de Gilly
și Petrescu, se citește admirabil, constituind
un moment de desfătare.

Pretul unui exemplar 30 lei, la toate li-
brăriile.

Crème Simon

CREMA SIMON

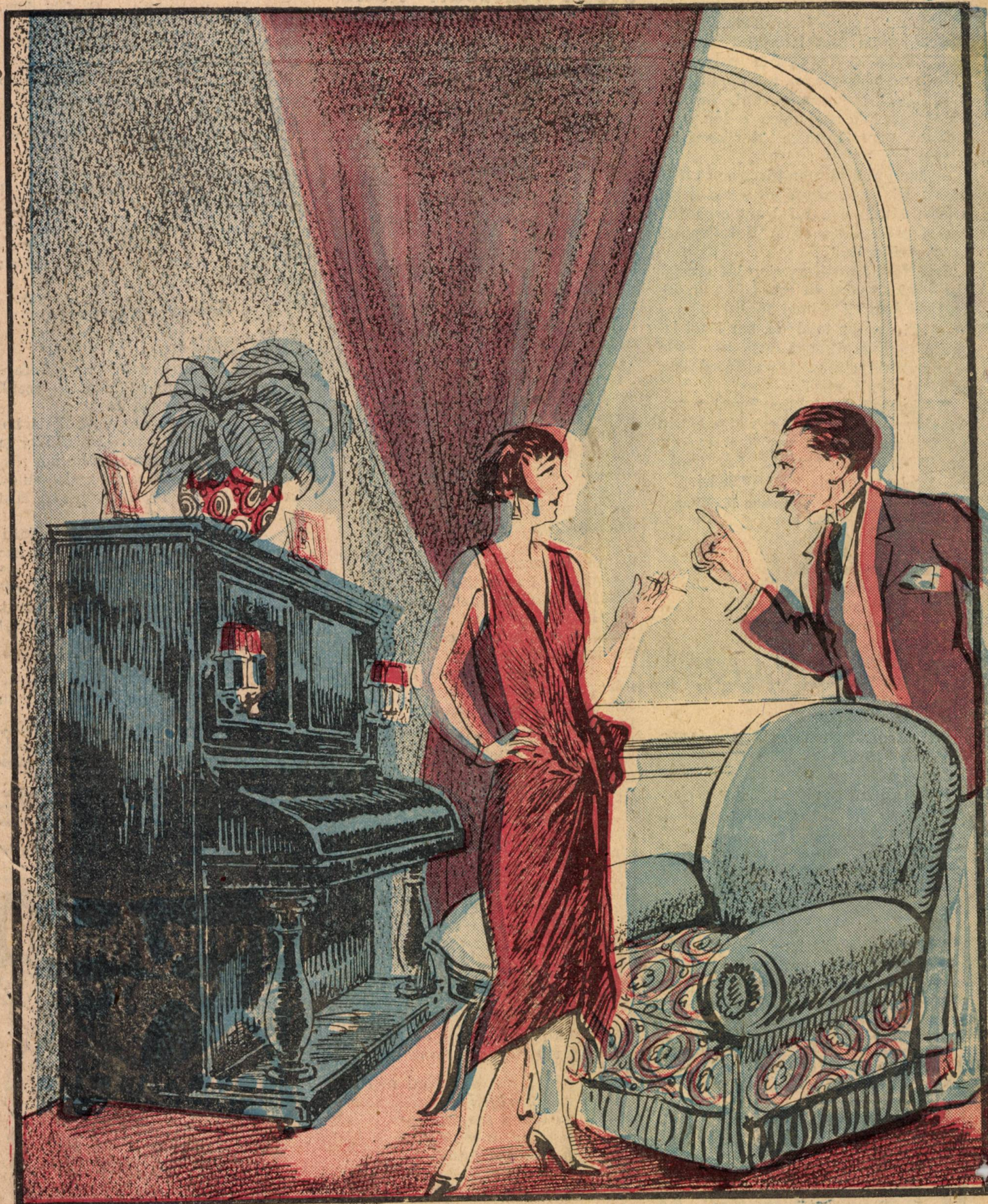
Această cremă igienică și binefacătoare
albește și înmoale pielea dându-i o mla-
diere și o catifelare fără pereche. Ea
conservă femeii frumusețea și frăge-
zimea tinereții.

CREMA SIMON

face să dispară toate micile at-
erări ale epidermei: crăpături,
degerături, roșeață, păriri, etc.
Crema trebuie întinsă pe pielea
încă umedă.

**Pudra și Săpunul
Simon**

Adevăratul motiv

— Inchipue-ți, Georges, că doctorul mi-a interzis să cânt la pian.
— Nu cum-va stă în camera de sus ?

VESELIX

PREȚUL ABONAMENTULUI în țară: pe un an 150 lei în străinătate pe un an 300 lei

Un Don Quichotte modern

Atacul generalului Văitoianu împotriva presei.

CRONICA SĂPTĂMĂNEI

Căile ferate merg prost. O știe o lume întreagă și se pare că a aflat-o și d. Văitoianu. Căci domnia-sa, cugetând profund, și-a pus întrebarea: măi să fie al dracului! dar de ce-o fi mergând așa prost?... Și cugetând, a eliminat ca pe niște voturi nefavorabile dintr-o urnă inviolabilă, toate celelalte pricini și a ajuns la credința că numai permisele gazetarilor sunt de vină și așa fiind a hotărât desființarea lor. Desființarea permiselor adică, fiindcă asta-i stă în putere. Nu garantăm că nu i-ar fi suris și cealaltă alternativă. (distrugerea gazetarilor). Dar e mai greu. O încercare totuși a făcut atunci când le-a lăsat până acum permisele. Acești gazetari și-au permis să-l atace și să-l mototească asemeni unei sdrențe. D. ministru dela înălțimea etajului unde lucrează, decretează anularea permiselor ziariștilor pe c. f. r. Nemai având permise, nu și vor mai permite să-l atace. Și pe deasupra, d. Văitoianu va putea să se laude în viitor că e singurul ministru care a isbutit să pună capăt sistemului permiselor.

În ultimul moment aflăm că d. ministru a propus asociațiilor de presă o compensație: să ofere gazetarilor câte un pașaport nominal pentru Chili. Și pentru ca oferta să aibă cât mai multă valoare, Excelența Sa a explicat că cedează cu infinită durere însăși pașapoartele colegilor săi de guvern și ale amicilor politici. Se înțelege că în cazul acesta, tovarășii d-lui Văitoianu n'ar mai avea cum și de ce, pleca. Ziariștii printr'un gest nobil, au renunțat.

Această manevră m'a intrigat și m'a făcut să mă prezint Excelenței Sale.

Excelența Sa, când am intrat, a vârat precipitat niște hârtii în birou. Jenat că-l întrerupsesem, am început:

— Vă rog mă iertați că mi-am...

— Ce nu se iartă în țara asta, domnule!

— „Că mi-am luat permisi...”

— Permis? De unde? nu se mai dă!...

— Permisuina de a veni să vă rog să binevoiți a cadadixi, să...

— Hai domnule, spune ce te aduce! La ce folos atâtea vorbe? Spune că doar nu sunt pașa...

— Port cu mine dorința publicului cititor, de a afla ce aveți cu ziariștii de le ridicăți...

— Imunitatea?

— Nu, permisele pe c. f. r.

— N'am nimic cu ei. Îmi sunt foarte simpatici, mai ales de când cu afacerea Filipovici. Mi-au făcut o popularitate, pe care altfel greu mi-ași fi făcut-o. Ca semn al dragostei mele îi scutesc de accidente pe c. f. r.

— Totuși... vedeți... nevoile presei... informațiile...

— Dă-mi voe! Liber parcursurile.

— Într'adevăr.

— Parcursurile vor continua să existe pe numele gazetelor, nu ale gazetarilor.

— Pricep: „admit trădarea, dar urăsc pe trădători”.

— Exact!

— M'am lămurit. Vă mulțumesc și dati-mi voe să vă salut.

— Ai permisiunea mea și grăbește-te atâta cât mai e timp.

Căci mâine cine știe

De oi mai vedea salut că mi...

Se adresează mie!

Tr. U. Badurul

Efemeride

Joi 26 Martie, 1923. Ia foc fabrica de chibrituri București-Filaret. Comisiunea însărcinată cu evaluarea, stabilește că pagubele nu sunt atât de mari, de oarece, la întreaga cantitate fabricată nu a luat foc decât partea lemnoasă, gămăliile betelor de chibrituri rămânând absolut intacte.

Vineri 27, Martie 1922. Nu deraiază nici un tren. D-nul Trancu-Iași nu ține nici un discurs.

Sâmbătă 28 Martie, 1924. D-nul general Văitoianu, după ce desorganizează Ministerul de Interne, trece spre altă organizație pe cel de Comunicații.

Duminică 29 Martie, 1923. Serată de gală la Palat. D-nul Mihalache vine îmbrăcat în frac și cămașă cusută cu arnici roșu, iar V. Madgearu își schimbă doar sticlele la ochelari.

Luni 30 Martie, 1911. Se decide majorarea prețului la pâine, de la 25 bani, la 30 bani kgr. Populația reacționează cu energie; se sparg geamuri și capete de brutari. Prețul rămâne neschimbat câți-va ani de-a rândul. Astăzi însă...

Marti 31 Martie, 1924. Ziarele anunță, în ediția de dimineață, deșteptarea d-lui prim-ministru. La orele 3 p. m. un comunicat oficial desminte știrea de mai sus.

Miercuri 1 Aprilie, 1922. Se începe improprietărirea demobilizaților de la orașe. Primul lot de demobilizați își iau în primire locurile: 2 la Pătrunjel, 1 la „Treji coceni” și 2 la cimitirul „Iancu-Nou.”

Ahasver...

Da, regină a visurilor mele, îmi poruncești să reviniez dureri de nepus, să retrăiesc întreaga mi odisee, sumbră, grea și apăsătoare ca un decor de Noembrie...

Dar dacă tu vrei, ascultă:

— „Am rătăcit o viață întreagă, urmărit de nenoroc, persecutat de gânduri mari, frământat de doruri multe, mistuit de flacăra visurilor tinerești... Căutam fericirea dar n'am găsit-o.”

Azi m'am convins, că de un gând simplu, că fericirea e frumoasă și e fericire când nu este; când este, nu mai este... Am colindat pământul și pretutindeni am întrebat: Ce e „dincolo” de infinit? Și nimeni nu m'a lămurit... Te întâlnesc pe tine, fecioară, și'n ochii tăi citesc lămuririle toate... Dacă tu vrei, ascultă povestea ca'varului de Ahasverus rătăcitor:

— „Scutește-mă musiu! Mai ahasver ca conu Matăi, nu-i nici dracu!”

Toma Greer

Serbări & aniversări

Joi 26 Martie. Soborul Arh. Gavril. (Jum. postului). Nici un chilipir. D. Gavrilă, (mal) tratează cu mazăre bătută și dulceată de... urzici.

Vineri 27 Martie. Martira Matrona din Tesalonie. Corpul sergentilor de oraș primește vizite în beciurile poliției. D-nul general Ncoleanu toastează în sănătatea purtătorilor tesacelor.

Sâmbătă 28, Martie. Ilarian cel nou. Nu și-a făcut încă vechimea, lăsați-l în pace.

Duminică 29, Martie. Sf. Marcu.

Pelerinaj cu autobuzele „Sardat-ului” la Marcu-ța. D-nul Marcu, din str. Marcu-lescu, a e dija banchet.

Luni 30, Martie. Părintele Ion Scăraru. Dacă vă sunt picioarele umflate, stați acasă; locuște totmai la al 12-lea etaj.

Marti 31, Martie. Mart. Ipatie. Episc. Gangrelor. Cei ce suferă de apatie primesc vizite de simpatie.

Miercuri 1, Aprilie. Cuvioasa Maria Egipteanca. Deși e ziua păcălelilor, totuși, d-ra Mița Cârna primește până la 12 noaptea. Cei ce vor să-i ducă cadouri, sunt avizați că nu se întorc cu ele înapoi.

NOTIFICARE

Sexului frumos

Mă 'nchin în fața frumuseții și idolatrizez femeia.
Sunt dinamita ce se aprinde când mi-aruncați din ochi scânteia;
Sunt trecătorul, ce pe stradă, își frânge gâtul să v'admire,
Adoratorul fără preget a tot ce e frumos din fire.
In fața buclelor de aur sau unui umăr alb și plin.
Rămân ca Trică a lui Boanță când s'a suit întâi în „trin”;
Și urmăresc cu pasiune un sold eșit în relief,
Pe care rochia de mătase, apare întinsă c'n gherghef.
Sunt omul care se topește după un picior frumos de damă.
(Acum treizeci de ani, poete, iubeai și de-alea de madamă! N. R.)
Iubesc o mânășă fină; un decolteu îmi fură ochii.
Și 'nebunesc când văd vre-o umbră prin transparența unei rochii.
Cu toate-acestea, dați-mi voce să îmi rostesc și eu cuvântul,
Deși știu bine, că pe dată, din patru părți îl bate vântul,
Audi că moda vă comandă rochițe scurte transparente,
E cea mai mare îndrăzneală, ce n'a avut-o nici Terente.
Cum? Să ieșiți cu pulpa goală pe stradă, ziua 'n S. T. Beu.
Dar bine, scumpe cuconițe, atunci ce naiba mai fac eu?
Ce facem toți? Pariu fac chiar de-ar fi să stăm cu ochi 'n soare
Și tot vedem, (P. Brătăsanu, fiind exclus dela prinsoare.)
Atâtea cizelări de pulpe expuse 'n voalul transparent.
Capabile să 'nflăcăreze și cel mai calm temperament.
Ales când va sufla și vântul, devine dandana în lege.
Din scurta roche adoptată nu știu, parol! ce se alege.
De-aceia, ascultați-mi sfatul: Nu vă mai luați după jurnal.
Nu confundați: una e strada, — și alta e să fiți la bal; —
V'ari tuns podoabele naturii, dar mai aveți încă cercei,
Scutiți bărbații de dezastru; și fiți nu demoni, ci femei!
C'altfel ori cât ați fi de zâne, scurând rochițele mereu,
Vă fac atente — prin prezenta — că n'cep să vă urăsc și eu!

Dinpoet

Era Duminecă și ploua. Toată săptămâna George lucrase închis în birou și nu prevăzuse surpriza aceasta, după șase zile de soare radios. Făcuse doar planuri pentru vreme bună și de aceea stătea acum nehotărât, plictisit la geamul închis pe care se prelingeau fără încetare picături pre'ungi de apă.

„Singurătatea e mama tuturor viciilor” se zice; ea e câte odată și mama faptelor bune ori a remuscărilor.

În virtutea acestui paradox, George, apucat de un zel neobișnuit, se apucă să-și pună la zi corespondența.

Se așeză la masă, aprinse o țigare ca să-și facă curaj și recapitulă.

Mai întâi Mimi.

E bine să spunem că corespondența

cu aceasta nu era deloc în suferință. Astfel că numai din simpla obișnuință o punea în capul listei. George chiar avea oarecare necaz pe ea, căci fata asta care când o cunoscuse i-se păruse prietenoasă și ușoară, devenise de la o vreme serioasă. Aproape nu știa dacă mai avea ceva de sperat de la ea.

După ce-și recapitulă aceste motive, George, spirit metodic, scrisese frumos adresa, lipi mărcile și o sprijini gata, de călimară.

— Acum se vedem de verișoara Mișana, își spuse el cu glas tare.

Fată de fata ceastălaltă bătrână, de vre-o patruzeci de ani, dar bogată se zice, și căreia singură rudă era, se simțea cam vinovat, dar vedeți

că îi stătea așa de rău mustățile și mâinile mari și roșii, încât George, oricât s'ar fi silit, nu-i putea spune cu vînte de iubire ori simpatie.

Dar nu e mai puțin adevărat că în fața coalei de hârtie, avea toată libertatea de a-și închipui altfel corespondența. Pregăti așa dar, un al doilea plic cu adresa verișoarei, îl puse peste primul și luând o foaie de hârtie, își porunci.

— La lucru!

George nu era extrem de curajos. Ca copiii mici care mîncînd întâi dulceața sunt condamnați pe urmă la pâine goală, George începu cu scrisoarea de dragoste.

Aproximativ scrisese cam acestea::

— Când ai să te hotărăști să-mi îndeplinești dorințele, scumpa mea? Nu știți că eu trăesc doar pentru tine și că cruzimea ta, cochetă, mă cufundă zilnic în cea mai neagră disperare? Azi, singur în camera mea, mă reculeg, mă gândesc la tine și-mi spun că aș fi în momentul acesta cel mai fericit dintre oameni dacă ai consimți să mă înviezi cu prezența ta!..

O! scumpă prietenă a sufletului meu!... fă să amorțească scrupulele bătrânești; fii a mea fără nici o teamă; te voi iubi mult, mult, și ochii ți se vor închide sub năngăierile mele!..

Urmasu câteva rânduri tot așa de sugestive și scrisoarea se termina cu un rendez-vous permanent în camera aceea unde zilnic s'ar fi întâlnit.

Mulțumit de proza lui, George băgă repede scrisoarea în plicul ce aștepta, gata.

— Acum, cealaltă.

Dar aici trebuia să schimbe maniera.

Cu ajutorul unei a doua țigări, inspirat în reveni. Iert pe cititor de reproducerea scrisorii. Era vorba acolo de admirația respectoasă, de a prețuirea unui frumos caracter, de regretul că nu are mai multă libertate și în sfârșit de faptul că nu putea să pretindă iubirea scumpei domnișoare, căci niciodată nu putuse să-i zică verișoarei pe nume.

Tot așa de satisfăcut de a doua epistolă ca și de cea dintâi, George o băgă în plic, o lipi, și plecă cu amăn. două scrisorile să le pună la cutie.

Viața și-a urmat cursul și eroul nostru a așteptat cu nerăbdare răspunsul scrisorilor.

Ele veniră amândouă odată și altfel de cum le aștepta.

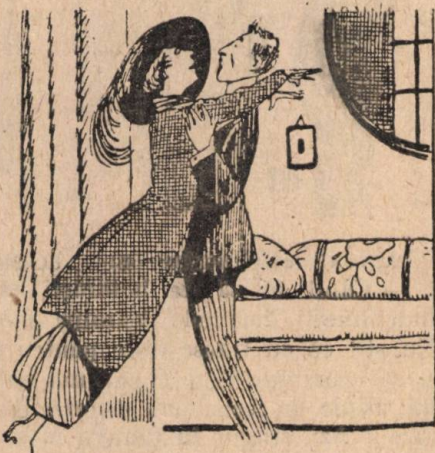
La ora întâlnirii permanente, se auziră ciocănituri discrete în ușe.

— Ea e! își zise și inima îi tresări de mândrie și recunoștință. Alergă să deschidă și rămase de lemn în prag. Verișoara Mitana, îmbrăcată ca de zile mari, cu o părie cât roata carului, sta în fața lui timidă și zămbitoare...

— A, d-ta, verișoară! se bâlbâi George. N'aș fi crezut!...

— Dar tu știi că nimeni nu-ți poate rezista ție, frumosule, strigă Mitana și se lăsă moale în brațe.

— Păi!...

— Nicu un păi, urlă Mitana incluzând ochii. Și George, vrând nevrând, trebui să se supună!...

A doua zi, când deabia își venise în fire, după emoțiile suferite, primi un bilet dela iubita lui, pofindu-l să vină s-o vadă. Tată-său, după ce citi ultima scrisoare a lui George, pe care ea socoti că i-o poate arăta, se hotărâse să-i acorde mâna.

Nemai putând pricepe ce se întâmplase, George primi invitația și află cheia enigmei, văzând în mâini iubitei, scrisoarea verișoarei Mitana.

— Providența mi-a condus mâna! își zise el.

Și pe urmă, fiindcă era contabil și vedea totul aritmeticeste, adaugă în minte:

„Inversând ordinea factorilor, produsul nu se schimbă de vreme ce am obținut, după voința mea... și nevastă și moștenire!”

Niki P. Rea

Abonamentele la Universul Literar. Ziarul Științelor Populare și Veselia fiind cu premii se fac numai pe un an și costă 150 lei fiecare.

Balada măturătorului

*Eu sunt domn' măturător,
Nae Carnu,
Că în nasul tuturor
Trag cu târnu.*

*Răscolind norii de praf
Cât e strada,
Strang gunoiul de pe drum
Cu gramada.*

*Apoi când de măturat
'i dau gata
Iau grămezile frumos,
Cu lopata.*

*Și cum la regulament,
Mă obligă,
Îl încarc, plecând cu el
În cotigă.*

*Când gunoiul s'a 'ntărit,
S'ajung scopul,
Îl desprind, lovindu-l cu
Târâcopul.*

*Când apar în mahala,
Tot poporul
Mă salută, căci eu sunt
Salvatorul.*

*Leafa ce-o primesc de-abia 'mi
Țiu amarul,
Dar sunt mândru că lucrez
Cu primarul.*

*Când mi-e foame, la stomac
Strâng șurupu,
Însă tot nu fac ce fac
Stere, Lupu...*

*Nu comit escrocherii
Căci mi-e teamă;
Eu n'am rube 'n minister
Mai de seamă.*

*Mulțumit, până 'nserat
Trag cu târnu;
Însă unul e - să știți—
Nae Carnu!*

p. conf. C. Timidu

Sovietul cu patru picioare

Într-una din nopțile trecute, toți doctorii și funcționarii din Indus au fură deșteptați și arestați din somn apoi sârliți în puscăre. Când își veniră în fire din prima surpriză și ziua îi lumina văzură că erau păziți de maimuțe. După câteva minute funcționarii (afară de medici) fură conduși în fața sovietului care se instalase în fiecare localitate și care era compus din maimuțe.

Un interpret le transmise regretele sovietului. Nu aveau cu ei personal nimic. Dar fuseseră puși în siguranță, ca să nu intervină în favoarea medicilor împotriva cărora era îndreptată revoluția. Li se citiră principalele pasagii dintr-un jurnal din Calcuta.

„Nebunia europeană de întinerire, golește India de maimuțe. Aceste animale sfinte sunt sacrificate pentru ca bătrânii și rablagiții să poată năzui la o nouă tinerete problematice. Dacă guvernul nu interzice comerțul drăcesc, ia asupra-și o răspundere teribilă, când consecințele imigrării populare se vor ivi”. Consecințele se iviseră; maimuțele puseseră mâna pe putere.

Una din primele preocupări ale nouilor soviete fu de a hotărâ soarta ce avea să-i aștepte pe medici. Mai întâi a fost vorba să-i măcelărească pe toți, dar un monstru a propus să se

mărginească a le impune sacrificii parțiale, care să-i pună în poziție de a servi la întinerirea maimuțelor membrii bătrâni ai sovietului. Toți ceilalți aprobară cu entuziasm.

În cursul acestor evenimente sosi o telegramă anunțând că doi doctori unul american din Chicago și altul francez din Alger, se adresau dela o vreme șapilor pentru reîntinerirea clienților lor.

Vestea nouă fu primită cu răceală. Urmări discuții. Vasăzică oamenii disprețuiau acum facultățile strălucite și de invidiat ale maimuțelor!

S'a decis ca telegrama să rămână secretă. Trebuia împiedicat cu orice preț să nu cadă sub ochii doamnelor maimuțe.

Niki

— Dacă vine cineva să spui că nu sunt acasă.

— Dar dacă nu vine?